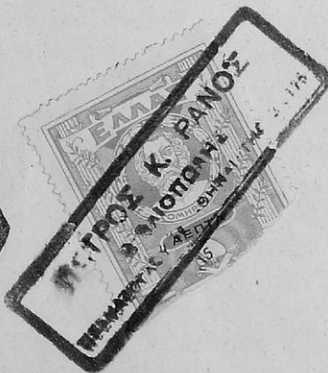


1270

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Ζ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ



ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1940

Handwritten mark

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ.

(Λουκ. Α' 5 - 25)

Ὁλόκληρος ὁ κόσμος εὕρισκετο κάτω ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν. Εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας, πού ἦτο φίλος τῶν Ρωμαίων. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζε καὶ ὁ δρόμος τοῦ Κυρίου ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῆ. Διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ προωρίσθη ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸ καὶ ὠνομάσθη **Πρόδρομος**.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο υἱὸς ἐνὸς ἱερέως, τοῦ **Ζαχαρίου**. Ὁ Ζαχαρίας μετὰ τὴν γυναῖκα του **Ἐλισάβετ** ἦσαν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους πού ἐζοῦσαν μέσα εἰς τὴν διεφθαρμένην κοινωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔμεναν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἰουδαίας κοντὰ εἰς τὴν Χεβρών. Ἡ ζωὴ των ἦτο ἡσυχος καὶ εἰρηνική, ἀλλ' ἐλυποῦντο μόνον, διότι εἶχον γηράσει, χωρὶς ν' ἀποκτήσουν τέκνα. Ἐθεωρεῖτο δὲ τότε εἰς τοὺς Ἑβραίους ἡ ἀτεκνία ὡς ἐντροπή. Καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τέκνον ὡς ἐξῆς:

Σύμφωνα μετὰ τοὺς κανόνας τῆς ἑβραϊκῆς ἱερωσύνης ἐρρίπτετο κληρὸς, διὰ νὰ εὐρεθῆ κάθε φοράν ποῖος ἱερεὺς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὸ θυμίαμα. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα πού ὁ κληρὸς ἔπεσεν εἰς τὸν Ζαχαρίαν. Εἰσηλθε λοιπὸν οὖ-

τος εἰς τὸν ναὸν καὶ ἤρχισε νὰ θυμιᾷ. Ἐξαφνα ἄγγελος Κυρίου ἐφανερώθη ἔμπροσθεν τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἐστάθη εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ θυσιαστηρίου.

Ὁ Ζαχαρίας καθὼς τὸν εἶδεν ἐταράχθη, ἀλλ' ὁ ἄγγελος τὸν ἠσύχασε καὶ τοῦ λέγει :

— «Μὴ φοβεῖσαι, Ζαχαρία. Ἔρχομαι διὰ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω, ὅτι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ ἀποκτήσης υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσης Ἰωάννην.

»Ὁ υἱὸς σου αὐτὸς θὰ γίνῃ ἕνας μέγας προφήτης καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὸν δρόμον τοῦ Λυτρωτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ σὺ καὶ ὅλος ὁ λαὸς θὰ χαρῆ διὰ τὴν γέννησίν σου».

Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστευσεν ἀμέσως εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου, ἀλλ' εἶπεν :

— «Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα γέροντες ;»

Τότε ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη :

— «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ με ἔστειλεν ὁ Θεός, διὰ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ταῦτα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπίστευσες, θὰ μείνης ἄφωνος, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ γεννηθῆ ὁ υἱὸς σου».

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ ἄγγελος, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Ζαχαρίας πραγματικῶς ἔμεινε ἀλαλος ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν λαόν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτούς. Ἐνόησε δὲ τότε ὁ λαός, ὅτι ὁ γέρον ἱερεὺς εἶχεν ἰδεῖ μέσα εἰς τὸν ναὸν κάποιον ὄραμα. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Ζαχαρίας, ἔδωσε με νοήματα νὰ ἐννοήσῃ ἢ κατάπληκτος Ἐλισάβετ τὸ ὄραμα ποῦ εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸν ναόν.

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. (Λουκ. Α' 28 - 38)

Εἰς ἄλλην μικρὰν πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ναζαρέτ, ἔμεινε ὁ εὐσεβὴς Ἰωακείμ με τὴν γυναῖκα του Ἄνναν. Οὗτοι ἦσαν μὲν πτωχοί, ἀλλ' εἶχον εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς προγόνους, διότι κατήγοντο ἀπὸ τὸν βασιλέα Δαβίδ. Ἦσαν δὲ

καὶ αὐτοὶ εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ἐπίσης ἦσαν ἄτεκνοι καὶ ἐλυποῦντο διὰ τὴν ἀτεκνίαν των.

Ὁ Θεός, ποῦ γνωρίζει τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ἐκπληρώνει, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τέκνον. Καὶ πράγματι ἀπέκτησαν μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν **Μαρίαν**. Τὴν κόρην αὐτὴν οἱ γονεῖς τῆς ἀφιέρωσαν εἰς τὸν Ναόν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἡμέραν δὲ ποῦ εἰσηλθεν ἡ Μαριάμ εἰς τὸν Ναὸν ὀνομάζομεν **Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου** καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει τὴν 21 Νοεμβρίου.

Δώδεκα ἔτη ὑπηρετήσεν ἡ Μαριάμ εἰς τὸν Ναόν. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζαρέτ. Ἐκεῖ τὴν ἐμνήστευσαν μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἓνα πτωχὸν ξυλουργόν, ποῦ κατήγετο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν γενεάν τοῦ βασιλέως Δαβίδ, ὅπως καὶ ἡ Μαριάμ.

Ἐξ μῆνες εἶχαν παρέλθει ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ εἶχε φανερωθῆ εἰς τὸν Ζαχαρίαν. Τώρα ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελον εἰς τὴν παρθένον Μαρίαν. Εἰσηλθε λοιπὸν οὗτος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὐσεβοῦς καὶ ταπεινῆς παρθένου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν:

— «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη. Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη εἶσαι σὺ μετὰξὺ τῶν γυναικῶν».

Ἡ παρθένος ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ ἐταράχθη καὶ ἐσυλλογίζετο τί νόημα τάχα εἶχον οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου. Τότε ὁ ἄγγελος λέγει πάλιν εἰς αὐτὴν:

— «Μὴ φοβεῖσαι, Μαριάμ, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς σὲ εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ἰδοὺ, θὰ γεννήσῃς υἱόν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δώσῃς τὸ ὄνομα **Ἰησοῦς**. Ὁ υἱὸς σου θὰ γίνῃ μέγας, θὰ ὀνομασθῆ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ἡ Μαρία, ἀφοῦ συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρώτην ταραχὴν, ἠρώτησε τὸν ἄγγελον:

— «Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο;».

Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν:

— «Πνεῦμα Ἅγιον καὶ ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου θὰ ἔλθῃ

εις σέ. Διὰ τοῦτο τὸ τέκνον σου θὰ ὀνομασθῆ Ἰὺς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν».

Ἐπρόσθεσε δὲ εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος, ὅτι καὶ ἡ συγγενὴς της, ἡ γραῖα Ἑλισάβετ, θὰ γεννήσῃ υἱὸν κατὰ θεῖαν θέλησιν. Τότε ἡ Μαριάμ ἀπεκρίθη:

— «Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, ἅς γίνῃ καθὼς εἶπες». Καὶ ὁ ἄγγελος ἀνεχώρησεν.

Ἡ χαρμόσυνος αὐτὴ ἀγγελία εἰς τὴν Παρθένον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ ὀνομάζεται **Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου**. Ἐορτάζεται δὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 25 Μαρτίου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον:

Ἀπολυτίκιον

*Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶ-
νος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου
γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν
αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν: Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος
μετὰ Σοῦ.*

3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἑλισάβετ.

(Λουκ. Α' 39-56)

Ἀφοῦ ἡ παρθένος Μαρία ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀγγέλου, ὅτι καὶ ἡ συγγενὴς της Ἑλισάβετ θὰ γεννήσῃ υἱόν, ἐχάρη. Ἐκίνησε δὲ τότε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ συγχαρῆ αὐτὴν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός. Ἀπείχε δὲ ἡ Ναζαρετ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς Ἑλισάβετ τεσσαράκοντα ἡμέρας.

Ὅταν ἡ Θεοτόκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλισάβετ καὶ ἐχαίρησεν αὐτὴν, ἡ Ἑλισάβετ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ τότε ἤρχισε νὰ προσφωνῆ τὴν Μαριάμ ὡς ἐξῆς:

— «Εὐλογημένη εἶσαι σὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ εὐλογημένος εἶναι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου».

Τὴν ὠνόμασε δὲ μητέρα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Θεοτόκος, καθὼς ἤκουσεν αὐτά, ἠὐχαριστήθη πάρα πολὺ καὶ ἤρχισε νὰ ὑμνῇ τὸν Θεὸν μὲ τὰς ὠραίας αὐτὰς λέξεις :

« Ἡ ψυχὴ μου δοξάζει τὸν Κύριον καὶ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμα μου διὰ τὸν Θεὸν τὸν Σωτῆρα μου, διότι ἐπρόσεξε τὴν ταπεινωσύνην τῆς δούλης Του. Ἀπὸ τῶρα θὰ με μακαρίζουν ὅλαι αἱ γενεαί ».

Ἡ Θεοτόκος ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλισάβετ τρεῖς μῆνας καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς. |

4. Ἡ γέννησις Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ.

(Λουκ. Α' 57 - 80)

Ὅταν ἔφθασεν ὁ ὠρισμένος χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἱόν, καθὼς εἶχε προεῖπει ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες, ὅταν ἔμαθον τὴν καλὴν αὐτὴν εἶδησιν, ἐμαζεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου καὶ συνέχαιρον τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς.

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν, σύμφωνα μὲ τὰ ἑβραϊκὰ ἔθιμα, συνηθροίσθησαν πάλιν οἱ συγγενεῖς καὶ γνωστοί, διὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον.

Ὅλοι ἔλεγον, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ Ζαχαρίας, ὅπως ὠνομάζετο καὶ ὁ πατὴρ του. Ἄλλ' ἡ Ἐλισάβετ, ἐπειδὴ ἐφωτίσθη ἀπὸ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν συνεφώνει καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ Ἰωάννης.

Διὰ νὰ δοθῇ τέλος εἰς τὴν διαφορὰν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν μὲ νεύματα νὰ ὀρίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου.

Τότε ἐκεῖνος ἔλαβεν ἓνα πινακίδιον καὶ ἔγραψεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Μὲ αὐτὸ ἐνόησαν, ὅτι ὁ Ζαχαρίας ἤθελε νὰ ὀνομασθῇ τὸ παιδίον Ἰωάννης. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐλύθη ἡ γλῶσσα τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ προφητεῖ διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου. Ὅλοι οἱ παρευρι-

σκόμμενοι ἐκεῖ ἔμειναν κατάπληκτοι διὰ τὸ θαῦμα. Ἔλεγε δὲ ὁ Ζαχαρίας διὰ τὸ τέκνον του τὰ ἑξῆς:

— «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἐλύτρωσε τὸν λαὸν αὐτοῦ. Καὶ σύ, παιδίον, προφήτης θὰ ὀνομασθῆς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ προηγηθῆς ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ».

Ὁ Ἰωάννης ἐμεγάλωνε πλησίον τῶν γονέων του καὶ τὸ πνεῦμα του ηὔξανε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου τὴν 24 Ἰουνίου.

AB

Ἀπολυτίκιον

Προφῆτα καὶ Προδρόμε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημῆσαι σε, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στείρωσις γὰρ τεκούσης καὶ πατρὸς ἀφωνία, λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπιῇ σου γεννήσει καὶ σάρκωσιν υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κόσμῳ κηρύττεται.

5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ.

(Λουκ. Β' 1-21)

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μαριάμ θὰ ἐγέννα. Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Μαριάμ θὰ ἐγεννοῦσεν υἱὸν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ παιδίον τοῦτο θὰ ὀνομασθῆ Ἰησοῦς καὶ θὰ γίνῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νὰ μένῃ πλησίον τῆς καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.

Ἦτο τὸ ἔτος 750 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Τότε ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Αὐγούστος ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, διὰ νὰ μάθῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων. Ἐξέδωσε λοιπὸν τὸ διάταγμα τῆς ἀπογραφῆς. Σύμφωνα πρὸς αὐτὸ κάθε ὑπῆκοος τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, διὰ νὰ ἀπογραφῆ.

Ἡ Παλαιστίνη εἶχε καὶ αὐτὴ ὑποταχθῆ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος. Ἔπρεπε λοιπὸν εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν νὰ ὑπακούσουν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰωσήφ παρέλαβε τὴν μνηστὴν του καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὴν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγετο.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ αἱ οἰκίαι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ κόσμον, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης συρροῆς λαοῦ. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ καταλύσουν εἰς ἓνα σπήλαιον, τὸ ὅποῖον ἐχρησίμευε καὶ ὡς σταῦλος.

Ἐκεῖ ἡ Μαρία ἐγέννησε τὸν υἱὸν της. Τὸν ἐσπαργάνωσε καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὸ βρέφος τὴν φάτνην τῶν ἀλόνων.

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον εἰς τοὺς πλησίον ἀγρούς ἀγρυπνοῦσαν μερικοὶ ποιμένες, ποὺ ἐφύλασσαν τὰ ποίμνιά των. Ἐξαφνα τοὺς ἐσκέπασε μεγάλη λάμψις καὶ ἐνῶ ἐκοίταζαν τρομαγμένοι, παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς λέγει :

— «Μὴ φοβεῖσθε. Ἴδου σᾶς φέρω εὐχάριστον ἀγγελίαν εἰς σᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Σήμερον ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεέμ, τὴν πόλιν τοῦ Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος εἰς τοὺς ποιμένας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου θὰ εὔρουν τὸ βρέφος σπαργανωμένον μέσα εἰς τὴν φάτνην.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ὠμιλοῦσεν ὁ ἄγγελος αὐτός, πληθος ἀπὸ ἄλλους ἀγγέλους ἐφάνη, οἱ ὁποῖοι κατήρχοντο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔψαλλον :

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἐπειτα οἱ ἄγγελοι ἐξηφανίσθησαν. Τότε οἱ ποιμένες ἔτρεξαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εὗρηκαν ἐκεῖ τὴν Θεοτόκον μετὰ τὸν Ἰωσήφ πλησίον εἰς τὴν φάτνην, ὅπου εὕρισκετο τὸ βρέφος. Καθὼς εἶδαν αὐτὸ οἱ ποιμένες, ἔπεσαν καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν. Διηγῆθησαν δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ κατόπιν εἰς ὄσους ἔβλεπον ὅλα τὰ συμβάντα καὶ ἐδοξολογοῦσαν τὸν Θεόν.

Ἐπειδὴ παρήλθον ὀκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τῆς γέννησιν, ἔδωσαν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ποῦ σημαίνει **Σωτὴρ**.

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 25 Δεκεμβρίου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :



Οἱ ποιμένες προσκυνοῦν τὸν Ἰησοῦν.

Ἀπολυτίκιον

Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἄστειρος ἐδιδάσκοντο Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἡλίον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε δόξα σοι.

6. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.
(Λουκ. Β' 35-40)

Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἔφεραν τὸ παιδίον οἱ γονεῖς του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τὸν ναόν.

Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον κάθε ἀρσενικὸν πρωτότοκον ἔπρεπε ν' ἀφιερώνεται εἰς τὸν Θεόν. Συγχρόνως δὲ νὰ προσφέρεται καὶ θυσία ἐν ζευγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσοὶ περιστερῶν.

Ἐξῆς τότε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕνας ἱερεὺς πολὺ γέρων, εὐσεβῆς καὶ δίκαιος, ποὺ ὠνομάζετο **Συμεών**. Οὗτος εἶχε παρακαλέσει τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἀποθάνῃ, πρὶν ἴδῃ τὸν Χριστόν.

Ὁ Συμεὼν καθὼς εἶδε τὴν Θεοτόκον μὲ τὸ βρέφος, ἀμέσως ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε γεμᾶτος χαρὰν καὶ συγκίνησιν:

«*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, Δέσποια . . .*». Δηλαδή:

«*Τώρα ἄς ἀποθάνω, Θεέ μου, ἀφοῦ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλες, διὰ νὰ φωτίσῃ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν Ἰσραήλ*».

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου, ποὺ ἐθαύμαζαν δι' αὐτὰ καὶ εἶπεν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀφοῦ τὴν ἠύχθη:

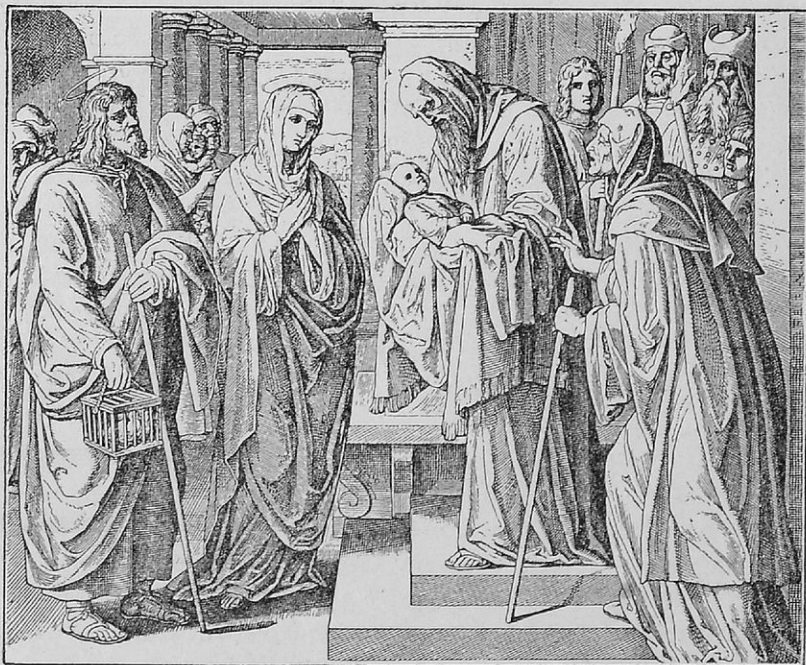
«*Ὁ Υἱός σου θὰ γίνῃ αἰτία ἄλλοι μὲν νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ σωθοῦν, ἄλλοι δὲ νὰ μὴ πιστεύσουν καὶ νὰ καταστραφοῦν.*

»*Καὶ εἰς Σὲ δέ, Μαριάμ, θὰ γίνῃ αἰτία νὰ αἰσθανθῆς ἕνα μέγαν πόνον, διότι θὰ σταυρωθῇ*».

Εἰς τὸν ναὸν εὐρίσκετο τότε καὶ μία γραῖα ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, χήρα καὶ προφήτις, ποὺ ὠνομάζετο **Ἄννα**. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐπροφήτευσεν διὰ τὸν Σωτῆρα καὶ ὕμνησεν αὐτόν.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὸ θρησκευτικὸν αὐτὸ καθήκον ἡ Θεοτόκος μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ παιδίον, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ἡ παρουσίασις αὐτὴ εἰς τὸν ναὸν ὀνομάζεται Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Ὁνομάσθη δὲ ἔτσι, ἐπειδὴ ὁ γέρον Συμεὼν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπήντησε, δηλαδὴ ὑπεδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Κύριον. Ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 2 Φεβρουαρίου, ὁπότε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον:



Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.

Ἀπολυτίκιον

Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε παρθένε. Ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σύ, πρεσβῦτα δίκαιε, δεξιόμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

7. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων.

(Ματθ. Β' 1-12)

Ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, τρεῖς Μάγοι, δηλαδή σοφοὶ ἄνδρες, ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ εὔρουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Οὗτοι εἶδον νέον ἀστέρα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἐγεννήθη ὁ Μεσσίας εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Ἀφοῦ δὲ ἦλθαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν:

— «Ποῦ ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν τὸν ἀστέρα αὐτοῦ καὶ ἠλθομεν διὰ νὰ τὸν προσκυνήσωμεν».

Ὁ Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευε τότε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καθὼς ἤκουσε διὰ τοὺς μάγους, ὅτι ἐζήτησαν κάποιον νεογέννητον βασιλέα, κατεταράχθη. Ἐφοβήθη, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκοσμίου βασιλέως, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο νὰ καταργήσῃ τὴν ἰδικήν του δυναστείαν.

Ἀμέσως λοιπὸν ἐκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς ἠρώτησε ποῦ ἐγνώριζαν αὐτοί, ὅτι θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός.

Οὗτοι ἀπήντησαν εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅτι κατὰ τὰς γραφὰς ὁ Μεσσίας ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς μάγους καὶ ἀφοῦ ἔμαθεν ἀπὸ αὐτοὺς πότε ἀκριβῶς εἶδαν τὸν ἀστέρα, τοὺς ἐπληροφόρησεν ἔπειτα ποῦ ἐγεννήθη τὸ παιδίον. Τοὺς παρεκάλεσε δὲ νὰ ἐπιστρέψουν νὰ εἰδοποιήσουν καὶ αὐτὸν ποῦ ἀκριβῶς εἶναι, διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς νὰ τὸ προσκυνήσῃ.

Ὁ Ἡρώδης δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ προσκυνήσῃ τὸ παιδίον, ἀλλὰ νὰ τὸ θανατώσῃ.

Μόλις οἱ μάγοι ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βηθλεέμ, ἰδοὺ ἐφάνη πάλιν ὁ ἀστήρ καὶ τοὺς ὠδήγει. Ἡ παρουσία τοῦ ἀστέρος τοὺς ἐχαροποίησε πολὺ. Τέλος ὁ ἀστήρ ἐστάθη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἦτο τὸ παιδίον.

Οἱ τρεῖς μάγοι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου εὔρον τὴν Θεοτόκον νὰ κρατῆ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας της. Τότε ἔπασαν, προσεκύνησαν καὶ προσέφεραν εἰς τὸν νέον βασιλέα δῶρα, σμύρναν, χρυσοῦν καὶ λίβανον.

Ἄφοῦ ἐξεπλήρωσαν οἱ μάγοι τὸν σκοπὸν των, ἐτοιμάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ πληροφορη-



Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.

σουν καὶ τὸν Ἡρώδη ποῦ εὔρισκετο τὸ παιδίον. Ἄλλὰ ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον των καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ ἐπιστρέψουν πρὸς τὸν Ἡρώδη.

Αὐτὸ ἔγινε. Οἱ μάγοι ὑπήκουσαν καὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ ἄλλην ὁδὸν εἰς τὴν πατρίδα των.

**8. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαριάμ καὶ τὸ παιδίον
φεύγουν εἰς Αἴγυπτον.**

(Ματθ. Β' 13-23)

Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ μάγοι, παρουσιάζεται εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ λέγει :

— «Ἰωσήφ, ἀφοῦ σηκωθῆς, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φύγε εἰς Αἴγυπτον. Θὰ παραμείνης ἐκεῖ, ἕως ὅτου σοῦ εἶπω νὰ ἐπιστρέψῃς, διότι θὰ ζητήσῃ ὁ Ἑρώδης νὰ εὔρῃ τὸ παιδίον, διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν ἀμέσως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀγγέλου καὶ τὴν νύκτα παρέλαβε τὴν Θεοτόκον καὶ τὸ παιδίον καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.

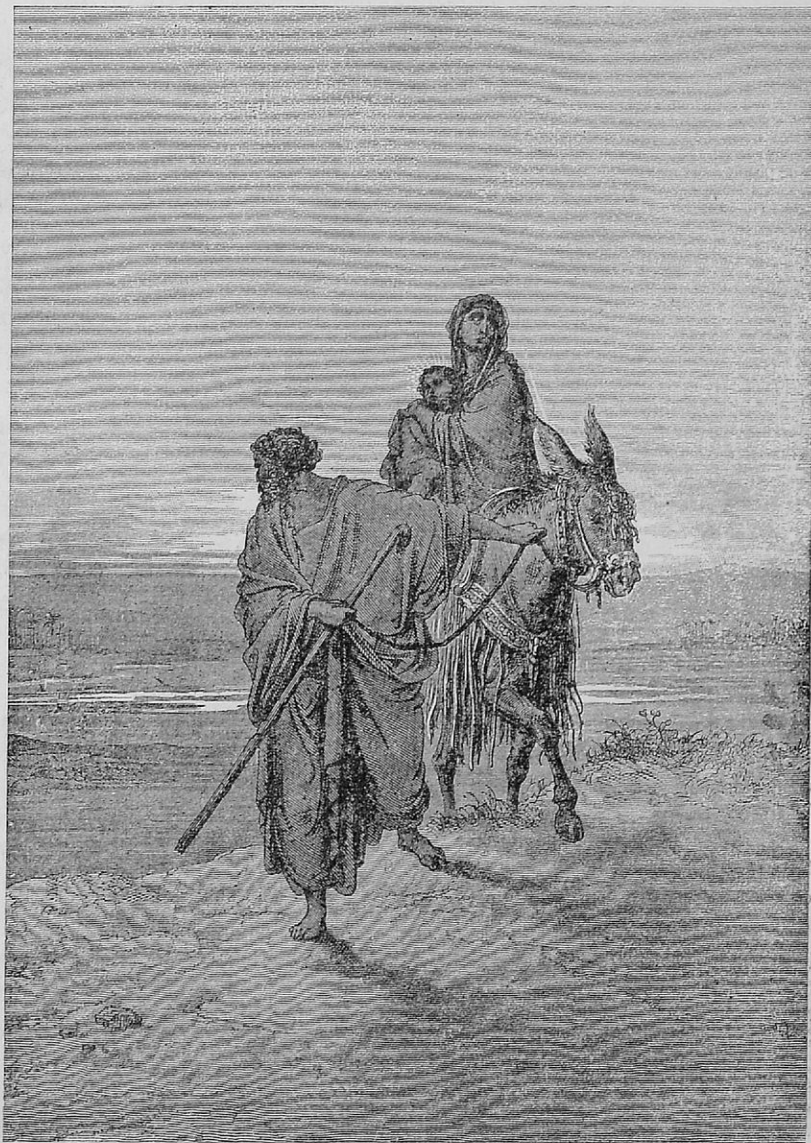
Ἐπειδὴ ὁ Ἑρώδης δὲν ἔβλεπε τοὺς μάγους νὰ ἔρχωνται νὰ τὸν πληροφορήσουν διὰ τὸν νεογέννητον βασιλέα, ἐνόησεν ὅτι τὸν ἐξηπάτησαν. Ὁργίσθη τότε καὶ διέταξε νὰ σφάζουν εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ εἰς τὰ περίχωρα αὐτῆς ὅλα τὰ νήπια ὅσα εἶχαν ἡλικίαν ἕως δύο ἐτῶν. Ἔτσι ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἐσώθη. Καὶ ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ἑρώδης, πάλιν ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον καὶ τοῦ λέγει :

— «Ἰωσήφ, ἀφοῦ σηκωθῆς, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, διότι ὁ βασιλεὺς Ἑρώδης ἀπέθανεν».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσε πάλιν καὶ ἐπέστρεψε μετὰ τὴν οἰκογενεὴν αὐτοῦ εἰς Ἰουδαίαν. Δὲν ἐκατοίκησαν ὁμως πάλιν εἰς τὴν Βηθλεὲμ, διότι ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἑρώδου, ὁ Ἀρχέλαος, ποὺ ἦτο τυραννικός. Ἐπροτίμησε νὰ κατοικήσῃ τὴν ἑκείνη τὴν ἑποχὴ εἰς τὴν **Ναζαρέτ**, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἑρώδου, ὁ **Ἑρώδης Ἀντύπας**.

Τοιοῦτοτρόπως ἐξεπληρώθη καὶ ἡ προφητεία περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι θὰ ὠνομάζετο **Ναζωραῖος**.



Φυγή τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον.

9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

(Λουκ. Β' 41 - 52)

Τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, οἱ Ἰουδαῖοι ἐσυνήθιζαν νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου παρέμεναν ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἐώρταζαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν μετέβαιναν τακτικῶς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, οἱ γονεῖς του παρέλαβον καὶ αὐτόν. Μετέβησαν δὲ μαζὶ καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας συγγενικὰς οἰκογενεῖας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ ἐορτάσουν ἐκεῖ τὸ Πάσχα.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἑπταήμερος ἑορτὴ, ἐξεκίνησαν, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των, χωρὶς νὰ προσέξουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μαζὶ των. Ἐνόμισαν, ὅτι θὰ ἦτο μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ, πὺ ἐβάδιζαν ἔμπρὸς ἀπὸ τὴν συνοδείαν. Ὅταν ὁμως τὸν ἀνεζήτησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι εἶχε μείνει εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστενοχωρήθησαν ὑπερβολικὰ. Ἐπέστρεψαν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἀναζητοῦν.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸν ἀνεζήτηουν γεμάτοι ἀνησυχίαν.

Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν τὸν εὗρηκαν νὰ κάθεται μαζὶ μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ ὁμιλῇ μαζὶ των. Οἱ συνομιληταὶ του ἤκουον τὰς ἀπαντήσεις του μὲ θαυμασμόν, διότι ἔβλεπον, ὅτι εἶχον ἔμπρὸς των ἕνα παιδίον γεμάτο κρίσιν καὶ σοφίαν.

Ὅταν οἱ γονεῖς του εἶδαν τὸν Ἰησοῦν νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν ἀνησυχίαν, ἠπόρησαν. Ἡ δὲ μήτηρ του λέγει εἰς αὐτόν :

— « Τέκνον μου, διατί μᾶς ἔκαμες αὐτό ; ἰδοῦ, ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ σὲ ἐζητούσαμεν μὲ ἀγωνίαν ».

Ὁ Ἰησοῦς ἔτρεξε τότε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς γονεῖς του, εἰς τοὺς λόγους δὲ τῆς μητρός του ἀπεκρίθη :

— « Διατί μὲ ἐζητούσατε ; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι πρέπει νὰ μένω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρός μου ; »



‘Ο Ἰησοῦς δωδεκαετής εἰς τὸν Ναόν.

Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐνόησαν οἱ γονεῖς του, ἡ δὲ μήτηρ του ἐφύλαττε τοὺς λόγους εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἐποὺ δ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὁ Ἰησοῦς ἔμενε πάντοτε πλησίον τῶν γονέων του. Ὑπήκουεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦτο πάντοτε μαζί του.



ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρομοῦ.

(Ματθ. Γ' 1-12)

Ὁ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ὅταν ἔγινε τριάκοντα ἔτων, ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν λοιπὸν ἤγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἦτο ὁ Ῥωμαῖος Πόντιος Πιλάτος, ὁ Ἰωάννης ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔμενε καὶ ἐτρέφετο μὲ μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδας. Τὸ δὲ ἔνδυμά του ἦτο κατασκευασμένον ἀπὸ τρίχας καμήλου καὶ εἶχε ζώνην δερματίνην εἰς τὴν μέσῃ του.

Ἐκήρυσσε τὴν μετάνοιαν καὶ ἔλεγε :

«Μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Δηλαδή: «Μετανοήσατε ὅσοι εἰσθε ἄμαρτωλοί, διότι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μετενόουν εἰλικρινῶς, ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ὅταν ὅμως εἶδε μερικοὺς Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους νὰ ἔρχωνται ἀπὸ περιέργειαν, τοὺς ἐπέπληξεν αὐστηρῶς. Τοὺς ὠνόμασε γεννημένα ἐχιδῶν, δηλαδή πάρα πολὺ κακοὺς ἀνθρώπους.

Τοὺς συνέστησε νὰ θελήσουν πραγματικὰ νὰ μετανοήσουν,

δηλαδή νά μεταβάλουν τόν τρόπον τῆς ζωῆς των καί νά ἐκτελοῦν ἀγαθὰ ἔργα. Διότι ἄλλως δέν θά δυνηθοῦν νά ἀποφύγουν τὴν θείαν ὀργὴν καί τιμωρίαν.

Ἦρχοντο δὲ καί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ ἀναμενόμενος **Μεσσίας**. Εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης ἔλεγεν :

— «Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶπε :

«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου».

«Ἐγὼ μὲν σᾶς βαπτίζω μὲ ὕδωρ εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος εἶναι πολὺ ἀνώτερός μου, τοῦ ὁποίου δέν εἶμαι ἄξιος νά κρατήσω τὰ ὑποδήματα. Αὐτὸς θά σᾶς βαπτίσῃ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον».

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ προετοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νά δεχθοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὠνομάσθη **Πρόδρομος**.

Ὦνομάσθη καί **Βαπτιστὴς** ἀπὸ τὸ κύριον τοῦ ἔργου, ποῦ ἐβάπτιζε δηλαδή τοὺς μετανοοῦντας.

Καί τὸ μὲν βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο **βάπτισμα μετανοίας**, τὸ δὲ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ **βάπτισμα σωτηρίας**.

Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν μνήμην τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐορτάζει τὴν 7 Ἰανουαρίου.

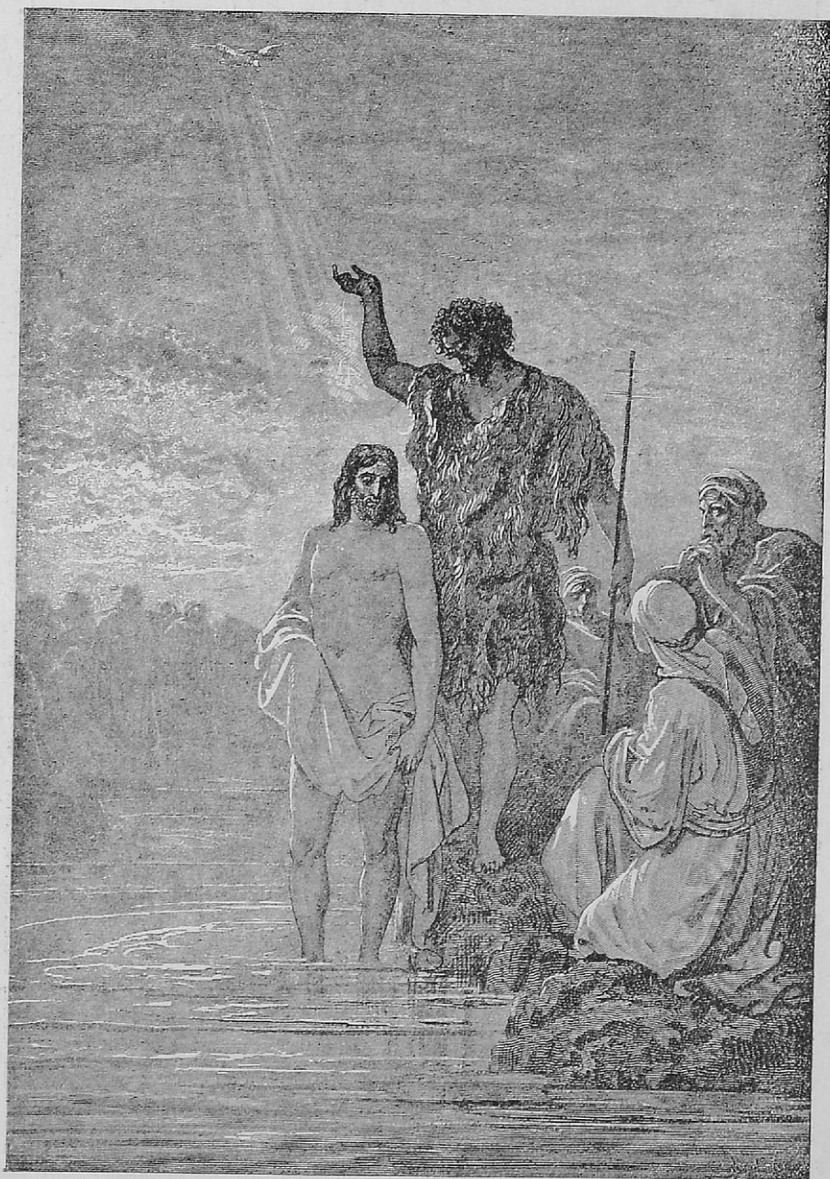
2. Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

(*Ματθ. Γ' 13 - 17*)

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἦλθε πρὸς τὸν Ἰωάννην καί ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο τῶρα καί αὐτὸς τριάκοντα ἐτῶν, διὰ νά βαπτισθῇ.

Καθὼς τὸν εἶδεν ὁ Ἰωάννης νά ἔρχεται, ἀμέσως τὸν ἀνεγώρισεν, ὅτι εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καί εἶπεν :

— «Ἴδου ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».



Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐζήτηε δὲ ὁ Ἰωάννης νὰ ἔμποδίσῃ τὸν Χριστὸν καὶ ἔλεγεν :

— « Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν νὰ βαπτισθῶ ὑποσού καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς με; ».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρχετο ὡς ἁμαρτωλὸς ποῦ μετανοεῖ, διὰ νὰ βαπτισθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀπεκρίθη :

— « Ἄφες τώρα διότι ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ».

Τότε ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦν.

Ἀφοῦ ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ποταμόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξαν οἱ Οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέβη ὡς περιστέρα καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰησοῦ. Συγχρόνως ἠκούσθη μία φωνή, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλεγεν :

« Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον με χαρὰν μου ἀνέθεσα τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου ».

Ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 6 Ἰανουαρίου.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ὀνομάζεται καὶ **Θεοφάνεια**, διότι κατὰ τὴν βάπτισιν ἐφάνη ὁ Θεός.

Λέγεται ἐπίσης καὶ ἑορτὴ τῶν **Φώτων**, ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν αὕτην εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐβαπτίζοντο, δηλαδὴ ἐφωτίζοντο πολλοὶ ἄνθρωποι.

Ψάλλεται δὲ κατ' αὕτην τὸ ἀπολυτίκιον :

Απολυτίκιον

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζόμενον Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶδη προσκύνησις· τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητὸν σὲ Υἱὸν ὀνομάζουσα.

Καὶ τὸ πνεῦμα, ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ὁ ἐπιφανεῖς, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι.

3. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου.

(Μαρκ. Ἑ' 14 - 29)

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει τὸ κήρυγμα καὶ ἤλεγχε μὲ πολὺ αὐστηρὸν τρόπον τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ δὲν μετενόουν. Ἰδίως ἤλεγχε τὸν Ἡρώδη Ἀντύπαν διὰ τὴν ἀνήθικον ζωὴν του.

Ὁ Ἡρώδης αὐτὸς συνέλαβε τότε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἐφυλάκισεν.

Ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν φυλακὴν δὲν ἔπαυε νὰ κατηγορῇ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴν γυναῖκα του. Διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐσυμβούλευσε τὴν κόρην της τὴν Σαλώμην, εἰς μίαν εὐκαιρίαν, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη νὰ θανατώσῃ τὸν Ἰωάννην.

Ὁ Ἡρώδης τότε διέταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου ἐπήραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν. Ἐπειτα ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου.

Τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν 29 Αὐγούστου. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡμέρα νηστείας.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς προφῆτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὄλων.

Ἀπολυτίκιον.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε.

Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, οὗ καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον.

Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραλλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

4. Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

(Ματθ. Γ' 1 - 4)

Ὁ Ἰησοῦς γνωρίζομεν, ὅτι ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Τοῦτο τὸ ἐπέτυχε μὲ τὴν διδασκαλίαν του, μὲ τὰ θαύματά

του, με τὸ παράδειγμά του καὶ τέλος με τὸν σταυρικὸν θάνατον του.

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Χριστὸς ἦτο εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐδίδασκεν αὐτόν, ὅταν ὅμως θὰ ἔφευγεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι νὰ συνεχίσουν τὴν διδασκαλίαν του.

Διὰ τὸν σκοπὸν λοιπὸν αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε δώδεκα μαθητάς, τοὺς ὁποίους ὠνόμασεν Ἐποστόλους.

Τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα Ἐποστόλων εἶναι τὰ ἑξῆς: Σίμων ὁ Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱοὶ τοῦ Ἰωνᾶ. Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου. Φίλιππος καὶ Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖος. Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος. Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ Θαδδαῖος ἢ Λεβαῖος. Σίμων ὁ Κανανίτης ἢ Ζηλωτῆς καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν. Μόνον ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης κατήγετο ἀπὸ τὴν Καριώθ τῆς Ἰουδαίας καὶ δι' αὐτὸ ὠνομάσθη καὶ Ἰσκαριώτης.

Αὐτοὶ οἱ δώδεκα ἔγιναν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ὅποιοι ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ φανερώς αὐτόν εἰς ὅλας τὰς διδασκαλίας του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς ἐπίσημους μαθητάς, ἦσαν καὶ ἄλλοι μαθηταί, οἱ ὅποιοι ἦσαν κρυφοί. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου. Εἰς πολλὰς μάλιστα περιστάσεις, ἰδίως μετὰ τὴν σταύρωσιν αὐτοῦ, ἔδειξαν καὶ φανερὰ πλεον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὸν Χριστόν. Οὗτοι ἦσαν ὁ Νικόδημος, ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντας, ὁ Ἰωσήφ, βουλευτῆς ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν καὶ ἄρκετοὶ ἄλλοι, περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα.

Ἐπὶ ἄλλων ἐπίσης καὶ μαθήτριαι τοῦ Ἰησοῦ πολλαὶ γυναῖκες, ἀπὸ τὰς ὁποίας μερικαὶ ἠκολούθησαν τὸν Χριστόν. Αὐταὶ ἦσαν ἡ Μαρία, συγγενῆς τῆς Θεοτόκου, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου καὶ ἄλλαι.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητάς τοῦ Σωτῆρος ἦσαν ἄλιεῖς.

αὐτῶν ἀρχὴ

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τὴν 30 Ἰουνίου.

Ἀπολυτίκιον

Οἱ τῶν ἀποστόλων πρωτόθρονοι καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ δωρῆσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος:

Ἐὐλογητὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πασόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηρεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

5. Ὁδηγίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους.

(*Ματθ. Γ' 5-42*)

Ὁ Ἰησοῦς ἐξέλεξε τοιοῦτοτρόπως τοὺς δώδεκα μαθητάς του, τοὺς ὁποίους προώρισε νὰ κηρύξουν τὴν διδασκαλίαν του εἰς τὸν κόσμον. Ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτα τοὺς ἔδωσε καὶ τὰς ἐξῆς ὁδηγίας:

— «Νὰ διδάξετε πρῶτα τοὺς Ἰουδαίους καὶ κατόπιν τοὺς Σαμαρείτας καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς.

»Εἰς τὸ κήρυγμά σας νὰ λέγετε, ὅτι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

»Τοὺς ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύετε δωρεάν.

»Ἐπίσης ὅλας σας τὰς ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους θὰ τὰς παρέχετε δωρεάν.

»Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

»Νὰ μὴ ἔχετε ἐπάνω σας χρήματα, οὔτε σάκκον ὁδοιπορικόν, οὔτε ἄλλα περιττὰ πράγματα. Διὰ τὴν τροφήν σας θὰ φροντίσουν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους θὰ διδάσκετε.

»Νὰ πηγαίνετε εἰς τὰς οἰκίας ἐκεῖνων τῶν ἀνθρώπων, ποὺ διακρίνονται διὰ τὴν εὐσέβειάν των καὶ τὴν ἀρετὴν των.

»Όταν δὲν σᾶς δεχθοῦν καὶ δὲν ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν σας, νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ νὰ τινάζετε τὴν σκόνην ἀπὸ τὰ ὑποδήματά σας. Ἡ τιμωρία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη.

» Σᾶς στέλλω ὡς πρόβατα μέσα εἰς λύκους. Δι' αὐτὸ νὰ εἴσθε φρόνιμοι, ἀπλοῖ καὶ προσεκτικοί.

» Οἱ ἄνθρωποι θὰ σᾶς συλλάβουν, θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ θὰ σᾶς μαστιγώσουν. Ἐξ αἰτίας μου θὰ σᾶς σύρουν ἐμπρὸς εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, διὰ νὰ ἐξηγήσετε τὴν πίστιν σας.

» Θὰ πάθετε καὶ σεῖς ὅ,τι θὰ πάθῃ καὶ ὁ διδάσκαλός σας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φοβηθῆτε, διότι εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς περιστάσεις τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ σᾶς φωτίσῃ τί νὰ πῆτε καὶ τί νὰ κάμετε.

» Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ὅποιος πιστεύσῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν σας καὶ ἐκτελεῖ ὅσα λέγετε, θὰ ἀνταμειφθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν».

Καὶ τέλος τοὺς λέγει :

«Ὅποιος δέχεται σᾶς, εἶναι ὡς νὰ δέχεται ἐμὲ καὶ ὅποιος δέχεται ἐμὲ, εἶναι ὡς νὰ δέχεται ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος μὲ ἀπέστειλε.

» Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ὅσοι θὰ σᾶς δεχθοῦν, θὰ ἀνταμειφθοῦν. Ἀκόμη καὶ ἓνα ποτήρι νερὸ ἐὰν σᾶς δώσουν, θὰ λάβουν τὴν ἀνταμοιβὴν των».

β. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

(Ἰωάν. Β' 13-23)

Ὅταν ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη διὰ τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

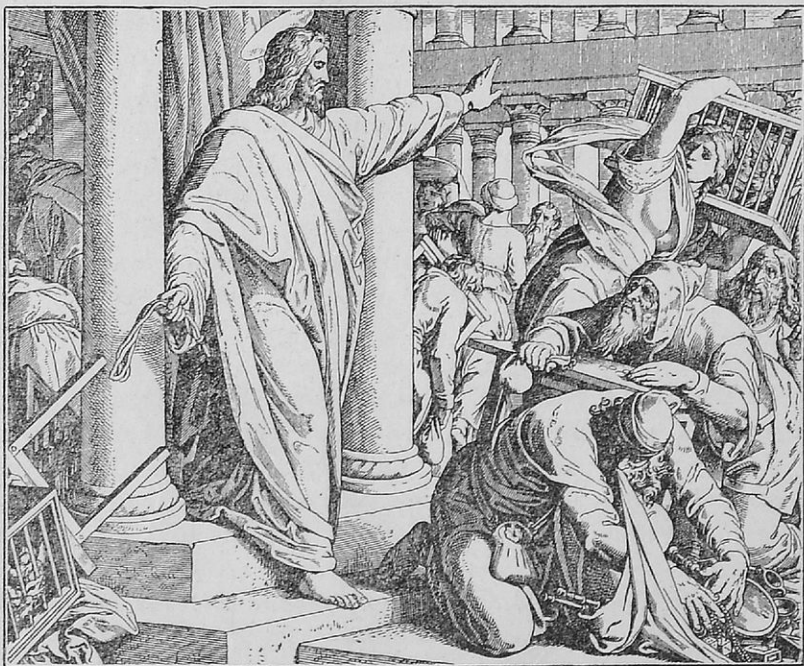
Γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλον Ναὸν ἦσαν ἔμποροι, πού ἐπωλοῦσαν τὰ διάφορα ζῶα, τὰ προωρισμένα διὰ τὰς θυσίας.

Δύναται κανεὶς νὰ φαντασθῇ ποῖαν εἰκόνα παρουσίαζε ἔτσι ὁ Ναός. Οἱ ἔμποροι νὰ διαλαλοῦν τὰ ἐμπορεύματά των καὶ νὰ φωνάζουν τοὺς ἀγοραστὰς. Οἱ ἀγορασταὶ ἐξ ἄλλου νὰ δια-

πραγματεύονται τὴν ἀγορὰν τῶν ζώων. Τὰ ζῶα ἐπίσης νὰ ἀφήνουν τὰς κραυγὰς των καὶ νὰ μολύνουν τὸν τόπον.

Ἔπειτα οἱ διάφοροι ἄλλοι ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί, οἱ ὁποῖοι ἔκαμνον τὴν ἀλλαγὴν τῶν διαφόρων νομισμάτων.

Ὅλα αὐτὰ ἐγέμιζαν τὸν Ναὸν ἀπὸ ἀσεβῆ θόρυβον καὶ ταραχὴν.



Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναόν.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καθαρῶσιν τὸν ἱερὸν Ναὸν ἀπὸ τὸ ἄσεμον καὶ ἐλεεινὸν αὐτὸ θέαμα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλαβεν ἓνα μαστίγιον, ἤρχισε νὰ ἐκδιώκῃ τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν καὶ ἔλεγε με ἀγανάκτησιν :

— «Σηκώσατε ταῦτα ἀπ' ἐδῶ! Ἐκἀματε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, οἶκον ἐμπορίου!»

Αὐτοὶ ἐζητοῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ ἔλεγαν :

— « Μὲ τί δικαίωμά κάμνεις αὐτό ; Δώσε μας ἀπόδειξιν, ὅτι ἔχεις τὴν ἐξουσίαν αὐτήν ».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— « Καταστρέψατε τὸν Ναὸν τοῦτον, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω ».

Ἐκεῖνοι τότε εἶπον :

— « Τεσσαράκοντα ἕξ ἔτη ἐχρειάσθησαν, διὰ νὰ κτισθῇ ὁ Ναός, καὶ σὺ λέγεις, ὅτι θὰ τὸν κτίσης εἰς τρεῖς ἡμέρας ; »

Ὁ Σωτὴρ ὅμως μὲ τοὺς λόγους του δὲν ἐννοοῦσε τὸν ναόν, ἀλλὰ τὸ σῶμα του, δηλαδὴ τὴν τριήμερον ταφήν του καὶ τὴν ἀνάστασίν του.

7. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

(Μάρκ. Γ' 13 - 16)

Ἡ φήμη τοῦ Ἰησοῦ ἤρχισε νὰ διαδίδεται. Μίαν ἡμέραν, καθὼς διήρχετο ἓνα δρόμον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦλθον πολλαὶ γυναῖκες καὶ ἔφεραν τὰ τέκνα τῶν νὰ τὰ εὐλογήσῃ.

Τοῦτο ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔκαμνε συχνά, διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁσάκις τὸν ἔβλεπαν, ἐπήγαιναν πλησίον του διὰ νὰ τὰ εὐλογῇ.

Οἱ μαθηταί, ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι τὰ παιδιά θὰ ἦσαν ἐνόχλησις διὰ τὸν Ἰησοῦν, τὰ ἠμπόδιζαν καὶ ἔλεγον εἰς τὰς μητέρας τῶν νὰ τὰ ἀπομακρύνουν.

Ὁ Ἰησοῦς, καθὼς εἶδε τοῦτο, ἐστενοχωρήθη καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του :

— « Ἀφήσατε τὰ παιδιά νὰ ἔρχωνται πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

» Καὶ σὰς λέγω, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά, θὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτήν ».

Ἐπειτα ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων τὰς χεῖρας του καὶ τὰ ἠϋλόγησεν.

✠ 8. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.
(Λουκ. ΙΘ' 1-10)

“Ὅσον ἡ φήμη τοῦ Ἰησοῦ διεδίδετο, τόσον ὁ λαὸς ἔτρεχε νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν, ὅπου ἐμάνθανεν, ὅτι εὕρισκετο.

“Ὅταν κάποτε διήρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰεριχώ, πλήθος



Ἁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία.

πολὺ εἶχε καταλάβει τὸν δρόμον. Ἐνας ἄνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος, ποὺ ὠνομάζετο Ζακχαῖος καὶ ἦτο ἀρχιτελώνης, δὲν κατάρθωνε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀνέβη εἰς ἓνα δένδρον.

“Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνος, ὕψωσε τοὺς

ὄφθαλμούς του καὶ εἶδε τὸν Ζακχαῖον ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.
Ἐστάθη λοιπὸν μίαν στιγμὴν καὶ τοῦ λέγει :

— «Ζακχαῖε, κατέβη καὶ πῆγαινε εἰς τὸν οἶκον σου. Σήμερον θέλω νὰ μὲ φιλοξενήσης».

Ὁ Ζακχαῖος ἐχάρη πάρα πολύ, ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Κυρίου. Κατέβη λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἔσπευσε γρήγορα εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου.

Πολλοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς ἤκουσαν ταῦτα, ἤρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν. Ἔλεγον, ὅτι ἐπῆγαινε εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀρχιτελώνου, δηλαδὴ ἀνθρώπου μισητοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ. Διότι οἱ τελῶναί τότε ἐθεωροῦντο κλέπται καὶ καταπιεσταί.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπήντησεν εἰς τὰς κατηγορίας, ὅτι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν εἶχε, νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλούς.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζακχαῖου, οὗτος γεμάτος συγκίνησιν τὸν προσεκύνησε καὶ εἶπεν :

— «Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, Κύριε, θὰ ἀλλάξω ζωὴν. Θὰ μοιράσω τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς. Καὶ θὰ ἱκανοποιήσω ὅποιονδήποτε ἔχω ἀδικήσει ἕως τώρα εἰς τὸ τετραπλάσιον».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— «Σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν εἰσῆλθεν ἡ σωτηρία».

9. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ.— Ὁ ἐν Κανᾷ γάμος.

(Ἰωάν. Β' 1-11)

Εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς Ναζαρέτ, ἐγένετο ἕνας γάμος. Εἰς τὸν γάμον αὐτὸν προσεκλήθησαν ὁ Ἰησοῦς, ἡ μήτηρ του καὶ οἱ μαθηταί του.

Ἀφοῦ ἐτελέσθη ὁ γάμος, οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ διασκεδάζουν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἶνος ἐσώθη, ἡ δὲ Θεοτόκος, ἡ ὁποία ἀντελήφθη αὐτό, τὸ εἶπεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Εἶπε δὲ τοῦτο ἡ Θεοτόκος εἰς τὸν Ἰησοῦν, διότι ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο μία εὐκαιρία, διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς τὴν θεῖαν δύναμιν του ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τῆς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα, διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐκτελεῖ θαύματα.



Τὸ θαῦμα εἰς Κανᾶ.

Ἡ Θεοτόκος, ἡ ὁποία φαίνεται ἦτο συγγενῆς τοῦ γαμβροῦ, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐκτελέσουν ὅποιανδήποτε διαταγὴν τοὺς ἔδιδεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἐκεῖ ἦσαν ἕξ λίθιναι ὑδρῖαι. Αὗται ἐχρησίμευαν, διὰ νὰ πλύνουν τὰς χεῖρας των οἱ προσκεκλημένοι πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητόν, ὅπως ἐσυνήθιζον οἱ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ λάβουν τὰς ἕξ ὑδρῖας

καὶ νὰ τὰς γεμίσουν μὲ ὕδωρ. Ἐποὶ δὲ οὗτοι ἐξετέλεσαν τὴν παραγγελίαν του, ὁ Ἰησοῦς τὰς ἠύλόγησε καὶ παρήγγειλε νὰ τὰς δώσουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐμοίραζε τὸν οἶνον. Αὐτὸς τότε εἶδεν, ὅτι ἀντὶ ὕδατος περιεῖχον οἶνον, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασε καὶ εὐρήκεν ἐξαιρετον.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν γαμβρὸν καὶ τοῦ λέγει :

— «Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν συνήθως πρῶτα τὸν καλὸν οἶνον καὶ ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πίνουν πολὺ, τότε προσφέρουν καὶ τὸν κατώτερον. Σὺ ὅμως ἔκαμες τὸ ἀντίθετον, ἐκράτησες εἰς τὸ τέλος τὸν καλὸν οἶνον».

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὁ καλὸς οἶνος καὶ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Τέλος ἐγένετο εἰς ὄλους γνωστὸν τὸ θαῦμα τοῦ Σωτῆρος. Ὅλοι δὲ ἐθαύμασαν καὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτὸ καὶ νὰ λέγουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον θαῦμα ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.



10. Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμίαν.

(Ματθ. Η' 23 - 27)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθε μὲ τοὺς μαθητὰς του εἰς ἓνα πλοῖον, διὰ νὰ περάσῃ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Καθὼς ἔπλεον, ἐσηκώθη μεγάλη τρικυμία. Τὰ κύματα ἦσαν τόσο μεγάλα, ὥστε ἐσκέπαζαν τὸ πλοῖον. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος εἶδον, ὅτι ἐκινδύνευον καὶ ἐφοβήθησαν. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξυπνήσουν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο. Ἦλθον λοιπὸν, τὸν ἐξύπνησαν καὶ τοῦ λέγουν :

— «Κύριε, σῶσε μας, χανόμεθα!»

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει :

— «Διατί εἴσθε τόσο δειλοί; ἡ πίστις σας εἶναι μικρά».

Ἐσηκώθη ἔπειτα καὶ ἐπέτιμησε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως ἔπαυσαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἐγένετο γαλήνη εἰς τὴν θάλασσαν.

“Ολοι οί ἐπιβάται τοῦ πλοίου, καθὼς εἶδον τὰ παράδοξα αὐτὰ πράγματα, ἐθαύμασαν καὶ εἶπαν μεταξύ των :

— «Πόσον σπουδαῖος θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς του !»



11. Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι

χορταίνουν με πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς.

(Ματθ. ΙΔ' 14 - 21)

‘Ο Ἰησοῦς, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀντικρινὴν παραλίαν τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος. ‘Ο Ἰησοῦς ἐπῆγεν ἐκεῖ με πλοῖον. ‘Ο λαὸς ὅμως τὸν ἠκολούθησε διὰ ξηρᾶς. Εὐρέθησαν δὲ πάλιν συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἔρημον.

‘Ο Ἰησοῦς ὅταν εἶδε τὸ μεγάλο αὐτὸ πλῆθος, ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχαν φέρει.

“Όταν ὅμως ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, ἦλθαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ λέγουν εἰς αὐτόν :

— «Διδάσκαλε, ἐνύκτωσε καὶ ἐδῶ ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ τροφαὶ δὲν ὑπάρχουν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀφήσετε τὰ πλήθη νὰ φύγουν καὶ νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ πλησιέστερα χωρία, διὰ νὰ προμηθευθοῦν τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα».

‘Ο Ἰησοῦς ὅμως ἀπεκρίθη εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἶπε :

— «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγῃ ὁ λαός. Δώσατε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν ἀπὸ αὐτὰ, τὰ ὅποια ἔχετε».

Οἱ μαθηταὶ τότε εἶπον :

— «Διδάσκαλε, μόνον πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς ἔχομεν».

— «Φέρετε αὐτὰ ἐδῶ», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

‘Ο Ἰησοῦς τότε διέταξε τὰ πλήθη νὰ καθίσουν εἰς τὸ ἔδαφος. Ἔπειτα ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠλόγησε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθῦς. Κατόπιν τοὺς ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ παρήγγειλε νὰ ἀρχίσουν νὰ τοὺς μοιράζουν εἰς τὸ πλῆθος.

Αὐτὸ ἔγινε. Τότε ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχώρτασαν.

Ἔπειτα οἱ μαθηταὶ ἐσήκωσαν τὰ περισσεύματα καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνια. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἔκτος ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.

Ὁ λαός, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀληθινὰ ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν προφητῶν Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου.

~~12.~~ Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

(*Ματθ. ΙΔ' 22 - 34*)

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ πλεύσουν εἰς τὴν ἀντικρινὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Αὐτὸς θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ὀλίγον ἀκόμη, διὰ νὰ περιμένῃ νὰ φύγουν τὰ πλήθη.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ λαὸς ἀνεχώρησεν, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη μόνος του εἰς τὸν λόφον, διὰ νὰ προσευχηθῆ. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ προσεύχεται, μέχρις οὗτο ἐνύκτωσε.

Τὴν νύκτα αὐτοὶ ποὺ ἐταξίδευαν μετὰ τὸ πλοῖον κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν, διότι εἶχε σηκωθῆ ἀντίθετος ἄνεμος. Ἐβασανίζοντο λοιπὸν καὶ ἐπάλαιον μετὰ τὴν τρικυμίαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Κατὰ τὴν τρίτην δὲ ὥραν τῆς νυκτὸς ἰδοὺ ἐφάνη ὁ Σωτὴρ νὰ περιπατῆ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτούς.

Καθὼς εἶδον οἱ μαθηταὶ αὐτὸν νὰ βαδίξῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, κατετρόμαξαν καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λέγουν:

— «Φάντασμα εἶναι!»

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ὠμίλησε καὶ λέγει πρὸς αὐτούς:

— «Λάβετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε!»

Τότε ὁ Πέτρος ἐφώνησε:

— «Κύριε, ἐὰν εἶσαι σύ, πρόσταξέ με νὰ περιπατήσω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ νὰ ἔλθω πρὸς σέ».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε:

— «Ἐλα!»

Τότε ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ πηγαίνη πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καθὼς ὅμως εἶδεν ὅτι ἦτο δυνατὸς ὁ ἄνεμος, ἐφοβήθη καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ βυθίζεται.

Τότε ἐκάλεσε τὸν Ἰησοῦν εἰς βοήθειαν καὶ ἐφώνασε:

— «Κύριε, σῶσε με!»

Ἄμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ λέγει:

— «Ὁλιγόπιστε, διατί ἐδίστασες;»

Ἐπειτα εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὁ ἄνεμος ἡσύχασε.

Ἦλθον τότε οἱ μαθηταὶ του καὶ τὸν προσεκύνησαν καὶ εἶπαν:

— «Ἀληθῶς, εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

13. Ὁ Ἰησοῦς ξηραίνει τὴν συκὴν μὲ ἓνα λόγον του.

(*Ματθ. ΚΑ' 19 - 22*)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς διήρχετο κάποτε ἓνα δρόμον, διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπέινασε. Τότε εἶδε μίαν συκὴν καὶ ἐπλησίασεν αὐτήν, μήπως εὔρη καρπούς, διὰ νὰ φάγη. Ἀλλὰ τὸ δένδρον δὲν εἶχε παρὰ μόνον φύλλα.

Τότε εἶπε πρὸς τὴν συκὴν ὁ Ἰησοῦς:

— «Νὰ μὴν κάμης πλέον καρπὸν ποτέ!»

Καὶ ἀμέσως ἡ συκὴ ἐξηράνθη.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐθαύμασαν καὶ ἔλεγον:

— «Πῶς ἐξηράνθη ἡ συκὴ εἰς τὴν στιγμὴν!»

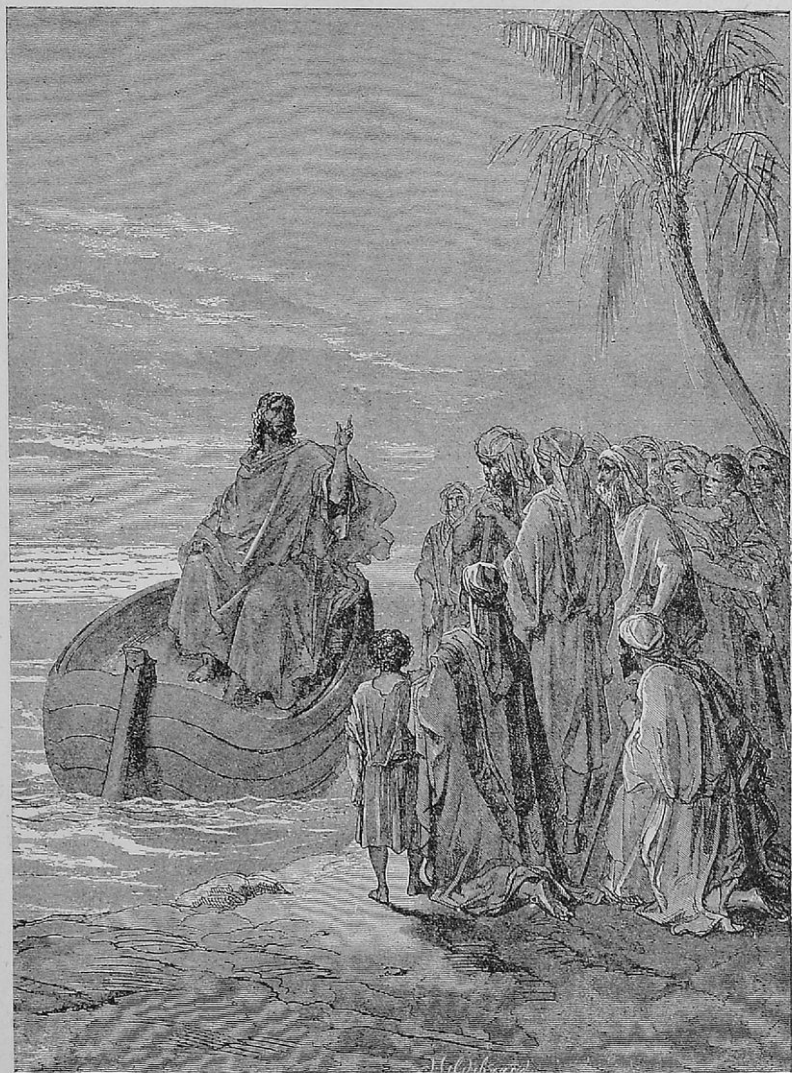
Ὁ Ἰησοῦς τότε λέγει πρὸς αὐτούς:

— «Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε πίστιν χωρὶς κανένα δισταγμὸν. Τότε ὄχι μόνον ἓνα τοιοῦτον θαῦμα θὰ δύνασθε νὰ κάμετε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ ἂν εἰπήτε «σῆκω καὶ πέσε εἰς τὴν θάλασσαν», θὰ γίνῃ. Καὶ ὅτιδῆποτε ζητήσετε μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ πίστιν, θὰ τὸ λάβετε».

14. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κάμουν πλούσιον ψάρευμα.

(*Ἰωάν. ΚΑ' 1 - 8*)

Μίαν ἡμέραν εἶχε συγκεντρωθῆ πολὺς λαὸς εἰς τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος.



Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶδε δύο ἀλιευτικά πλοῖα, τὰ ὁποῖα εἶχον σύρει οἱ ἀλιεῖς ἔξω εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐδιόρθωναν τὰ δίκτυά των. Ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς τὸ ἓνα καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸ ρίψουν πάλιν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ εἰς τὸν λαόν.

Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὴν διδασκαλίαν του, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα, ποῦ ἦτο ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πλοίου :

— «Φέρετε τὸ πλοῖον εἰς τὰ βαθιὰ καὶ ρίψετε τὰ δίκτυα, διὰ νὰ ψαρεύσετε».

Ὁ Σίμων εἶπε τότε εἰς τὸν Ἰησοῦν :

— «Διδάσκαλε, ὄλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν καὶ δὲν κατωρθώσαμεν νὰ πιάσωμεν τίποτε. Θὰ ρίψωμεν ὅμως πάλιν τὸ δίκτυον».

Ἐρριψε λοιπὸν ὁ Σίμων τὸ δίκτυον καὶ ἐγένεμισε τόσον πολὺ ἀπὸ ψάρια, ὥστε ἐσχίζετο. Ἐκαμε τότε σημεῖον εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ ἄλλου πλοίου, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ἦλθον λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι. Τὰ δύο πλοῖα ἐγένεμισαν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὰ ψάρια τόσον, ὥστε ἐφάνοντο ὡς νὰ ἐβυθίζοντο.

Μεγάλος θαυμασμὸς καὶ ἀπορία κατέλαβεν ὅλους διὰ τὸ θαῦμα.

Ὁμοιον θαῦμα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἐφανερῶθη μετὰ τὴν Ἀνάστασίν του εἰς τοὺς μαθητάς του.

Ἦσαν τότε εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὁ Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Ναθαναήλ, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ἄλλοι δύο μαθηταί.

Ἐσηκώθη τότε ὁ Πέτρος καὶ λέγει εἰς τοὺς ἄλλους :

— «Πηγαίνω νὰ ψαρεύσω».

Ἐσηκώθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ λέγουν :

— «Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς μαζί σου».

Εἰσηλθον λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ ἀλιευτικὸν πλοῖάριον καὶ ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἔρριψαν τὰ δίκτυα. Ἐκοπίασαν ὅμως ὀλόκληρον τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ πιάσουν οὔτε ἓν.

Εἶχε πλέον γίνεαι πρωΐ, ὅταν ἐστάθη εἰς τὴν παραλίαν ὁ Ἰησοῦς. Οἱ μαθηταὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν.

- Λέγει τότε εις αὐτούς :
- «Παιδιά, μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγιον ;»
- Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν :
- «Ὁχι !»
- Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς λέγει :



· Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εις τοὺς μαθητάς του.

— «Ρίψατε τὸ δίκτυον εις τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοίου καὶ θὰ εὑρετε».

· Ἐκεῖνοι ἔρριψαν τὸ δίκτυον καὶ πραγματικῶς ἔπιασαν τόσον πλῆθος ἀπὸ ψάρια, ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σύρουν πλέον τὸ δίκτυον.

Τότε ὁ Ἰωάννης λέγει πρὸς τὸν Πέτρον :

— «Ὁ Κύριος εἶναι !»

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ κολυμβήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ γρήγορα εἰς τὸν Ἰησοῦν, οἱ δὲ ἄλλοι ἤλθαν μὲ τὸ πλοιάριον.

✦ 15. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον τῆς Ἱερουσαλήμ.
(Ἰωάν. Ε' 1 - 17)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστάθη εἰς τὴν κολυμβήθραν Βηθεσδα, ἡ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὀνομάζετο δὲ προβατικὴ ἡ πύλη αὕτη, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴν ἔφερον τὰ πρόβατα εἰς τὴν πόλιν.

Γύρω ἀπὸ τὴν κολυμβήθραν αὐτὴν ἦσαν πέντε στοαί, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦσαν διάφοροι ἀσθενεῖς.

Αὐτοὶ ἐπερίμεναν ἐκεῖ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ.

Τότε ὁ πρῶτος ποῦ εἰσῆρχετο μέσα εἰς αὐτὸ, ἐθεραπεύετο, ἀπὸ οἰανδήποτε ἀσθένειαν καὶ ἂν ἔπασχεν.

Ὁ Σωτὴρ εἶδε μεταξὺ τῶν ἀρρώστων καὶ ἕνα παράλυτον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιεφέρθη καὶ ἔμαθεν, ὅτι τριάκοντα ὀλόκληρα ἔτη κατέκειτο ἐκεῖ. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ δὲν εὕρισκετο ἄνθρωπος νὰ σηκώσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸ ὕδωρ, μόλις ἐκινούσεν αὐτὸ ὁ ἄγγελος.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν εὐσπλαχνίσθη καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασε τοῦ λέγει :

— «Θέλεις νὰ θεραπευθῆς ;»

Ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς ἀπήντησεν :

— «ὦ, Κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος μου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος, διὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ὕδωρ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ ἄγγελος τὸ κινεῖ. Μόλις ἐτοιμασθῶ ἐγώ, ἄλλοι προλαμβάνουν καὶ εἰσέρχονται πρὶν ἀπ' ἐμέ».

Τότε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἐκοίταξε τὸν ἀσθενῆ καὶ τοῦ λέγει :

— «Σήκω, πάρε τὸν κράββατόν σου καὶ πήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν σου!»

Ἄμεσως μετὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ παράλυτος ἐσηκώθη, ἐφορτώθη τὸν κράββατόν του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν οἰκίαν του, γεμάτος κατάπληξιν καὶ χαρὰν.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦτο Σάββατον καὶ κάθε ἐργασία τὸ Σάββατον ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

Καθὼς λοιπὸν εἶδον αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ διέρχεται τοὺς δρόμους καὶ νὰ φέρῃ εἰς τοὺς ὤμους του τὸν κράββατόν του, τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν ἐπέπληττον. Ἐκεῖνος ὁμως ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε διαταγὴν νὰ κάμῃ αὐτὸ ἀπὸ τὸν προφήτην, πού τὸν εἶχε θεραπεύσει.

— «Ποῖος εἶναι αὐτός;» τὸν ἠρώτων οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἀγανάκτησιν. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώριζε.

Βραδύτερον, ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, τοῦ λέγει:

— «Ἰδοῦ, τώρα ἐγίνες καλά. Π ρ ό σ ε χ ε εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἀμαρτάνῃς».

Τότε ἀνεγνώρισε τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγεν, εἰς ὅσους ἔβλεπεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐθεράπευσεν.

Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ὅταν ἔμαθον, ἤρχισαν νὰ κατακρίνουν τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐθεράπευσεν ἡμέραν Σάββατον. Ἐπειδὴ δὲ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν φονεύσουν, ἠναγκάσθη ὁ Ἰησοῦς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

16. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον τῆς Καπερναοῦμ. (Ματθ. Θ' 1-8)

Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσεν ἄλλον παραλυτικὸν μίαν ἡμέραν ὡς ἐξῆς:

Ἐδίδασκε μέσα εἰς μίαν οἰκίαν εἰς τὴν πόλιν Καπερναοῦμ. Ἡ οἰκία ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον καθὼς καὶ τὸ προαύλιον, διότι τόσον εἶχε διαδοθῆ ἡ φήμη τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μόλις ἐμάνθανον, ὅτι εὐρίσκετο εἰς κάποιο μέρος, ἀμέσως ἔσπευδεν ὁ λαός, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν.

Ἐνῶ δὲ ἐδίδασκεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, ἔφθασαν τέσσαρες ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐκράτουν ἓνα παραλυτικόν. Οὗτοι, ἔνεκα τοῦ συνωστισμοῦ, δὲν κατῶρθωναν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀνέβηκαν τότε ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, ἤνοιξαν ἓνα μέ-

ρος εἰς αὐτήν καὶ κατεβίβασαν τὸν παράλυτον μὲ σχοινία.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὴν μεγάλην πίστιν τοῦ παραλύτου καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐβάσταζον, εἶπεν εἰς τὸν ἀσθενῆ:

— «Θάρρος, τέκνον μου, ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι σου!»

Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἦσαν καὶ μερικοὶ Γραμματεῖς, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠνείχοντο τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐζήτουν ἀφορμὴν νὰ τὸν καταδιώξουν. Καθὼς λοιπὸν ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν παραλυτικόν, ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἐναντίον του.

Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς λέγει:

— «Διατί σκέπτεσθε πονηρὰ ἐναντίον μου; τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ εἶπω εἰς τὸν ἄρρωστον, ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι σου ἢ σήκω καὶ περιπάτει; Διὰ νὰ γνωρίσετε ὅμως, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, λέγει πρὸς τὸν ἄρρωστον: Σήκω καὶ πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου».

Εὐθὺς ὁ παραλυτικὸς ἰατρεύθη, ἐσηκώθη, ἔλαβε τὴν κλίνην του καὶ ἐξῆλθε διὰ μέσου τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐθαύμαζε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

17. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δέκα λεπρούς.

(Λουκ. ΙΖ' 11-19)

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ὅπως καὶ σήμερον, ὅσοι ἄνθρωποι ἔπασχον ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον λέπραν δὲν ἐπετρέπετο νὰ πλησιάζουν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι ἡ νόσος αὐτὴ εἶναι πολὺ μεταδοτικὴ. Ἔμεναν λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὰς πόλεις ἀπομονωμένοι.

Δέκα τοιοῦτοι δυστυχεῖς ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἀσθενείας. Ὅταν λοιπὸν ἐπληροφορήθησαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ἀπὸ ἓνα χωρίον, ὅπου εἶχε καταλύσει, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἤλθον καὶ ἐπερίμεναν πλησίον τοῦ δρόμου πότε θὰ περάσῃ.

Πράγματι ὁ Ἰησοῦς ἐφάνη μετ' ὀλίγον νὰ ἔρχεται, τὸν ἠκολούθουν δὲ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἄλλοι.

Ἦρχισαν τότε οἱ λεπροὶ νὰ ζητοῦν τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ ἐφώναζον διαρκῶς :

«Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησόν μας!»

Ὁ Σωτὴρ εἶδεν αὐτούς, τοὺς ἐλυπήθη καὶ τοὺς ἐθεράπευσεν. Εἶπε δὲ εἰς αὐτούς νὰ μεταβοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνοι τὴν θεραπείαν καὶ νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδειαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ λεπροὶ ἐπῆγαν εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἔλαβαν παρ' αὐτῶν τὴν ἄδειαν νὰ συναναστρέφονται ἐλεύθερα τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι ἐθεραπεύθησαν.

Ἀπὸ τοὺς θεραπευθέντας ὅμως λεπροῦς μόνον ἓνας ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν ἠὐχαρίστησε. Ἦτο δὲ αὐτὸς Σαμαρεῖτης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν :

— « Δὲν ἐθεραπεύθητε δέκα; ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα; »

Καὶ ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητάς του, εἶπε :

— « Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν καὶ οἱ ἄλλοι, παρὰ μόνον αὐτὸς ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρεῖτης; »

Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν λεπρόν, ποῦ ἐθεραπεύθη :

— « Σήκω καὶ πήγαινε· ἡ πίστις σου σε ἔσωσε ».

18. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸν τῆς Ἱεριχοῦς.

(Λουκ. ΙΗ' 36-43)

Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς μαθητάς του διήρχετο ἓνα δρόμον πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς, ἠκούσθη μία φωνή :

— « Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με! ».

Ἦτο ἓνας τυφλός, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἤκουσε τὸν θόρυβον, ποῦ ἐγένετο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἠρώτησε τί συνέβαινε. Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι ἦρχετο ὁ Ἰησοῦς, ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὸν καλῇ καὶ νὰ ζητῇ τὴν βοήθειάν του.

Ὅσοι εὐρίσκοντο πλησίον του, προσεπάθουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἀλλ' ἐκεῖνος περισσότερον ἐκραύγαζε.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν κραυγὴν του, ἐστράφη, ἐπλησίασε τὸν τυφλὸν καὶ τὸν ἠρώτησε :

— « Διατί με καλεῖς ; »

Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησε :

— « Κύριε, θέλω νὰ ἀναβλέψω ».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν :

— « Ἀνάβλεψε, τέκνον μου ! Ἡ πίστις σου σε ἔσωσε ».

Ὁ τυφλὸς τὴν ἰδίαν στιγμήν ἀνέκτησε τὸ φῶς του καὶ ἤρχισεν ν' ἀκολουθῆ τὸν Κύριον καὶ νὰ δοξάζῃ μαζί με ὄλον τὸν λαόν, διότι ἐπίστευσεν, ὅτι ἀληθῶς οὗτος εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Καπερναοὺμ ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε καὶ ἄλλας θεραπείας. Ἐθεράπευσεν ἓνα τυφλὸν καὶ ἓνα κωφόν.

Διαρκῶς δὲ μετέβαινε ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἐθεράπευε τοὺς πάσχοντας.



19. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν.

(Ἰωάν. Θ' 1-41)

Καθὼς ἐξήρχετο μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν Ναὸν ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πλησίον εἰς τὴν πύλην ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἦτο τυφλὸς ἐκ γενετῆς.

Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἠρώτησαν αὐτόν :

— « Διδάσκαλε, ποῖος ἡμάρτησεν, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, διὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός ; »

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

« Οὔτε αὐτὸς ἡμάρτησεν, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλ' ἐγεννήθη τυφλός διὰ νὰ φανερωθοῦν δι' αὐτοῦ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἔπτυσεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἔκαμε πηλόν, μετὰ τὸν ὅποιον ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

Λέγει τότε εἰς αὐτόν :

— « Πήγαινε τώρα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ νὰ νιφθῆς ! »

Ἐκεῖνος ἐπῆγε καὶ μόλις ἐνίφθη, ἔβλεπε.

Ἐπέστρεψε δὲ γεμάτος χαρὰν καὶ ἐδοξολογεῖ τὸν Θεόν.

Ὅσοι ἐγνώριζον τὸν τυφλόν, ὅταν εἶδον αὐτὸν νὰ βλέπῃ, ἠπόρουσαν καὶ ἠρώτων ὁ ἓνας τὸν ἄλλον :

« Δὲν εἶναι αὐτός, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, ὁ ὁποῖος ἐζήτη ἐλεημοσύνην εἰς τὰς ὁδοὺς ; »

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι ἦτο αὐτός πράγματι, ἄλλοι δὲ ὅτι δὲν ἦτο, ἀλλ' ὠμοίαζε πρὸς ἐκεῖνον. Ὁ ἴδιος ὅμως ἔλεγεν, ὅτι αὐτός ἦτο ὁ τυφλός, ποῦ ἐθεραπεύθη.

Ὅταν δὲ ἠρώτων αὐτὸν πῶς ἐθεραπεύθη, διηγεῖτο πῶς ὁ Ἰησοῦς ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του μὲ τὸν πηλὸν καὶ ἔπειτα τὸν διέταξε νὰ μεταβῆ καὶ νὰ νιφθῆ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ. Οὗτος τὸ ἔκαμε καὶ ἐθεραπεύθη.

Τότε ᾠδήγησαν αὐτὸν εἰς τοὺς Φαρισαίους, εἰς τοὺς ὁποῖους διηγήθησαν τὴν θεραπείαν τοῦ τυφλοῦ.

Ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐπίστευον, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἄλλοτε τυφλός, διὰ τοῦτο ἠρώτησαν τὸν ἴδιον νὰ τοὺς εἴπῃ πῶς ἐθεραπεύθη.

Αὐτὸς ἀπήντησεν :

— « Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ἰησοῦς, ἔκαμε πηλόν, μοῦ ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μοῦ εἶπε : « Πήγαινε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ, νὰ νιφθῆς ! » Ἐπῆγα λοιπόν, ἐνίφθην καὶ τώρα βλέπω ».

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ἤρχισαν νὰ τὸν κατακρίνουν, ὅτι εἰργάσθη ἡμέραν Σάββατον, διότι ἦτο πράγματι Σάββατον ἢ ἡμέρα ποῦ ἐθεραπεύθη ὁ τυφλός.

Καὶ ἔλεγον :

— « Αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλός, διότι δὲν τηρεῖ τὸ Σάββατον ».

Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον :

— « Ἐὰν εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς κάμνει θαύματα ; »

Τότε ἠρώτησαν τὸν τυφλόν :

— «Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ ;»

Ὁ τυφλὸς ἀπήντησεν :

— «Εἶναι προφήτης !»

Τότε ἐκάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἡρώ-
τησαν :

— «Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς σας, διὰ τὸν ὁποῖον λέγετε, ὅτι ἐγεννήθη τυφλός ; Πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει ;»

Οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ ἀπεκρίθησαν :

— «Γνωρίζομεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μας καὶ ὅτι ἐγεν-
νήθη τυφλός· πῶς τώρα βλέπει, δὲν γνωρίζομεν. Ἐὰν θέλετε
ὅμως νὰ μάθετε περισσότερα, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον, διότι ἔχει
μεγάλην ἡλικίαν καὶ γνωρίζει πῶς ἐθεραπεύθη καὶ ποῖος τὸν
ἐθεράπευσεν».

Εἶπον αὐτὰ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς
Φαρισαίους.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐφώνησαν καὶ πάλιν τὸν τυφλὸν καὶ τοῦ
εἶπον :

— «Νὰ δοξάσης τὸν Θεὸν ποὺ σὲ ἐθεράπευσε, καὶ ὄχι τὸν
Ἰησοῦν, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός, ἐπειδὴ δὲν
φυλάττει τὸ Σάββατον».

Τότε ὁ τυφλὸς ἀπεκρίθη :

— «Ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι ἁμαρτωλός, δὲν γνωρίζω· ἓνα πράγμα
γνωρίζω, ὅτι ἐνῶ προηγουμένως δὲν ἔβλεπα, τώρα βλέπω».

Καὶ προσέθεσε :

— «Διατί τόσον πολὺ μὲ ἐρωτᾶτε ; Μήπως θέλετε νὰ γί-
νετε μαθηταὶ του ;»

Τότε οἱ Φαρισαῖοι ἀπήντησαν μὲ ἀγανάκτησιν καὶ θυμὸν :

— «Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωυσέως· ἐνῶ περὶ τῆς κατα-
γωγῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου δὲν γνωρίζομεν τίποτε».

Τότε ὁ ἄλλοτε τυφλὸς ἀπεκρίθη :

— «Ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς εὐσεβεῖς καὶ
δικαίους ἀκούει».

Οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν πολὺ ἐναντίον τοῦ τυφλοῦ καὶ
εἶπον πρὸς αὐτόν :

— «Σὺ, ἓνας ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, θέλεις νὰ μᾶς διδάξης ;»

Ἐξεδίωξαν δὲ τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὸν Ναόν.

Ἀργότερον συνήντησεν ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸν ποῦ ἔθερά-
πευσε καὶ τὸν ἠρώτησε :

— «Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;»

Ἐκεῖνος εἶπε :

— «Ποῖος εἶναι, Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν ;»

— «Αὐτὸς ποῦ ὁμιλεῖ μαζί σου εἶναι».

Ὁ τυφλὸς ἀμέσως προσεκύνησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε :

— «Πιστεύω, Κύριε».

(B)

20. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου.

(Ματθ. Η' 5 - 13)

Μίαν ἡμέραν, ποῦ εὐρίσκετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ, παρουσιάσθη εἰς αὐτόν ἕνας ἑκατόνταρχος, δηλαδὴ ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Οὗτος παρεκάλει τὸν Ἰησοῦν διὰ τὸν ὑπηρέτην του, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔλεγεν, ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του παράλυτος καὶ ἐβασανίζετο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀξιωματικόν, ὅτι θὰ ὑπάγη νὰ θεραπεύσῃ τὸν δοῦλον του.

— «Κύριε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἄξιος, διὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἄλλ' ὅπως ἐγώ, μόλις δώσω μίαν διαταγὴν, αὕτη ἐκτελεῖται ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μου, ἔτσι καὶ σὺ δύνασαι ἕνα λόγον νὰ εἴπῃς καὶ ὁ ὑπηρέτης μου θὰ θεραπευθῇ ἀμέσως».

Καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καὶ λέγει :

— «Τοιαύτην πίστιν δὲν εὐρήκα οὔτε μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. Λοιπόν, θὰ πιστεύσουν εἰς ἐμέ πολλοὶ ἀπὸ ἄλλα ἔθνη καὶ θὰ σωθοῦν, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ μείνουν ἔξω τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν Ρωμαῖον ἀξιωματικόν καὶ τοῦ λέγει :

— «Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου».

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἑκατοντάρχου ἔθερα-
πέυθη.

193

— 21. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δαιμονιζομένους.

(Ματθ. Η' 28 - 33)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς με τοὺς μαθητάς του διέπλευσαν τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν.

Καθὼς διήρχοντο ἓνα δρόμον, ἐβγήκαν ἐμπρὸς των δύο δαιμονιζόμενοι. Αὐτοὶ ἔμενον μέσα εἰς τὰ μνημεῖα καὶ ἦσαν τόσον ἄγριοι, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

Ἄφοῦ λοιπὸν αὐτοὶ ἐβγήκαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἀγριεμένοι καὶ νὰ λέγουν :

— «Τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ ; ἦλθες ἐδῶ, διὰ νὰ μᾶς βασανίσῃς ;»

Ἐτυχέ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ εὑρίσκεται ὀλίγον μακρύτερον μία ἀγέλη ἀπὸ χοίρους, οἱ ὅποιοι ἔβοσκον. Ἐφώναζον λοιπὸν οἱ δαίμονες με τὸ στόμα τῶν δυστυχῶν δαιμονιζομένων καὶ παρεκάλουν τὸν Ἰησοῦν :

— «Ἐὰν μᾶς βγάλῃς, δώσε μας τὴν ἄδειαν νὰ εισέλθωμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔδωσεν εἰς τὰ δαιμόνια τὴν ἄδειαν καὶ τοὺς εἶπε :

— «Πηγαίνετε».

Ἐξῆλθον λοιπὸν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Μόλις ἔγινε αὐτό, ὅλοι οἱ χοῖροι ὤρμησαν εἰς τὸν κρημνόν, πού ἐβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπεσαν καὶ ἐπνίγησαν.

Οἱ χοιροβοσκοὶ ἔφυγαν καὶ ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν διηγήθησαν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς ὅλους.

— 22. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δαιμονιζόμενον κωφόν.

(Ματθ. Θ' 32 - 34)

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν ἓνα δαιμονιζόμενον, ὁ ὅποιος ἦτο κωφάλαος. Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσε τὸν δυστυχῆ αὐτόν.

Ὁ κωφάλαλος, μόλις ἔθεραπεύθη, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ.

Ὁ κόσμος ποὺ παρηκολούθησε τὴν θεραπείαν, ἐθαύμαζε καὶ ἔλεγε :

— «Ποτὲ δὲν ἔγινε παρόμοιον θαῦμα εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας!»

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, οἱ ὅποιοι ἐμίσουν τὸν Ἰησοῦν, ἔλεγον:

— «Ὑπηρετεῖ τὸν ἀρχηγὸν τῶν δαιμόνων καὶ δι' αὐτοῦ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τότε εἶπε :

— «Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Σατανᾶς νὰ ἐκβάλλῃ τὸν Σατανᾶν; ἔάν μία βασιλεία διαιρεθῇ, δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ σταθῇ. Καὶ εἰς μίαν οἰκογένειαν, ἂν μπῆ διχόνοια, θὰ διαλυθῇ. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀρπάσῃ τὰ πράγματα ἐνὸς δυνατοῦ, ἔάν πρῶτα δὲν συλλάβῃ καὶ δέσῃ τὸν δυνατόν».

23. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν δαιμονιζομένην κόρην.

(*Ματθ. ΙΕ' 21-28*)

Μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἶχε πλησιάσει εἰς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος. Ἐνῶ λοιπὸν εὐρίσκετο ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητὰς του, μία γυνὴ Χαναναία, ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, παρουσιάσθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ :

— «Ἐλέησόν με, Κύριε, Υἱὲ τοῦ Δαβὶδ! Ἡ κόρη μου ἔχει κακὸ δαιμόνιον καὶ ὑποφέρει».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν πίστιν αὐτῆς τῆς ξένης γυναικὸς εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν τῆς ἀπεκρίθη τίποτε.

Ἐκεῖνη τότε ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἐπιμένῃ.

Ἐπῆγε εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐζήτηε ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τὴν βοηθήσουν καὶ νὰ παρακαλέσουν καὶ αὐτοὶ τὸν Χριστόν.

Τότε οἱ μαθηταὶ ἐπλησίασαν καὶ εἶπον εἰς τὸν Ἰησοῦν :

— «Κύριε, κάμε κάτι δι' αὐτήν, διότι ἔρχεται καὶ φωνάζει εἰς ἡμᾶς».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἶπε :

— «Δὲν ἀπεστάλην, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλῖτας».

Ἡ γυναίκα ὁμως ἦλθε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισεν ἐμπρός του, εἶπε πάλιν :

— «Κύριε, βοήθησέ με!»

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— «Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ρίψη κανεὶς τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του εἰς τοὺς σκύλους».

Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη :

— «Ναί, Κύριε, τρώγουν ὁμως καὶ οἱ σκύλοι τὰ ψιχία, ποὺ πίπτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κυρίων των».

Τότε πλέον ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτήν :

— «᾽Ω γυναίκα, ἡ πίστις ποῦ ἔχεις εἶναι μεγάλη. Ἄς ἐκπληρωθῇ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σου!»

Καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐθεραπεύθη ἡ κόρη της.

24. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον.

(*Ματθ. ΙΖ' 14 - 21*)

Μίαν ἡμέραν, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄχλου, ἐπλησίασεν αὐτὸν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκάλει μὲ δάκρυα νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱὸν του, ποῦ ἔπασχεν ἀπὸ σεληνιασμόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγονάτισεν ἐμπρός του καὶ τοῦ λέγει :

— «Κύριε, ἐλέησε τὸν υἱὸν μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολὺ. Ὅταν τὸν καταλαμβάνῃ ἡ ἀσθένεια, γίνεται ἀνάσθητος, σπασμοὶ τὸν ταράσσουν καὶ ἀφροὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Τότε πίπτει ἄλλοτε εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ πῦρ. Τὸν ἔφερα καὶ εἰς τοὺς μαθητάς σου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε καὶ εἶπεν :

— «᾽Ω ἄπιστος καὶ διεστραμμένη γενεά, ἕως πότε θὰ ὑποφέρω τὴν ἀπιστίαν σας ; »

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶπεν :

— «Ἐσὺ πιστεύεις, ὅτι θὰ θεραπεύσω τὸν υἱὸν σου ; »

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— «Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω. Βοήθησέ με, Κύριε, καὶ σύ, ἂν ἡ πίστις μου δὲν εἶναι ἀρκετή».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— «Φέρετε τὸ παιδίον ἐδῶ».

“Όταν δὲ ἔφεραν ἐμπρός του τὸ παιδίον, ὁ Ἰησοῦς ἐπετίμησε τὸ δαιμόνιον καὶ αὐτὸ ἐξῆλθεν, ὥστε ἀμέσως τὸ παιδίον ἔθεραπεύθη.

Τότε ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ του τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἠρώτησαν ἰδιαιτέρως :

— «Διατί ἡμεῖς δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ δαιμόνιον ;»

Ἐπεὶ οὖν Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη :

— «Διότι δὲν ἔχετε πίστιν. Ἐὰν ἔχετε πίστιν ὅσον ἓνας κόκκος σινάπεως, θὰ ἠμπορούσατε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ «πῆγαινε ἀπὸ ἐδῶ ἐκεῖ» καὶ θὰ πάη. Τίποτε δὲν θὰ εἶναι ἀδύνατον διὰ σᾶς.

» Τὰ δαιμόνια δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐκβάλλονται διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας ».

25. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον.

(Μάρκ. Ζ' 31 - 37)

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκετο παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἔφεραν εἰς αὐτὸν ἓνα κωφάλαλον. Παρεκάλουν δὲ τὸν Ἰησοῦν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα του ἐπάνω εἰς αὐτόν, διὰ νὰ θεραπευθῇ.

Ἐπεὶ οὖν Ἰησοῦς παρέλαβε τὸν κωφὸν ἰδιαιτέρως καὶ πρῶτον μὲν ἔβαλε τοὺς δακτύλους εἰς τὰ ὄτια του. Κατόπιν, ἀφοῦ ἔπτυσεν εἰς τὸν δάκτυλόν του, ἤγγισε τὴν γλῶσσαν τοῦ κωφαλάλου. Ἐπειτα, ἀφοῦ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐστέναξεν, εἶπε :

— «Ν ἄ ἄ ν ο ι χ θ ῆ ς ! »

Καὶ ἀμέσως ἠνοίχθησαν τὰ ὄτια τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐλύθη ἡ γλῶσσα του, ὥστε ἤρχισε νὰ συνομιλῇ.

Ἐπεὶ οὖν Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ μὴ ἀνακοινώσουν τὴν θεραπείαν εἰς κανένα. Ἄλλ' ὅμως, ὅσον ὁ Ἰησοῦς ἐζήτηι τοῦτο, τόσον περισσότερο διεδίδοντο τὰ θαύματά του.

Ὁ δὲ λαὸς κατάπληκτος ἔλεγε :

— «Κάμνει τοὺς κωφοὺς νὰ ἀκούουν καὶ τοὺς ἀλάλους νὰ ὀμιλοῦν!»

26. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν ραχιτικὴν.

(Λουκ. ΙΓ' 10 - 13)

Ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν συναγωγὴν.

Ἐκεῖ ἦτο μία γυναίκα, ποὺ εἶχε ραχιτικὴν πάθησιν, ὥστε τὸ σῶμα της ἦτο πάντοτε σκυμμένον πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ δὲν ἤδύνατο καθόλου νὰ τὸ σηκώσῃ πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἐπασχε δὲ ἀπὸ τὴν πάθησιν αὐτὴν δέκα ὀκτὼ ἔτη.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, τῆς λέγει :

— «᾽Ω γυναίκα, εἶσαι ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν πάθησίν σου».

Καὶ καθὼς ἔλεγεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔθεσε τὰς χεῖρας τοῦ ἑπάνω της.

Ἀμέσως ἡ πάσχουσα ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν φυσικὴν στάσιν τὸ σῶμα της.

Ἐδόξασε τότε τὸν Θεὸν γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θεραπείαν της.

27. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἓνα ὑδρωπικόν.

(Λουκ. ΙΔ' 1 - 6)

Κάποτε, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἔτρωγεν εἰς μίαν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον συγκεντρωθῆ πολλοί, εἶδεν ἔμπρὸς τοῦ ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

Ἦτο δὲ ἡ ἡμέρα ἐκείνη Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον, σύμφωνα μὲ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον, ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς πᾶσα ἐργασία.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τότε τοὺς παρισταμένους Φαρισαίους καὶ τοὺς νομικοὺς, ἂν ἐπιτρέπεται τὸ Σάββατον νὰ θεραπεύῃ κανεὶς τοὺς πάσχοντας. Ἐκεῖνοι ὁμῶς δὲν ἔδωσαν ἀπόκρισιν.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἤπλωσε τὴν χεῖρα του, ἔπιασε τὸν ὑδρωπικόν καὶ τὸν ἔθεράπευσε.

Ἄφοῦ δὲ ἔκαμε τὴν θεραπείαν, εἶπε πάλιν πρὸς τοὺς παρισταμένους :

— «Ποῖος ἀπὸ σᾶς, ἐάν πέση τὸ ζῶον του εἰς φρέαρ καὶ εἶναι ἡμέρα Σάββατον, δὲν θὰ προσπαθήσῃ ἀμέσως νὰ τὸ ἀνασύρῃ ἀπὸ ἐκεῖ ; »

28. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν υἱὸν ἐνὸς αὐλικοῦ.

(Ἰωάν. Δ' 45 - 53)

Εὐρίσκετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Καθὼς ἐπληροφορήθη τοῦτο ἓνας αὐλικός, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ εἶχε τὸν υἱὸν του κατάκοιτον καὶ ἐτοιμοθάνατον, ἐπήγεν ἀμέσως πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Παρουσιάσθη λοιπὸν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μεταβῇ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱὸν του, πρὶν ἀποθάνῃ.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

— «Πρέπει νὰ ἰδῆτε θαύματα, διὰ νὰ πιστεύσετε».

Ἐκεῖνος πάλιν τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— «Κύριε, ἔλα γρήγορα, πρὶν ἀποθάνῃ τὸ παιδί μου».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

— « Π ἤ γ α ι ν ε , ὁ υ ἱ ὸ ς σ ο υ ζ ῆ ».

Ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον, πού εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνεχώρησε. Καὶ ἐνῶ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν δρόμον, τὸν συνήντησαν οἱ ὑπηρέται του, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ τοῦ ἀναγγεῖλουν, ὅτι ὁ υἱὸς του εἶναι καλύτερα.

Αὐτὸς τοὺς ἠρώτησε :

— «Ποῖαν ὥραν παρετηρήσατε, ὅτι τὸ παιδίον εἶχε καλυτερεύσει ; »

Αὐτοὶ τοῦ ἀπεκρίθησαν :

— «Κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν ἄφησε τὸν ἄρρωστον ὁ πυρετός».

Ἐνόησε τότε ὁ πατήρ, ὅτι αὐτὸ εἶχε γίνεαι ἀκριβῶς τὴν ὥραν πού ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχεν εἰπεῖ :

— «Πήγαινε, ὁ υἱὸς σου ζῆ».

Τότε ὁ αὐλικὸς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειάν του.



29. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου.

(Ματθ. Θ' 18 - 25)

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τὸν τελῶ-
νην Ματθαῖον ὡς μαθητὴν, οὗτος προσεκάλεσε τὸν Ἰησοῦν μὲ
τοὺς ἄλλους μαθητάς, διὰ νὰ δειπνήσουν μαζί.

Τότε οἱ Ἰουδαῖοι κατηγορήσαν τὸν Ἰησοῦν, ὅτι κάθεται
καὶ τρώγει μαζί μὲ τελῶνας. Διότι ἔθεωροῦντο τότε οἱ τελῶ-
ναι ἄμαρτωλοί.

Εἰς τὰς κατηγορίας αὐτάς ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— «Οἱ ὑγιεῖς δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἰατροῦ, ἀλλ'
οἱ ἀσθενεῖς. Ἐγὼ δὲν ἦλθον νὰ καλέσω τοὺς δι-
καίους, ἀλλὰ τοὺς ἄμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ἐνῶ δὲ ἐγίνετο τὸ δεῖπνον, ἦλθεν ἐκεῖ ἓνας ἀρχισυναγω-
γος, δηλαδὴ ἓνας σεβάσμιος Ἰουδαῖος ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποί-
ους ὠρίζαν νὰ διευθύνουν τὴν τάξιν, ὅταν ἐμαζεύοντο οἱ Ἑ-
βραῖοι εἰς τὴν συναγωγὴν. Αὐτὸς ὁ γέρων ἀρχισυναγωγος
ὠνομάζετο Ἰάειρος, ἦτο δὲ ταραγμένος καὶ τὸ πρόσωπόν του
ἔδειχνε μεγάλην ἀνησυχίαν.

Καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐγίνετο τὸ δεῖπνον
καὶ ἀντίκρυσεν τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. ἤρ-
χισε δὲ νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν
οἰκίαν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν κόρην του. Διότι ἡ κόρη τοῦ Ἰα-
είρου, ἡ ὁποία ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ. Δὲν
ἤμποροῦσε δὲ κανεὶς ἄλλος νὰ δώσῃ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζωὴν
εἰς τὸ μονάκριβον παιδί του, εἰμὴ μόνον ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Σωτὴρ, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸν δυστυχῆ γέροντα γονατισμέ-
νον ἐμπρὸς του μὲ πίστιν, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδιά
του ἦτο γεμάτη προθυμίαν διὰ καλὰς πράξεις, ἐδέχθη ἀμέσως.

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἠκολούθησε τὸν
Ἰάειρον. Καθὼς ἐξεκίνησαν διὰ τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγωγού,
ἐπήγαιναν μαζί του καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἄλλο πλῆθος πολὺ,
τὸ ὁποῖον ἠκολούθει εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ ὅμως εὐρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον, ἐφάνησαν νὰ ἔρ-
χονται ἄνθρωποι τοῦ Ἰαείρου ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Αὐτοί, ὅταν

έπλησίασαν, ἀνήγγειλαν τὴν θλιβερὰν εἶδησιν, ὅτι ἡ μικρὰ κόρη εἶχε πλέον ἀποθάνει. Δὲν ἐχρειάζετο λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ ἐνόχλησις αὐτὴ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν, καθὼς καὶ τὸ πλῆθος, νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ δυστυχὴς πατήρ, καθὼς ἤκουσε τὴν εἶδησιν, ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος. Ἐν τούτοις ἔρριψεν ἓνα βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἐλπίδα εἰς τὸν Σωτῆρα.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος εἶδε πόσον μεγάλην πίστιν εἶχε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὀρχισυνάγωγος καὶ πόσον ἡ τρομερὰ ἐκείνη εἶδησις τὸν εἶχε λυπήσει, τοῦ λέγει ἀμέσως μὲ μεγάλην καλωσύνην καὶ συμπάθειαν :

— «Μὴ ἀνησυχῆς! Ἔχε πίστιν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ».

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ἰάειρος ἔλαβε θάρρος. Τώρα μὲ περισσότερον στερεὰν τὴν πίστιν τοῦ εἶχε πλέον τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ ἔβλεπε πάλιν τὴν ἀγαπημένην κόρην τοῦ νὰ τὸν ἐναγκαλίζεται γεμάτη ὑγείαν καὶ ζωὴν. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ προχωροῦν πάλιν ὅλοι πρὸς τὴν οἰκίαν.

Πραγματικά, ἡ μεγάλη πίστις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ἰάειρος, ἔλαβε τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς. Διότι ὁ Ἰησοῦς ἔδωσεν ἀληθινὰ εἰς τὸν πατέρα γεμάτην ζωὴν τὴν κόρην τοῦ. Ἐγίνε δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο ὡς ἐξῆς :

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ θρῆνοι ποῦ ἠκούοντο ἀπὸ μακρὰν ἐφανέρωναν, ὅτι πραγματικά ἡ κόρη εἶχε πλέον ἀποθάνει. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, καθὼς ἐπροχώρει μέσα ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔκλαιον, εἶπε :

— «Μὴ κλαίετε. Τὸ κοράσιον δὲν ἔχει ἀποθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται».

Ἐπειτα ἐπροχώρησε καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦτο τὸ κοράσιον, ἀκίνητον πλέον, ἐπάνω εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην.

Τότε διέταξεν ὁ Σωτῆρ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὅλοι ὅσοι εἶχον μαζευθῆ ἐκεῖ. Εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον δὲν ἔμειναν παρὰ μόνον ὁ Ἰησοῦς, οἱ τρεῖς μαθηταὶ τοῦ Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ οἱ γονεῖς τῆς νεκρᾶς κόρης.

Ἀφοῦ ἔγιναν αὐτὰ, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὸ παγωμένον χέρι τοῦ παιδίου καὶ εἶπε :



Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου.

— « Παιδί μου, σήκω ! »

Ἀμέσως τὸ κοράσιον ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην του γεμάτο ζωὴν καὶ ὑγίαν.

Τότε οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου τὸ ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἔκλαιον ἀπὸ χαρὰν καὶ συγκίνησιν. Ἐπειτα ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τὸν προσεκύνησαν καὶ τὸν ἠύχαριστήσαν διὰ τὸ μεγάλο καλὸν ποῦ τοὺς ἔκαμε. Ὁ δὲ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ δώσουν φαγητὸν εἰς τὸ παιδίον, διότι ἦτο πλέον ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Ἐπειτα ἐπῆρε ἀμέσως τοὺς μαθητάς του καὶ ἔφυγε προτοῦ νὰ πληροφορηθῆ ὁ κόσμος, ποῦ ἐπερίμενον ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν, τί συνέβη.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμε μεγάλην κατάπληξιν εἰς ὄλους καὶ πολὺ γρήγορα διεδόθη εἰς ὅλην τὴν χώραν.

30. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας εἰς Ναϊν.

(Λουκ. Ζ' 11 - 17)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε κάποτε εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναϊν. Τὸν ἠκολούθουν δὲ οἱ μαθηταὶ του καὶ πολὺς λαός.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, συνήντησαν μίαν κηδεῖαν, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. Ὁ νεκρὸς ἦτο τὸ μονογενὲς τέκνον μιᾶς χήρας, ἡ ὁποία ἐθρῆνει ἀπαρηγόρητα τὸ τέκνον της.

Ὁ Ἰησοῦς εὐσπλαγχνίσθη τὴν δυστυχῆ μητέρα, τὴν ἐπλησίασε καὶ λέγει εἰς αὐτήν :

— « Μὴ κλαίης ! »

Ἐπειτα ἐσταμάτησεν αὐτοὺς ποῦ ἔφερον τὸν νεκρόν, ἐπλησίασε καὶ λέγει :

— « Νεανίσκε, εἰς σὲ λέγω, σήκω ἐπάνω ! »

Ὁ νεκρὸς ἀμέσως ἐκάθισεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ.

Τότε παρέδωσεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν μητέρα του.

Ὅλοι κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον καὶ θαυμασμόν καὶ ἐπί-

στευον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε στείλει πραγματικὰ τὸ υἱὸν Αὐτοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Διεδόθη δὲ τὸ θαῦμα εἰς ὄλα τὰ πέριξ μέρη.

31. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

(Ἰωάν. ΙΑ' 1 - 44)

Ἐνας φίλος τοῦ Ἰησοῦ, ποῦ ὠνομάζετο **Λάζαρος**, ἔμενε μὲ τὰς δύο ἀδελφάς του, τὴν **Μαρίαν** καὶ τὴν **Μάρθαν**, εἰς μίαν κώμην πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν **Βηθανίαν**. Μίαν ἡμέραν ὁ Λάζαρος ἠσθένησεν, αἱ δὲ ἀδελφαὶ του εἰδοποίησαν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν τὸν ἐπληροφόρησαν διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Λαζάρου, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος, ἀλλ' ἐπρόκειτο νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ παρέμεινεν ἀκόμη δύο ἡμέρας ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκετο.

Τὴν τρίτην ἡμέραν εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του :

— « Ὁ φίλος ἡμῶν ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν ».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὑπέθεσαν, ὅτι πραγματικῶς ἐπρόκειτο περὶ ὑπνου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐννοοῦσεν, ὅτι ὁ Λάζαρος εἶχεν ἀποθάνει.

Ὅταν εἶδεν, ὅτι δὲν τὸν ἀντελήφθησαν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς καθαρά :

— « Ὁ Λάζαρος ἀπέθανεν, ἃς ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν ».

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθανίαν, ὁ Λάζαρος εἶχεν ἤδη ἀποθάνει καὶ τὸν εἶχαν θέσει εἰς τὸν τάφον πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἔτρεξε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι εἶχον ὑπάγει ἐκεῖ, διὰ νὰ τὰς παρηγορήσουν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν εἶδε τὸν Κύριον, λέγει πρὸς αὐτόν :

— « Κύριε, ἐάν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκε.

Καὶ τῶρα ὁμοῦς ἠξεύρω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ εἰς σὲ ὅ,τι ζητήσης παρ' αὐτοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς λέγει τότε εἰς τὴν Μάρθαν :

— «Ὁ ἀδελφός σου θ' ἀναστηθῆ!»

Ἡ Μάρθα λέγει :

— «Ἡξεύρω, Κύριε, ὅτι ὁ ἀδελφός μου θ' ἀναστηθῆ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν».

Ὁ Σωτὴρ ὁμοῦς ἀπεκρίθη :

— «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁποῖος πιστεύει εἰς ἐμέ, θὰ ζήσῃ, ἔστω καὶ ἂν ἀποθάνῃ.

» Πιστεύεις εἰς αὐτό; »

Ἡ δὲ Μαρία ἀπεκρίθη :

— «Ναί, Κύριε! πιστεύω, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἐπειτα ἡ Μάρθα ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνήγγειλε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Μαρίαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ποὺ εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Ἡ Μαρία τότε ἐσηκώθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε καὶ τὴν Μαρίαν, συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς θρήνους τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ παρηκολούθουν καὶ ἐδάκρυσεν.

Τότε εἶπον μερικοὶ Ἰουδαῖοι μετὰξὺ των :

— «Πόσον θὰ τὸν ἠγάπα!»

Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

— «Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσε τὸν τυφλόν, δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος;»

Ἡ Μαρία ἀμέσως εἶπε :

— «Κύριε, ἔλα νὰ ἴδῃς». Καὶ ὠδήγησε τὸν Ἰησοῦν.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασεν εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τάφος, διέταξε ν' ἀφαιρέσουν τὸν λίθον, ποὺ ἔκλειε τὴν εἴσοδον αὐτοῦ.

Ἡ Μάρθα λέγει τότε εἰς τὸν Ἰησοῦν :

— «Κύριε, εἶναι τῶρα τέσσαρες ἡμέραι, ποὺ ἔχει ταφῆ καὶ βεβαίως θὰ μυρίζῃ».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶπεν εἰς αὐτήν :

« Δὲν σοῦ εἶπον, ὅτι ἐὰν πιστεύῃς, θελεις ἴδει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ; »

Ἐφοῦ δὲ ἐσήκωσαν τὸν λίθον, ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἄνοιγμα καὶ ἀφοῦ προσηυχῆθη, ἀνεφώνησε :

— « Λάζαρε, ἔλα ἔξω! »

Ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τάφον μετὰ τὸ σάβανον καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ταφῆς αὐτοῦ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε νὰ τὰ λύσουν, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὰς ἀδελφάς του.

Ὅσοι ἐκ τῶν Ἰουδαίων εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

Μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέδειξεν ἄλλην μίαν φορὰν μετὰ τρόπον θριαμβευτικὸν τὴν θεϊὰν δύναμιν, τὴν ὅποιαν εἶχεν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ καιρὸν ἐμίσησαν τὸν Ἰησοῦν, διότι ἡ παρουσία του ἔκαμνε τὸν λαὸν νὰ διακρίνη τὴν ἰδικήν των ὑποκρισίαν. Τώρα λοιπὸν μετὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα, τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ἔβλεπαν, ὅτι οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἐφοβήθησαν λοιπὸν μήπως ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ χάσουν πλέον τὴν θέσιν, ποῦ εἶχον εἰς τὴν κοινωνίαν. Διὰ τοῦτο ἐμίσησαν ἀκόμη περισσότερο τὸν Ἰησοῦν.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ **Καϊάφας**, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων. Οὗτος περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐμίσει καὶ ἤθελε νὰ ἀφανίσῃ τὸν Ἰησοῦν. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἔκαμαν συμβούλιον.

Εἰς τὸ συμβούλιον αὐτό, ἀφοῦ συνεζήτησαν, ἀπεφάσισαν, ὅτι μετὰ κάθε τρόπον ἔπρεπε νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Τὸ καλύτερον ὅμως ἦτο νὰ τὸν συλλάβουν μετὰ ἀνθρώπους ἰδικούς των, νὰ τὸν δικάσουν διὰ τὸ θεαθῆναι καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον.

Ἐφοῦ ἔλαβαν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἔδωσαν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους των, νὰ παρακολουθοῦν τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν εἰς τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐπειδὴ ἔβλεπον οἱ Φαρισαῖοι,

ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ Λαζάρου, ποῦ εὐρίσκετο τώρα εἰς τὴν ζωὴν, διαρκῶς νέοι πιστοὶ ὀπαδοὶ ἐγίνοντο εἰς τὸν Χριστόν, συνήλθον πάλιν εἰς συμβούλιον. Ἐκεῖ, ἀφοῦ συνεζήτησαν, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ φονεύσουν καὶ τὸν Λάζαρον, ὥστε νὰ μὴ λέγῃ οὗτος, ὅτι ἀνεστήθη.

Ἐν τούτοις δὲν κατάρθωσαν οὔτε τὸν Ἰησοῦν νὰ συλλάβουν οὔτε τὸν Λάζαρον νὰ φονεύσουν, διότι πάντοτε ἐφοβοῦντο τὸν λαόν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὕρουν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦτο.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τούτου θαύματος, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, τὸ Σάββατον, τὸ πρὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ποῦ λέγεται καὶ **Σάββατον τοῦ Λαζάρου**, ψάλλεται τὸ ἀκόλουθον ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σὲ τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου βοῶμεν :

Ὁσαννὰ ἐν τοῖς υψίστοις. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

1 32. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.

(*Ματθ. ΙΓ' 13 - 18 καὶ ΙΖ' 1 - 9*)

Μίαν ἡμέραν ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του ποίαν ιδέαν εἶχεν ὁ λαὸς περὶ αὐτοῦ.

Οὗτοι δὲ ἀπήντησαν, ὅτι ἄλλοι μὲν νομίζουν, ὅτι εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἠλίας, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἰερεμίας καὶ ἄλλοι, ὅτι εἶναι ἄλλος τις προφήτης.

Ὁ Ἰησοῦς κατόπιν ἠρώτησε τοὺς μαθητάς του ποῖος νομίζουν αὐτοὶ ὅτι εἶναι.

Ὁ Πέτρος τότε ἀπεκρίθη χωρὶς δισταγμόν :

— « Σύ, Κύριε, εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ».

Ἦσους τότε ἀπήντησεν εἰς τὸν Πέτρον :

— « Εἶσαι εὐτυχής, Πέτρε, διότι δὲν σοῦ ἔκαμε τοῦτο γνωστὸν κανεῖς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ πατήρ μου ὁ Οὐράνιος. Λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὴν πίστιν αὐτὴν, καθὼς εἰς πέτραν, θὰ κτίσω τὴν Ἐκκλησίαν μου ».

Ἐπειτα ἀπὸ ἕξ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παρέλαβε μαζί του τοὺς μαθητάς του Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄρος **Θαβώρ**, τὸ ὁποῖον εἶναι πλησίον εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Ἦσους καθ' ὁδὸν ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς διὰ τὸν θάνατόν του, ποῦ θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπίσης τοὺς εἶπε καὶ διὰ τὴν τριήμερον ταφήν καὶ τὴν Ἀνάστασιν του.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐστάθησαν, ἕξαφνα ὁ Ἰησοῦς μετεμορφώθη ἐμπρὸς τῶν ὡς ἐξῆς :

Τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὸ φόρεμά του ὁμοίως ἔγινε λευκότατον ὡς φῶς. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πλησίον του, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας, καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μαζί του.

Τότε λέγει ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— « Κύριε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἠλίαν ».

Εἶπε δὲ αὐτὰ ὁ Πέτρος, διότι ἐπίστευεν, ὅτι ἔτσι θὰ ἐσώζετο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῶν Ἰουδαίων.

Ἐνῶ ὁμοῦς ὁ Πέτρος ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, ἕξαφνα μία φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας. Καὶ τότε μία φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὴν νεφέλην, ἡ ὁποία ἔλεγεν :

— « Οὗτος εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶ· αὐτὸν νὰ ἀκούετε ».

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν ἔντρομοι ἀπὸ ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν ὁ Ἰησοῦς, τοὺς ἤγγισε καὶ λέγει :

— «Σηκωθήτε καὶ μὴ φοβήσθε».

Ἐσήκωσαν τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς των, ἀλλὰ δὲν εἶδον κανένα παρὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

Ὅτε δὲ κατέβαινον ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀνακοινώσουν εἰς κανένα ὅσα ἐγιναν εἰς τὸ ὄρος, πρὶν γίνῃ ἡ ἀνάστασις του.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 6 Αὐγούστου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο.

Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι.

GAB

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

1. Αί παρομοιώσεις και αί παραβολαί τοῦ Σωτῆρος.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο καί με τὰς πράξεις του, ἀλλά κυρίως με τὸν λόγον. Ἐχρησιμοποιοῦν δὲ τὰς καταλλήλους περιστάσεις καὶ ἤρχετο εἰς διδακτικὴν συνομιλίαν με ἕνα πρόσωπον ἢ ἐκήρυσσεν ἑμπρὸς εἰς τὰ πλήθη.

Εἰς τὸν λόγον του ἐχρησιμοποιοῦν πολλές παρομοιώσεις, διὰ νὰ παριστᾷ ζωηρὰ ἐκεῖνα ποῦ ἐδίδασκεν.

Ἔλεγε π.χ. τὸν ἑαυτὸν του «*νυμφίον*» καὶ τοὺς μαθητὰς του «*υἱὸς τοῦ νυμφίου*» (Ματθ. Θ' 15 καὶ ΚΕ' 1).

Ἐπρωτίμα δὲ ἰδίως τὰς παραβολὰς, εἰς τὰς ὁποίας παρουσίαζε λαμπρὰς εἰκόνας καὶ σκηνὰς ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ συγχρόνως ἔδειχνεν εἰς τὴν πραγματικότητα τὴν συμπεριφορὰν τοῦ γνησίου χριστιανοῦ.

2. Ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὴν διδασκαλίαν του με λύχνον.

(Μάρκ. Δ' 21-22 καὶ Λουκ. ΙΑ' 34-36)

Διὰ νὰ δείξη τὴν ἀξίαν τῆς διδασκαλίας του, παρωμοιάζεν αὐτὴν πρὸς τὸν λύχνον καὶ ἔλεγε:

— «*Τοποθετεῖται ὁ λύχνος κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην ἢ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι;*

»*Ὁχι βέβαια, ἀλλὰ τοποθετεῖται εἰς τὸν λυχνοστάτην, ὥστε νὰ φωτίζῃ ὅλα.*

»*Ἔτσι, ἡ διδασκαλία μου εἶναι ἕνας λύχνος, ποῦ φωτίζει ὅλα καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε κρυμμένον, ποῦ δὲν θὰ φανερωθῇ.*

»Όσοι ἔχουν τὴν διδασκαλίαν μου μέσα εἰς τὸν νοῦν των, θὰ τοὺς φωτίζη ὡς ὁ λύχνος καὶ ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ των θὰ εἶναι φωτεινὴ καὶ καθαρὰ.»

3. Ὁ διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸν πλούσιον νεανίσκον.
(Ματθ. 10' 16 - 26)

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐδίδασκε, τὸν ἐπλησίασεν ἕνας νεανίσκος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν περιβολὴν του, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν πλουσίαν τάξιν.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τοῦ λέγει :

— « Διδάσκαλε ἀγαθέ, ποίας καλὰς πράξεις πρέπει νὰ κάμω, διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν ; »

Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς τὸν νεανίαν :

— « Διατί μὲ ὀνομάζεις ἀγαθόν ; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ μόνον ὁ Θεός .

» Ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσης εἰς τὴν αἰώνιον εὐτυχίαν, πρέπει νὰ φυλάττῃς τὰς ἐντολάς . »

Τότε ὁ νεανίας ἠρώτησε πάλιν :

— « Ποίας ἐντολάς ; »

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη :

— « Νὰ μὴ φονεύσης, νὰ μὴ ἀτιμάσης, νὰ μὴ κλέψῃς, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσης, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου . »

Ὁ νεανίας εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— « Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν. Τί ἄλλο χρειάζεται νὰ κάμω ; »

Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς :

— « Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς τέλειος, πῆγαινε, πώλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἄντι τῆς περιουσίας σου αὐτῆς θὰ ἔχῃς ἄλλον θησαυρὸν οὐράνιον. Τότε ἔλα νὰ γίνῃς μαθητὴς καὶ ἀκόλουθός μου . »

Ὁ νεανίας ὅμως, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, ἔφυγε συλλογισμένος καὶ στενοχωρημένος, διότι εἶχε πολλὰ κτήματα, τὰ ὅποια δὲν ἤθελε νὰ στερηθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ εἶδε τὸν νέον νὰ φεύγῃ, ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπεν:

— « Ἀληθινὰ λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι πολὺ δυσκόλως ἕνας πλούσιος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

» Σὰς λέγω, ὅτι εἶναι περισσότερον εὐκόλον νὰ περάσῃ ἕνα χονδρὸν σχοινίον ἀπὸ τὴν μικροσκοπικὴν ὀπὴν τῆς βελόνης, παρὰ ἕνας πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, ὅταν ἤκουσαν αὐτά, πολὺ ἐπαρξενεύθησαν καὶ ἔλεγον:

— « Ποῖος ἄραγε θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῆ; »

Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοὺς ἐκοίταξε καλὰ, εἶπεν:

— « Εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἰς τὸν Θεὸν ὅμως τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ ».

4. Ὁ ὀβολὸς τῆς χήρας.

(Μάρκ. ΙΒ' 41-44)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸν ναόν. Ἐκεῖ εἶδε τοὺς πλουσίους, οἱ ὅποιοι ἔρριπτον εἰς τὸν δίσκον ἐπιδεικτικῶς μεγάλα νομίσματα. Τότε εἶδε καὶ μίαν χήραν πτωχὴν, ἡ ὅποια ἔρριψε καὶ αὐτὴ ἕνα δίλεπτον.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς νὰ δείξῃ, ὅτι αἱ προσφοραὶ εἰς τὸν ναὸν δὲν ἐκτιμῶνται παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀναλόγως μὲ τὸ μέγεθός των, ἀλλὰ ἀναλόγως μὲ τὴν εὐσέβειαν, μὲ τὴν ὁποίαν προσφέρονται.

Λέγει λοιπὸν εἰς τοὺς γύρω, οἱ ὅποιοι τὸν ἤκουον:

— « Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι ἡ πτωχὴ αὐτὴ χήρα ἔρριψε περισσότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι προσέφεραν εἰς τὸν ναὸν κάτι ποῦ τοὺς ἐπερίσσευεν, ἐνῶ αὐτὴ ἔρριψεν ἐκεῖ τὸ ὑστέρημά της, « ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε ».

2 5. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.
(Ἰωάν. Δ' 1 - 42)

Ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας συνομιλίας εἶναι ἐκείνη, ποῦ ἔκα-
μεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν Σαμαρεῖτιδα εἰς τὴν ἐξῆς περίστασιν.

Ὅταν ἀνεχώρησε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ τῆς Ἰου-
δαίας, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, ἐπέρασεν
ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπερνοῦσαν ποτὲ ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν,
διότι δὲν ἤθελον μετὰ κανένα τρόπον νὰ ἔρχωνται κοντὰ εἰς τοὺς
Σαμαρεῖτας.

Ἐθεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτας ἀμαρτωλοὺς, ἐπειδὴ δὲν
ἐλάτρευον τὸν Θεὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν Ἱε-
ρουσαλήμ, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος **Γαριζίν**. Ἐπίσης εἶχον
καὶ ἄλλας διαφορὰς εἰς τὴν θρησκείαν. Ἐνόμιζον λοιπόν, ὅτι
θὰ ἐμολύνοντο, ἔστω καὶ ἂν ἐπερνοῦσαν μόνον μέσα ἀπὸ τὴν
χώραν τῶν Σαμαρειτῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμῶς ἐπίτηδες ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σα-
μάρειαν. Διότι, καθὼς θὰ ἴδωμεν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, ποῦ
ἔκαμε μετὰ μίαν Σαμαρεῖτιδα, ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτι οἱ Σαμαρεῖται
δὲν εἶναι τόσο ἀμαρτωλοὶ, ὅπως ἐθεωροῦσαν αὐτοὺς οἱ Ἰου-
δαῖοι. Ἀλλὰ τόσο οἱ Σαμαρεῖται ὅσον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ
ἴσου ἐπλανῶντο· διότι ἐνόμιζον, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς ἕνα
μέρος. Οἱ μὲν Ἰουδαῖοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, οἱ δὲ
Σαμαρεῖται εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν.

Λοιπὸν ἀκριβῶς, διὰ νὰ δείξῃ αὐτὸ τὸ σφάλμα ὁ Ἰησοῦς,
ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

Πλησίον εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας Σιχάρ, ὑπῆρχεν ἕνα
φρέαρ, ποῦ ὠνομάζετο **φρέαρ τοῦ Ἰακώβ**.

Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐκάθισεν πλη-
σίον τοῦ φρέατος, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Οἱ δὲ μαθηταὶ του μετέ-
βησαν διὰ νὰ προμηθευθοῦν τροφίμα ἀπὸ τὴν πόλιν.

Καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἐκάθητο εἰς τὸ φρέαρ μόνος καὶ ἀνε-
παύετο, ἐφάνη μία γυναίκα, μία **Σαμαρεῖτις**.

Αὕτη ἦρχετο μετὰ τὴν ὕδριαν τῆς, διὰ νὰ τὴν γεμίσῃ ὕδωρ,

διότι τὸ φρέαρ αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑδρεύοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σιχάρ.

Ἡ Σαμαρεῖτις, ὅταν ἐπληθίσασεν, εἶδεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἐκάθητο ἐκεῖ, ἦτο ἓνας Ἰουδαῖος. Ἠπόρησε πῶς εὐρέθη Ἰουδαῖος εἰς τὴν χώραν τῶν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Σιωπηλὴ ἤρχισε νὰ ἀντλή ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ καὶ νὰ γεμίζῃ τὴν ὑδρίαν τῆς.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο διψασμένος ἀπὸ τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν καὶ τὸν καύσωνα, παρεκάλεσε τὴν Σαμαρεῖτιδα νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῖν.

Τότε ἡ Σαμαρεῖτις κατεπλάγη. Πῶς ἓνας Ἰουδαῖος ὄχι μόνον εὐρέθη εἰς τὴν χώραν τῶν Σαμαρειτῶν, ἀλλὰ κατεδέχεται ἀκόμη καὶ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς μίαν Σαμαρεῖτιδα καὶ νὰ ζητήσῃ μάλιστα ὕδωρ ἀπὸ αὐτὴν! Οὐδέποτε Ἰουδαῖος εἶχε δεῖξει παρομοίαν συμπεριφορὰν, ἀλλὰ μόνον περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Σαμαρείτας.

Λέγει λοιπὸν ἡ Σαμαρεῖτις πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— « Πῶς σὺ, ἓνας Ἰουδαῖος, ζητεῖς νερὸ ἀπὸ ἐμέ, μίαν Σαμαρεῖτιδα ; »

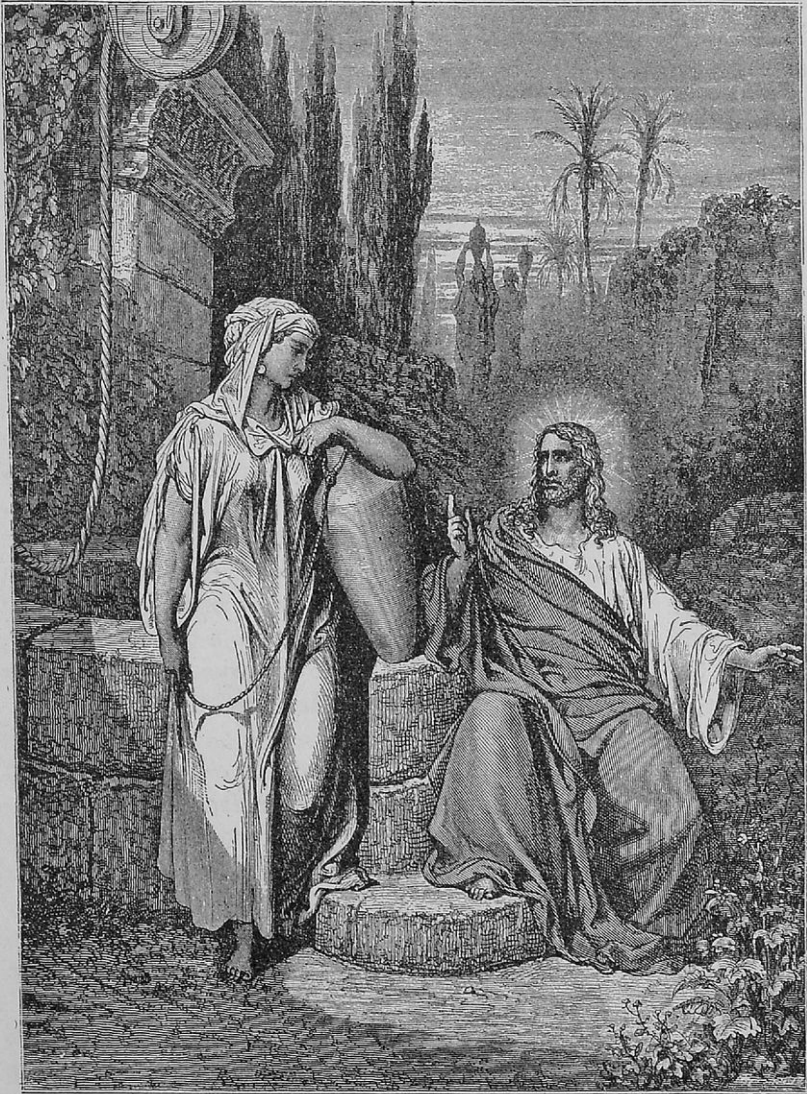
Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν εἰς αὐτὴν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπορῆ καθόλου, διότι αὐτὸς δὲν ἦτο ἓνας τυχαῖος Ἰουδαῖος, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος. Καὶ ἂν αὐτὴ ἐγνώριζε ποῖος εἶναι, δὲν θὰ ἐπερίμενε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνος ὕδωρ, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἔσπευδε πρῶτη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ αὐτόν. Διότι θὰ τῆς ἔδιδε τότε ὕδωρ πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἦτο μέσα εἰς τὸ φρέαρ.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ γυνὴ ἠπόρησεν ἀκόμη περισσότερο καὶ διὰ νὰ κάμῃ τὸν Ἰησοῦν νὰ τῆς ἐξηγήσῃ αὐτὰ ποῦ τῆς ἔλεγε, τοῦ εἶπε πάλιν :

— « Ἀπορῶ, διότι μοῦ λέγεις, ὅτι θὰ μοῦ ἔδιδες σὺ ὕδωρ, ἐνῶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθὺ καὶ δοχεῖον δὲν ἔχεις, διὰ νὰ ἀντλήσῃς. Οὔτε φαντάζομαι, πῶς σὺ εἶσαι κανεὶς ἰκανώτερος ἀπὸ τὸν πρόγονόν μας τὸν Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος ἤνοιξεν αὐτὸ τὸ φρέαρ καὶ ἔχομεν ὅλοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἕως σήμερα ».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει :

— « Ὁ ποῖος πίνει ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ



Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.

τοῦτο, θὰ διψᾶσῃ πάλιν. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ θὰ πῆῃ ὕδωρ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, αὐτὸς δὲν θὰ διψᾶσῃ ποτὲ πλέον».

Καὶ πάλιν ἡ Σαμαρεῖτις δὲν ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὠμιλοῦσε διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Τοῦ λέγει λοιπόν, ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο μεγάλη ὠφέλεια, τὸ νὰ μὴ διψᾷ κανεὶς πλέον, διότι δὲν θὰ ἐχρειάζετο νὰ κοπιᾶζῃ, διὰ νὰ ἔρχεται εἰς τὸ φρέαρ τακτικὰ νὰ ἀντλῆ νέον ὕδωρ.

Ἔπειτα, ὅταν ἤκουσεν ἀκόμη τὸν Ἰησοῦν νὰ φανερώνη εἰς αὐτὴν διάφορα οἰκογενειακὰ περιστατικά της, ἐνόησεν, ὅτι ἐμπρὸς της εἶχεν ἓνα προφήτην.

Εὗρηκε λοιπόν εὐκαιρίαν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν προφήτην τὴν γνώμην του διὰ τὴν θρησκευτικὴν διαφορὰν, ποῦ εἶχον μεταξὺ των οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖται: Ποῦ δηλαδὴ ἦτο ὀρθὸν νὰ γίνεται ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἤθελον οἱ Ἰουδαῖοι ἢ εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν, ὅπου ἤθελον οἱ Σαμαρεῖται.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὴν Σαμαρεῖτιδα, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ λατρεύεται εἰς οἰονδήποτε τρόπον, διότι εὐρίσκεται πανταχοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός.

Ἡ δὲ Σαμαρεῖτις εἶπεν, ὅτι τοιαῦτα ἀκριβῶς πράγματα ἀναμένει ὁ λαὸς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Μεσσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς αὐτὴν:

— «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μεσσίας, ὁ ὁποῖος σοῦ ὁμιλῶ».

Ἡ Σαμαρεῖτις κατεπλάγη, ἀμέσως δὲ ἔτρεξεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς κατοίκους καὶ ἄφησεν εἰς τὸ φρέαρ τὴν ὕδριαν της.

Ἐν τῷ μεταξὺ, πρὶν αὐτὴ φύγῃ, εἶχον ἐπιστρέψει οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος καὶ παρετήρουν μὲ ἀπορίαν τὸν διδάσκαλόν των νὰ συνομιλῆ μὲ τὴν Σαμαρεῖτιδα, τὸν ἐκάλεσαν δὲ νὰ φάγῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπεκρίθη:

— «Ἡ ἰδική μου τροφή εἶναι νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέστειλε καὶ νὰ φέρω εἰς τέλος τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνέθεσεν».

“Όταν δὲ μετ’ ὀλίγον ἤρχισαν νὰ ἔρχονται τὰ πλήθη τῶν Σαμαρειτῶν καὶ νὰ πιστεύουν εἰς αὐτὸν ὡς Χριστὸν, τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἐνόησαν τοὺς λόγους του.

Παρεκάλουν δὲ οἱ Σαμαρεῖται τὸν Ἰησοῦν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν των. Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρας καὶ ἔπειτα μετέβη εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

6. Ὁμιλία τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὸν Νικόδημον.

(Ἰωάν. Γ' 1-21)

Ἐνας ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ ἦσαν κρυφοὶ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ **Νικόδημος**, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν μίαν νύκτα καὶ τοῦ λέγει :

— « Διδάσκαλε, βλέπομεν, ὅτι πραγματικῶς εἶσαι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ· διότι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ τὰ ἔργα αὐτά, τὰ ὁποῖα κάμνεις σύ, ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μαζί του».

Ὁ Ἰησοῦς λέγει τότε εἰς τὸν Νικόδημον :

— « Νὰ εἶσαι βέβαιος, Νικόδημε, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ ».

Ὁ Νικόδημος δὲν ἀντελήφθη τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε :

— « Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγεννηθῇ ἓνας ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι πλέον γέρον; ἠμπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἓνας ἄνθρωπος δύο φορές; »

Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς :

— « Ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ σὰρκα, εἶναι σὰρξ καὶ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα, εἶναι πνεῦμα.

» Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία του. Ὁ Θεὸς τόσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐκείνων, ποῦ θὰ πιστεύσουν. Δὲν ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱόν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δικάσῃ, ἀλλὰ

διά να σώση. Διότι εκείνος πού πιστεύει εἰς αὐτόν, δέν δικάζεται· εκείνος ὅμως πού δέν πιστεύει, ἔχει ἤδη δικαιοθῆ, ἀφοῦ δέν ἐπίστευσεν.

»Ὅσοι ἄνθρωποι τιμωρηθοῦν, θά τιμωρηθοῦν μόνοι των, διότι, ἐνῶ τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, αὐτοὶ ἠγάπησαν τὸ σκότος περισσότερο παρὰ τὸ φῶς, ἀφοῦ ἔκαμαν ἔργα πονηρά. Διότι ἐκείνος πού κάμνει πονηρά ἔργα, μισεῖ τὸ φῶς καὶ δέν ἔρχεται εἰς αὐτό, διὰ νὰ μὴ φανοῦν τὰ ἔργα του. Ἐκεῖνος ὅμως πού πράττει τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα του, ὅτι ἐξετελέσθησαν κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.»

7. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία.

(Ματθ. Ε' - Ζ')

Μίαν ἡμέραν ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν πολὺς κόσμος, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν διδασκαλίαν του.

Τότε ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ νὰ τὸν βλέπῃ καλύτερα ὁ κόσμος, ἀνέβη εἰς ἓνα ὄρος, πού ἦτο ἐκεῖ πλησίον καὶ διὰ τοῦτο ἡ διδασκαλία αὐτῆ ἔχει τὸ ὄνομα ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία. Διὰ νὰ μὴ κουρασθῆ μάλιστα ὁ κόσμος, ἐπειδὴ θά ὠμιλοῦσε πολλὴν ὥραν, τοὺς εἶπε νὰ καθίσουν, ἐκάθισε δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν, διότι εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται δι' ὀλίγων ὅλα ὅσα ἐδίδαξεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὰ διάφορα μέρη καὶ κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις.

Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους λοιπὸν ὁμιλίαν ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε τὰ ἑξῆς :

- 1 α) Ποῖοι θά κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.
- 2 β) Ποία ἡ ἀξία τῶν μαθητῶν του.
- 3 γ) Πῶς συμπληρώνεται ὁ Μωσαϊκὸς νόμος.
- 4 δ) Περὶ φόνου.
- 5 ε) Περὶ ὄρκου.
- 6 ς) Περὶ ἀνεξικακίας.

- ζ) Περι αγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς.
 η) Περι ἐλεημοσύνης.
 θ) Περι προσευχῆς.
 ι) Περι νηστείας.
 ια) Περι τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ.
 ιβ) Περι τῆς θείας προνοίας.
 γ) Περι κατακρίσεως.
 ιδ) Περι τοῦ πῶς πρέπει νὰ ζητῆται τὸ ἀγαθόν.
 ιε) Περι ἀρετῆς καὶ κακίας.
 ις) Περι σταθερᾶς πίστεως.

8. Ὁ Ἰησοῦς λέγει ποῖοι θὰ κληρονομήσουν
 τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.
 (Ματθ. Ε' 3-11)

Ὁ Ἰησοῦς πρῶτα πρῶτα ὁμιλεῖ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, δηλαδὴ τὸν Παράδεισον.

Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὁ Χριστὸς ὀνομάζει **μακαρίους**, δηλαδὴ εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶναι τὸ νὰ κληρονομήσῃ τὸν Παράδεισον.

Διὰ νὰ κληρονομήσῃ λοιπὸν ἓνας ἀνθρώπος τὸν Παράδεισον, πρέπει νὰ εἶναι **ταπεινός**.

Ταπεινοὺς δὲ ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ Χριστὸς ἐκείνους, ποὺ συναισθάνονται τὰ σφάλματά των.

Διότι ὅταν ἓνας ἀνθρώπος ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, τότε θὰ λυπηθῇ, ἐπειδὴ τὸ ἔκαμε καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι θέλει νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ γίνῃ καλύτερος.

Σφάλμα δὲ εἶναι τὸ νὰ ἐνοχλῇ κανεὶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅταν ἓνας ἀνθρώπος δὲν ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους, τότε εἶναι φρόνιμος. Καὶ ὅταν αὐτὸς εἶναι φρόνιμος καὶ δίκαιος, προσπαθεῖ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ γίνουν φρόνιμοι καὶ δίκαιοι.

Ὁ δίκαιος ἀνθρώπος βοηθεῖ καὶ ἐλεεῖ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνάγκην. Αὐτὸς δὲ ποὺ πράττει τοῦτο, φανερώνει,

ὅτι ἔχει καθαρὰν καρδίαν. Εἶναι δηλαδή πολὺ εὐτυχής. Ὁ εὐτυχής αὐτὸς ἄνθρωπος θέλει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ἐργάζεται, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη.

Ὅπως ὅμως αὐτὸς ἐργάζεται διὰ τὴν εἰρήνην, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ θέλουν τὸν πόλεμον, διότι ἔχουν συμφέροντα. Αὐτοὶ τότε καταδιώκουν ἐκεῖνον, ποὺ ἐργάζεται διὰ τὴν εἰρήνην. Καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνος, ποὺ καταδιώκεται διὰ τοῦτο, εἶναι εὐτυχής, ἀκόμη περισσότερο θὰ εἶναι εὐτυχής ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταδιωχθῆ, διότι κηρύττει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.

9. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν μαθητῶν του.

(Ματθ. Ε' 13-16)

Ὁ Χριστός, διὰ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν μαθητῶν του, τοὺς παραβάλλει μὲ τὸ ἄλας, μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ μίαν πόλιν, ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους.

α) Τὸ ἄλας.

Τὸ ἄλας εἶναι πολὺ χρήσιμον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι διατηρεῖ τὰς τροφὰς καὶ δὲν τὰς ἀφήνει νὰ σαπίζουν καὶ ἀκόμη τὰς κάμνει νὰ εἶναι νόστιμοι. Ὅταν ὅμως χάσῃ τὴν δύναμιν αὐτήν, τότε γίνεται ἄχρηστον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ πετοῦν.

— «Ἔτσι καὶ σεῖς», λέγει πρὸς τοὺς μαθητάς του ὁ Χριστός, «πρέπει νὰ ὠφελητὲ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλίαν σας. Νὰ τοὺς προφυλάσσετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι ὅταν παύσετε νὰ διδάσκετε, τότε καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀδιαφορήσουν καὶ θὰ σὰς περιφρονήσουν».

β) Τὸ φῶς.

Ὁ Χριστός κατόπιν παραβάλλει τοὺς μαθητάς του μὲ τὸ φῶς.

— «Ὅπως τὸ φῶς φωτίζει τὸν κόσμον, ἔτσι καὶ σεῖς πρέπει νὰ φωτίζετε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλίαν σας, διὰ νὰ πράττουν πάντοτε ἀγαθὰ ἔργα».

γ) Ἡ πόλις.

Ἐπειτα ὁ Χριστὸς παραβάλλει τοὺς μαθητὰς του μὲ μίαν πόλιν, πού εἶναι κτισμένη ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους καὶ λέγει :

— «Ἡ πόλις αὐτὴ δὲν δύναται νὰ κρυφθῆ, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος, ἀλλὰ τὴν βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι καὶ σεῖς, ἐπειδὴ εἴσθε μαθηταὶ μου, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κρυφθῆτε, διότι σὰς γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

Τέλος ὁ Χριστὸς λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς του :

— «Πρέπει νὰ διδάσχετε συνεχῶς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐκτελήτε καὶ καλὰ ἔργα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι, πού θὰ ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν σας καὶ θὰ βλέπουν τὰ ἔργα σας, θὰ δοξάσουν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σὰς ἀπέστειλε».

10. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

(*Ματθ. Ε' 17 - 20*)

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ὅτι ἡ διδασκαλία του διαφέρει ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μωϋσέως. Ἡ διαφορὰ ὅμως αὐτὴ δὲν βλάπτει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, οὔτε τὸν καταργεῖ, ὅπως ἔλεγον ὅσοι ἠθέλον νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦν. Τουναντίον μάλιστα τὸν καλυτερεῖ καὶ τὸν συμπληρώνει.

Διὰ νὰ ἀποδείξῃ δὲ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἀρχίζει τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

11. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὰς ἀφορμὰς τοῦ φόνου.

(*Ματθ. Ε' 20 - 26*)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἀπηγόρευεν ἀπλῶς τὸν φόνον. Ἐκεῖνος πού θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο.

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, βλέπομέν, δὲν ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ ποίας συνήθως ἀφορμὰς προέρχεται τὸ φοβερόν ἔγκλημα τοῦ φόνου. Ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ

ἀπογορεύση εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ φονεύση καὶ ὅταν φονεύση τὸν τιμωρεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἴπομεν, ἦλθε, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, εἰσέρχεται βαθύτερα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ. Βλέπει, ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ ὀργή, ἡ ὁποία εὐρέθη εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὡς σπόρος καὶ ἐβλάστησε, διὰ νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ γίνῃ ὁ φόνος.

Ἡ ὀργὴ λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη ἀφορμὴ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀργὴν ἀρχίζει ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ ἔγκλημα.

Διότι πρῶτα θὰ ὀργισθῇ ἕνας, ἔπειτα θὰ ὑβρίσῃ, θὰ βλασφημήσῃ, θὰ μισήσῃ καὶ τέλος θὰ φονεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν ὀργὴν λοιπὸν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀδικαιολόγητον ὀργὴν προέρχεται ὁ φόνος. Διότι ἡ δικαιολογημένη ὀργὴ ἐπιτρέπεται, ὅπως εἶναι τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των κ.τ.λ.

Ἴδου ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος. Ἴδου ἡ καλύτερευσις καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἤθελε τελείως νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ὀργὴν, τὴν ὑβρίν καὶ τὸ μῖσος, προσθέτει τὰ ἐξῆς:

— «Ὅταν ἔχη κανεὶς μῖσος εἰς τὴν ψυχὴν του ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεόν. Πρέπει πρῶτα νὰ ὑπάγῃ, νὰ εὔρῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μισεῖ ἢ τὸν ἔχει ὀπωσδήποτε ἀδικήσῃ, νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του καὶ τότε, με ἀγάπην πλέον εἰς τὴν καρδίαν, νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν ναόν. Τότε ἡ προσευχὴ του θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος ἀπὸ τὸν Θεόν.»

12. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ὄρκου.

(Ματθ. Ε' 33-37)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέτρεπε τὸν ὄρκον. Ἀπηγόρευεν ὅμως εἰς τοὺς Ἑβραίους νὰ παραβαίνουν ὅ,τι ὑποσχέθησαν με ὄρκον νὰ ἐκτελέσουν. Ἐκεῖνοι ποὺ παρέβαινον τὰς ὑποσχέσεις των, ἐτιμωροῦντο

‘Ο Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἀπαγορεύει τελείως τὸν ὄρκον. Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην μεταξύ των, ὥστε νὰ ἀρκοῦνται εἰς ἓνα **ναὶ** ἢ εἰς ἓνα **ὄχι**.

‘Ο Ἰησοῦς λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπει καθόλου τὸν ὄρκον. Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ παίρνουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς συναλλαγὰς των. Τοῦτο εἶναι ἀσέβεια καὶ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἀπαγορεύεται λοιπὸν ὅπωςδήποτε ὁ ὄρκος.

Ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἄλλον δι’ ὀτιδήποτε, ἀρκεῖ ἓνα **ναὶ** καὶ τίποτε περισσότερον. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν δὲν τὸν πιστεύουν πάλιν, ὅταν ἀρνεῖται κάτι, αὐτὸς πρέπει πάντοτε νὰ ἀρκῆται εἰς ἓνα ἀπλοῦν **ὄχι** καὶ ποτὲ νὰ μὴ καταφεύγῃ εἰς τὸν ὄρκον.

Ἐνα **ναὶ** ἢ ἓνα **ὄχι** λοιπὸν εἶναι ἀρκετά, διὰ νὰ βεβαιώσουν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι μεταξύ των τὰ λεγόμενα ἢ τὰς ὑποσχέσεις των. Ὁ ὄρκος εἶναι ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐκαλυτέρευσε καὶ συνεπλήρωσε τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

13. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀνεξικακίας.

(Ματθ. Ε' 38 - 43)

Ἄλλη ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, ποῦ ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, εἶναι ἡ ἐντολὴ τῆς ἀνεξικακίας.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔλεγον :

— « Ὁ φθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος », δηλαδή ὅτι κακὸν σοῦ κάμουν, νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

Ὁ Χριστὸς λέγει :

— « Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐναντιώνεσαι εἰς ἐκεῖνον ποῦ σὲ ἀδικεῖ, διὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃς τὰ ἴσα ».

Ἀπαγορεύει λοιπὸν ὁ Σωτὴρ τὴν ἀντεκδίκησιν, δηλαδή ὅταν σοῦ κάμουν ἓνα κακὸν, ἀπαγορεύεται νὰ κάμῃς καὶ σὺ ἓνα ἄλλο κακὸν ὅμοιον.

Ἡ ἀντεκδίκησις δὲν φέρει ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐκδικούμενος προκαλεῖ νέαν ἐκδίκησιν ἀπὸ ἐκείνου, ποὺ τὸ πρῶτον τὸν ἠδίκησε καὶ οὗτος πάλιν νέαν, ὥστε τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ ποτέ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ μέχρι τελείας καταστροφῆς.

Ὅχι λοιπὸν ἀντεκδίκησιν, ἀλλ' ὅταν ἀδικηθῆ κανεῖς, τὸ προτιμότερον εἶναι νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀνεχθῆ τὴν ἀδικίαν καὶ νὰ ἔξῃ ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν.

14. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

(Ματθ. Ε' 43 - 48)

Ὁ Σωτὴρ δὲν θέλει μόνον νὰ μὴ ἀδικῶμεν ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀδικοῦν, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Δὲν θέλει νὰ μείνῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου οὔτε τὸ ἐλάχιστος ἴχνος ὀργῆς ἢ μίσους ἐναντίον ἐκείνου ποὺ τὸν ἠδίκησεν. Ἐὰν μείνῃ τοιοῦτον αἶσθημα, ὀσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι μικρόν, εἶναι ὅπωςδήποτε ἓνας κόκκος, ὁ ὅποῖος, ἐφ' ὅσον παραμένει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἔλθῃ μία στιγμὴ ποὺ θὰ βλαστήσῃ. Καὶ θὰ βλαστήσῃ τότε τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὸν φόνον.

Ὅταν λοιπὸν ἀδικητῆ κανεῖς, ὄχι μόνον πρέπει νὰ ὑποχωρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ διατηρῆ κανένα μῖσος πρὸς αὐτὸν ποὺ τὸν ἠδίκησε. Καὶ μάλιστα νὰ μὴ παύσῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Μάλιστα! Ἴδου εἰς ποῖον σημεῖον προχωρεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος καὶ πόσον ἀληθινὰ συμπληρώνει καὶ καλυτερεῖ τὸ Μωσαϊκὸν νόμον.

« Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς σας » λέγει ὁ Χριστός, ἐνῶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἔλεγε: νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου, δηλαδὴ τὸν ὁμόφυλόν σου καὶ νὰ μισῆς τὸν ἐχθρόν σου, δηλαδὴ κάθε ξένον.

Ἴδου λοιπὸν πόσον ἀνώτερος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

Καὶ ἀκόμη περισσότερο ὁ Χριστὸς λέγει, ὅτι πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμνωμεν καλὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς καταρῶνται, μᾶς μισοῦν καὶ μᾶς καταδιώκουν. Καὶ ἔτσι θὰ δείξωμεν, ὅτι εἴμεθα πραγματικὰ

τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιον εἰς τοὺς πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει εἰς δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἀληθινὰ ἡ ἐντολὴ αὐτὴ ὄχι μόνον καταργεῖ τὴν ἀντεκδίκησιν τοῦ ἐβραϊκοῦ νόμου, ἀλλὰ γενικῶς εἶναι ἡ σπουδαιότερα ἐντολὴ. Διότι ἐκεῖνος ποῦ ἐκτελεῖ τὴν ἐντολὴν αὐτὴν, δηλαδὴ ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρόν του, θὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὸν πλησίον του, τὸν συγγενῆ του, τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν Θεόν. Καὶ τότε θὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἀληθινὸς Χριστιανός.

15. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἐλεημοσύνης.

(Ματθ. 5' 1-4)

Ἐσυνήθιζαν τότε νὰ κάμνουν ἐλεημοσύνην μὲ τρόπον ἐπιδεικτικόν. Δὲν ἔθεωρουσαν δηλαδὴ τὴν ἐλεημοσύνην ὡς μίαν πρᾶξιν, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ ἀνάγκην τῆς ψυχῆς. Ἦμποροῦσαν νὰ ἔλεοῦν ἕνα δυστυχῆ πτωχόν, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται πραγματικὴν λύπην δι' αὐτόν, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδουν οἱ ἄλλοι καὶ ὁμιλήσουν δι' αὐτούς.

Ἡ ἐλεημοσύνη αὐτὴ εἶναι μία πρᾶξις ἀπάτης. Διότι ἐξαπατῶμεν τοὺς ἄλλους, ἐξαπατῶμεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔλεοῦμεν, ἐξαπατῶμεν τέλος καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Τοιαύτη ἐλεημοσύνη ὄχι μόνον εἶναι περιττή, ἀλλὰ καὶ ἀσεβής, ἀφοῦ ζητοῦμεν νὰ ἐξαπατήσωμεν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει :

— « Τὴν ἐλεημοσύνην πρέπει νὰ τὴν κάμνετε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερὰ σας χεὶρ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ ». Δηλαδὴ νὰ γίνεται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ μάθουν, ὅτι ἐκάμαμεν ἐλεημοσύνην οὔτε οἱ πλησιέστεροί μας συγγενεῖς καὶ φίλοι.

16. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ προσευχῆς.

(Ματθ. 5' 5-15)

Ὅχι μόνον τὴν ἐλεημοσύνην ἀλλὰ καὶ τὴν προσευχὴν οἱ ὑποκριταὶ Ἑβραῖοι ἔκαμον μόνον πρὸς ἐπίδειξιν. Ὅταν λοι-

τὸν αὐτοὶ προσηύχοντο, ἐφρόντιζον νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον πολλῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ τοὺς βλέπη ὁ κόσμος καὶ νὰ ἀκούη ὅσα ἔλεγον.

Αὐτὰ δὲ ποὺ ἔλεγον, ἦσαν φλυαρίαὶ καὶ «βαττολογήματα», δηλαδὴ ἀνόητοι αἰτήσεις καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐπιδεικτικῆς προσευχῆς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν.

Ἡ προσευχή, λέγει ὁ Σωτὴρ, πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὸ περισσότερο κρυφὸν μέρος τῆς οἰκίας καὶ ὄχι ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν κόσμον, διότι δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ Θεός.

Δὲν πρέπει δὲ εἰς τὴν προσευχὴν νὰ ζητῆ κανεὶς πράγματα παράλογα καὶ μωρὰ, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τὰ ὅποια ἄλλωστε γνωρίζει ὁ Θεός ὡς Παντογνώστης.

Ὁ Σωτὴρ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξη πόσον μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ προσευχή, δίδει καὶ ὁ ἴδιος ἓνα τύπον προσευχῆς.

Ἡ προσευχὴ αὐτὴ ὀνομάζεται *Κυριακὴ προσευχή*, ἐπειδὴ τὴν ὠρισεν ὁ Κύριος. Λέγεται καὶ *Πάτερ ἡμῶν*, ἐπειδὴ ἀρχίζει μὲ τὰς λέξεις αὐτάς.

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ περιέχει ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται ἓνας καλὸς Χριστιανός.

Εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς:

*Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,
ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου,
γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον
καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν
καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
Ἀμήν.*

Εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ὀνομάζομεν τὸν Θεόν:

Πατέρα.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κοινὸς πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διότι αὐτὸς παρέχει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Λέγομεν, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διὰ νὰ δεῖξωμεν τὸ μεγαλεῖον του.

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐδῶ εἰς τὴν γῆν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἁμαρτωλοί. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τὴν ἁμαρτίαν καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγεν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἡ ἁμαρτία λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐκείνη, ποῦ ἀπεμάκρυνε τὸν Θεὸν ἀπὸ πλησίον μας.

Τώρα ἀρχίζουμ τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Θεόν.

Αἴτημα πρῶτον:

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.

Αὐτὸ ὅμως, τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἔφυγεν ἀπὸ κοντὰ μας, δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ βασιλεία του εἰς τὴν γῆν. Ὅταν δὲ λέγωμεν νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, σημαίνει, ὅτι θέλομεν νὰ γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Αἴτημα δεύτερον:

Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου.

Θέλομεν νὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ ἀγιασθῇ, δηλαδὴ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Αἴτημα τρίτον:

Γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ θὰ δοξασθῇ, ὅταν γίνεται τὸ θέλημά του κάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπως γίνεται ἐπάνω εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

Αἴτημα τέταρτον:

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον.

Μὲ τὸ αἴτημα αὐτὸ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς δώσῃ

τὸν ἄρτον τὸν καθημερινόν, δηλαδή τὸν ἄρτον, ποὺ μᾶς φθάνει διὰ μίαν ἡμέραν.

Ζητοῦμεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι θέλομεν μὲν νὰ ἔλθῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀλλὰ πότε θὰ γίνῃ τοῦτο δὲν γνωρίζομεν.

‘Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴν.’ Ἀλλὰ τὸ σῶμα, διὰ νὰ ζήσει, ἔχει ἀνάγκη τροφῆς καὶ ἐπειδὴ τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς τροφῆς εἶναι ὁ ἄρτος, διὰ τοῦτο ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ μᾶς δώσῃ τὸν ἄρτον, ποὺ μᾶς φθάνει διὰ μίαν ἡμέραν. “Ἄν δὲ δὲν ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τότε τὴν ἄλλην ἡμέραν πάλιν βέβαια θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν παράκλησίν μας.

Αἴτημα πέμπτον:

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Εἰς τὸ αἴτημα αὐτὸ παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ συγχωρῶμεν τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων.

Αἴτημα ἕκτον:

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.

“Ἐπειτα παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν νὰ μὴ μᾶς δοκιμάζῃ. Δὲν θέλομεν νὰ μᾶς δοκιμάζῃ ὁ Θεός, διότι δὲν ἔχομεν πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ὅτι θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ ἀμαρτήσωμεν.

‘Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει ἢ διὰ νὰ γίνωμεν μὲ τὴν σταθεράν μας πίστιν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Ἄβραάμ, ὁ Ἰὼβ καὶ ἄλλοι, ἢ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κάμωμεν καλὰς πράξεις.

Αἴτημα ἑβδομον:

Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Τὸν Θεόν παρακαλοῦμεν ὄχι μόνον νὰ μὴ θέλῃ νὰ μᾶς δοκιμάζῃ, ἀλλὰ τὸν παρακαλοῦμεν καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν πονηρόν, τὰς κακὰς ἐπιθυμίας, δηλαδή τοὺς πειρασμούς.

Ἀμήν.

Εἶθε νὰ γίνουν αὐτά, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸν ἄνθρωπον. “Ὅπως τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, διὰ νὰ ζήσει, ἔτσι

καὶ ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκη τροφῆς. Καὶ ἡ τροφή τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ προσευχή.

D.A.B.

17. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ νηστείας.

(*Ματθ. 5' 16 - 18*)

Ἄλλὰ καὶ τὴν νηστείαν οἱ ὑποκριταὶ Ἰουδαῖοι ἔκαμνον μὲ ἐπίδειξιν. Ὅταν ἐνήστευον, ἐπεριφέροντο καὶ ἔδειχναν τὰ πρόσωπά των, ὅτι εἶχον γίνει ὠχρὰ καὶ ἀδύνατα, διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται, διὰ νὰ προσέξουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ ἐπαινέσουν αὐτὸν ποὺ νηστεύει. Ἡ νηστεία μαζί μὲ τὴν προσευχὴν ἔχουν σκοπὸν νὰ καθαρίσουν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ μαζί μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνεται μὲ σεμνότητα καὶ χωρὶς οὐδεμίαν ἐπίδειξιν.

Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Ἰησοῦς :

— «Ὅταν νηστεύετε, πρέπει νὰ καθαρίσετε τὸ κεφάλι σας καὶ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπόν σας, διὰ νὰ μὴ φανῆτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι νηστεύετε. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τοῦτο, θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ».

D.A.B.

18. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὸν πνευματικὸν θησαυρόν.

(*Ματθ. 5' 19 - 24*)

Ἀφοῦ ὁ Σωτὴρ ὠμίλησε περὶ ἐλεημοσύνης, προσευχῆς καὶ νηστείας, λέγει ἔπειτα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος περισσότερον πρέπει νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὰ ὕλικά.

Τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, δηλαδὴ αἱ καλαὶ πράξεις, εἶναι ἓνας πνευματικὸς θησαυρός, ποὺ δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τίποτε. Τὰ ὕλικά ὅμως ἀγαθὰ, δηλαδὴ τὸ νὰ φροντίζωμεν πῶς νὰ ἀποκτήσωμεν χρήματα, εἶναι ἓνας θησαυρός, ποὺ κινδυνεύει καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτας ἀκόμη.

19. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς Θείας Πρόνοιας.

(Ματθ. 5' 25 - 34)

Ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολῶμεν διαρκῶς τὸν ἑαυτὸν μας μὲ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας. Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε μέσα εἰς τὸν νοῦν μας τὴν φροντίδα, πῶς θὰ ἐξασφαλίσωμεν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἐνδύματα μας.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε τὴν ἐλπίδα μας εἰς τὸν Θεόν. Διότι ὁ Θεὸς ποῦ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην του. Ἀφοῦ φροντίζει δι' ὅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πλέον ταπεινὰ καὶ δίδει τροφήν εἰς τὰ πτηνὰ, φύλλωμα καὶ ἄνθη ὥραϊα εἰς τὰ φυτά, θὰ φροντίσῃ πολὺ περισσότερο διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ περισσότερο ἀγαπητὸν πλάσμα εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ Θεία Πρόνοια παρακολουθεῖ καὶ ἐφοδιάζει αὐτὸν μὲ ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπασχολῇ τὸν νοῦν του κυρίως εἰς τὸ νὰ πράττῃ καλὰ ἔργα. Τότε θὰ ἔχη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ τὴν Θεϊαν Πρόνοιαν.

20. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ κατακρίσεως.

(Ματθ. 7' 1 - 6)

Ὁ Ἰησοῦς λέγει ἔπειτα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρατηροῦμεν ποῖα σφάλματα ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὰ κατακρίνωμεν. Εἶναι ἀνάγκη πρῶτα νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἰδικὰ μας σφάλματα καὶ νὰ τὰ διορθώσωμεν.

Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ θέλει βέβαια ἐργασίαν, κόπους καὶ χρόνον. Ἄλλ' ὅταν κάμνωμεν αὐτὴν τὴν προσπάθειαν, δὲν ἔχομεν τότε τὸν καιρὸν νὰ προσέξωμεν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς κατακρίνωμεν δι' αὐτά.

Καὶ ἂν αὐτὸ πρέπει καθένας νὰ τὸ κάμνῃ, πολὺ περισσότερο ὀφείλει νὰ τὸ κάμνῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλα καὶ σοβαρὰ σφάλματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὰ μὲν ἰδικὰ του σφάλματα δὲν τὰ διορθώνει, βλέπει ὅμως τὰ μικρὰ σφάλματα, ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ τὰ κατακρίνει. Τότε βέβαια ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ γίνεται καταγέλαστος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

21. Ὁ Ἰησοῦς λέγει πῶς πρέπει νὰ ζητῶμεν τὰ ἀγαθὰ.
(*Ματθ. Ζ' 7-12*)

Ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ διστάζουν καθόλου νὰ ζητοῦν ἐκεῖνο τὸ ἀγαθόν, τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀνάγκη. Διότι ἀσφαλῶς θὰ τὸ λάβουν.

Λέγει μάλιστα, ὅτι πρέπει νὰ τὸ ζητοῦν μὲ μεγάλην ἐπιμονήν.

Καὶ προσθέτει, ὅτι ὁ Θεός, ὡς πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ εὐχαρίστως νὰ ἱκανοποιῇ τὰ δικαίας ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως δὲν ὑπάρχει κανένας πατέρας ποὺ ἂν τοῦ ζητήσῃ ὁ υἱὸς του ἄρτον, θὰ τοῦ δώσῃ πέτραν καὶ ἂν τοῦ ζητήσῃ ἰχθύν, θὰ τοῦ δώσῃ ὄφιν.

Διὰ ταῦτα λοιπόν, χωρὶς κανένα δισταγμὸν ἀλλὰ μὲ ἐμπιστοσύνην πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅ,τι τοὺς εἶναι ἀναγκαῖον.

22. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.
(*Ματθ. Ζ' 13-20*)

Ὁ Ἰησοῦς λέγει, ὅτι τὸ νὰ πράττῃ κανεὶς τὸ καλόν, εἶναι ἔργον δύσκολον καὶ ὁμοιάζει ὅπως νὰ εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ μίαν στενὴν πύλην εἰς ἓνα δρόμον δύσκολον, ἀνώμαλον καὶ ἀνηφορικόν. Τὸ νὰ πράττῃ δὲ ἀντιστρόφως τὸ κακόν, εἶναι ἔργον εὐκόλον καὶ ὁμοιάζει ὅπως νὰ εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ μίαν μεγάλην πύλην εἰς ἓνα δρόμον πλατύν, εὐρύχωρον, εὐθὺν καὶ ὁμαλόν.

Εἶναι δὲ φυσικόν εἰς μὲν τὸν δύσκολον δρόμον νὰ περιπατοῦν ὀλίγοι ἄνθρωποι, ἐνῶ εἰς τὸν εὐκόλον πολλοί. Ἐν τούτοις ὁ δύσκολος δρόμος εἶναι προτιμότερος. Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ δι' αὐτοῦ φθάνει κανεὶς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἰς τὴν εὐτυχίαν τὴν παντοτεινήν· ἐνῶ ἀπὸ τὸν ἄλλον,

τὸν δρόμον τῆς κακίας, φθάνει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ εἰς τὴν αἰώνιον τιμωρίαν.

23. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων.

(Ματθ. Ζ' 21-23)

Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς, ποῦ ἔχουν οἱ λόγοι ἀπὸ τὰ ἔργα.

Τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, λέγει ὁ Σωτὴρ, θὰ κληρονομήσουν ὄχι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἀρκοῦνται μόνον εἰς λόγους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κάμνουν καλὰ ἔργα. Διότι τὸ νὰ λέγη κανεὶς λόγους εἶναι εὐκόλον, ἐνῶ τὸ νὰ πράττη ἀγαθὰ ἔργα εἶναι δύσκολον.

Οἱ πραγματικῶς δὲ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι θὰ φανοῦν ἀπὸ τὰ καλὰ τῶν ἔργα.

24. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως.

(Ματθ. Ζ' 24-27)

Ὁ Ἰησοῦς τέλος ὁμιλεῖ περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως, ποῦ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκεῖνον ποῦ ἔχει σταθερὰν πίστιν, ὁ Χριστὸς τὸν παρομοιάζει μὲ ἕνα ἄνθρωπον φρόνιμον, ποῦ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, δηλαδὴ εἰς στερεὰ θεμέλια.

Καὶ ὅπως τὴν οἰκίαν αὐτὴν δὲν ἤμποροῦν νὰ βλάψουν ἄνεμοι, βροχαὶ καὶ ποταμοί, ἔτσι καὶ τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἤμποροῦν νὰ κλονίσουν οὔτε αἱ κακαὶ συμβουλαὶ τῶν ἄλλων, οὔτε αἱ ἰδικαὶ του στενοχωρίαι.

Ἐκεῖνος δὲ ποῦ δὲν ἔχει σταθερὰν πίστιν, παρομοιάζεται μὲ ἄνθρωπον ἀνόητον, ποῦ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν ἄμμον. Καὶ ὅπως ἡ οἰκία αὕτη θὰ κρημνισθῇ, μόλις φυσήσουν σφοδροὶ ἄνεμοι ἢ πέσουν μεγάλα βροχαί, ἔτσι καὶ ἡ πίστις του θὰ κλονισθῇ, θὰ χαθῇ, μόλις ἀκούσῃ κακὰς συμβουλάς ἢ τὸν εὗרון διάφορα δυστυχήματα.

25. Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμίλια.

(Ματθ. Ζ' 28 - 29)

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμίλια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκροατὰς του.

Δὲν ὠμίλησε ξηρῶς καὶ τυπικῶς, ὅπως συνήθως ὠμίλουν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἔδιδε ζωὴν εἰς τοὺς λόγους του, ὡς ἄνθρωπος ἔχων ἐξουσίαν.

Ὅλοι δὲ ἔλεγον, ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσαν τοιαύτην διδασκαλίαν. *2. 103*

3 26. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

(Ματθ. ΙΓ' 1 - 23, Λουκ. Η' 4 - 15, Μάρκ. Δ' 1 - 21)

Μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἶπε πρὸς τὸν λαὸν τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

Ἐνας γεωργὸς ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν του, διὰ νὰ σπείρῃ. Καὶ καθὼς ἔσπειρεν, ἄλλος μὲν σπόρος ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον καὶ τὰ πτηνὰ ἔφαγον αὐτόν· ἄλλος ἔπεσεν εἰς μέρος πετρῶδες καὶ ἔρριζωσε μὲν εἰς τὸ ὀλίγον χῶμα, ἀλλὰ ταχέως ἐξηράνθη καὶ ἐχάθη· ἄλλος ἔπεσεν εἰς μέρος, ὅπου ὑπῆρχον καὶ ἄκανθαι, ποὺ ἐβλάστησαν μαζὶ του καὶ τὸν ἔπνιξαν.

Ὁ σπόρος δέ, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὸ εὐφορον ἔδαφος, ἐβλάστησεν, ηὔξηθη καὶ ἐκαρποφόρησε πολὺ, ὥστε ἄλλος μὲν νὰ δώσῃ τριακονταπλάσια, ἄλλος ἐξηκονταπλάσια καὶ ἄλλος ἑκατονταπλάσια.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν, ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητὰς του, διὰ νὰ ἐξηγήσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν λαόν, ὅτι γεωργὸς μὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀγρὸς εἶναι οἱ ἀκροαταὶ του καὶ σπόρος ἡ διδασκαλία του.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται καθόλου τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁμοιάζουν πρὸς τὸν δρόμον, ὅπου ὁ σπόρος ἔπεσε καὶ ἦλθον τὰ πτηνὰ καὶ τὸν ἔφαγον.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν, δέχονται μὲν αὐτήν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν λησμονήσουν μετ' ὀλίγον, ὁμοιάζουν

πρὸς τὸ ἔδαφος τὸ πετρῶδες, ὅπου ὁ σπόρος φυτρώνει, ἀλλὰ ξηραίνεται ἀμέσως.

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πάλιν, οἱ ὅποιοι διέρχονται τὴν ζωὴν των μεταξὺ πονηρῶν καὶ κακῶν συντρόφων, ὁμοιάζουν μὲ τὸν σπόρον, ποῦ ἐβλάστησε μαζί μὲ τὰς ἀκάνθας. Καθὼς δὲ ὁ σπόρος αὐτὸς πνίγεται ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι ἐμποδίζονται ἀπὸ τοὺς κακοὺς φίλους νὰ γίνουν ἐνάρετοι.

Τέλος οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ὁμοιάζουν μὲ τὴν εὐφορον γῆν. Ὅπως δηλαδὴ εἰς τὴν καλὴν γῆν ὁ σπόρος καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ συντελεῖ, ὥστε ὄχι μόνον αὐτοὶ ὠφελοῦνται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελοῦν.

27. Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων.

(Ματθ. ΙΓ' 24 - 30)

Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὸν ἑαυτὸν του πρὸς ἓνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος ἐπήγεν εἰς τὸν ἀγρόν του καὶ ἔσπειρε καθαρὸν σπόρον. Τὴν νύκτα ὅμως ἐπήγαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ γεωργοῦ καὶ ἔσπειραν εἰς τὸν ἀγρόν του ζιζάνια.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς βλαστήσεως, ἐφύτρωσαν μαζί ὁ σῖτος καὶ τὰ ζιζάνια, τὰ ὅποια, ἀφοῦ ηὐξήθησαν ἀρκετά, ἤρχισαν νὰ διακρίνονται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ γεωργοῦ, ὅταν εἶδον αὐτά, ἀνήγγειλαν τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπον :

— « Θέλεις νὰ ἐκριζώσωμεν τὰ ζιζάνια ; »

Ὁ κύριος ὅμως τοῦ ἀγροῦ ἀπεκρίθη :

— « Ὁχι, διότι ἡμπορεῖ μὲ τὰ ζιζάνια νὰ ἐκριζώσετε καὶ τὸν σῖτον. Ἀφήσατέ τα καὶ ἄς αὐξάνουν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, θὰ παραγγείλω εἰς τοὺς θεριστάς νὰ συλλέξουν πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ κατόπιν τὸν σῖτον. Καὶ ἐκεῖνα μὲν νὰ τὰ καύσουν, τὸν δὲ σῖτον νὰ συναθροίσουν εἰς τὴν σιταποθήκην ».

Ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Σωτὴρ, τὴν ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητάς του ὡς ἑξῆς :

— « Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅταν διδάσκῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὁμοιάζει πρὸς γεωργόν, ποῦ σπείρει καλὸν σπόρον.

» Ὁ ἐχθρὸς τοῦ γεωργοῦ, ποὺ σπείρει τὰ ζιζάνια, εἶναι ὁ πονηρὸς δαίμων, ὁ ὁποῖος βάζει εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀπιστίαν καὶ κάθε κακὸν διαλογισμόν.

» Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἐποτίσθησαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ οἱ πονηροὶ ποὺ ἀκούουν μόνον εἰς τὸ κακόν, θὰ χωρισθοῦν τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Κυρίου.

» Καὶ οἱ μὲν κακοὶ θὰ ριφθοῦν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν, οἱ δὲ δίκαιοι θὰ διαφυλαχθοῦν ».

28. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

(Ματθ. ΙΓ' 44-52)

Ὁ Ἰησοῦς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν ὁποῖαν ὑπέσχετο εἰς τοὺς πιστοὺς, παρωμοίαζε κατὰ διαφόρους τρόπους. Τοῦτο τὸ βλέπομεν εἰς τὰς ἀκολουθούς παραβολάς:

29. Ὁ κερυμμένος θησαυρός.

(Ματθ. ΙΓ' 44)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κρυμμένος εἰς ἓνα ἀγρόν.

Κάποτε ἓνας ἄνθρωπος τὸν ἀνακαλύπτει καὶ δὲν τὸ φανερώνει εἰς κανένα, ἀλλὰ τρέχει γεμάτος χαρὰν καὶ πωλεῖ ὅλα ὅσα ἔχει καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρόν ἐκεῖνον.

30. Ὁ πολύτιμος μαργαρίτης.

(Ματθ. ΙΓ' 45-46)

Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὁμοία μὲ ἄνθρωπον ἔμπορον, ποὺ ζητεῖ καλοὺς μαργαρίτας.

Ὁ ἔμπορος αὐτός, μόλις εὗρηκεν ἓνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἔτρεξε καὶ ἐπώλησεν ὅ,τι εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

31. Ἡ παραβολὴ τῆς σαγήνης.

(Ματθ. ΙΓ' 47 - 51)

Πάλιν ὁμοία εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ δίκτυον (σαγήνην), τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγέμισεν ἀπὸ κάθε εἶδος ἰχθύων. Ἄφου τὸ ἔσυραν εἰς τὴν παραλίαν, ἐκάθισαν καὶ ἐδιάλεξαν τοὺς καλοὺς, τοὺς ὁποίους ἔρριψαν εἰς τὰ κοφίνια καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐπέταξαν.

Ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Οἱ ἄγγελοι θὰ χωρίσουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοὺς δικαίους. Καὶ τοὺς μὲν δικαίους θὰ τοποθετήσουν εἰς τὸν παράδεισον, τοὺς δὲ πονηροὺς θὰ ρίψουν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

Κατόπιν δὲ προσθέτει :

«Ὅσοι ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν μου περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ τὴν ἐννοοῦν, ὁμοιάζουν μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἓνα θησαυρὸν ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα χωρίζει εἰς νέα καὶ εἰς παλαιά».

32. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πονηροῦ δούλου.

(Ματθ. ΙΗ' 23 - 25)

Διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὁ Ἰησοῦς εἶπε καὶ ἄλλας παραβολάς.

Μία ἀπὸ αὐτάς εἶναι καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πονηροῦ δούλου.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει, λέγει ὁ Ἰησοῦς, μὲ ἓνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του.

Ὅταν ἤρχισε λοιπὸν νὰ λογαριάζεται, παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν εἷς δούλος, ὁ ὁποῖος τοῦ χρεωστοῦσε δέκα χιλιάδας τάλαντα, δηλαδὴ ἓνα πάρα πολὺ μέγαλο χρηματικὸν ποσόν.

Ὁ δούλος αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ δάνειον αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς, σύμφωνα μὲ τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὸν νόμον, διέταξε νὰ πωληθῇ ὁ δούλος ἐκεῖνος, καθὼς καὶ ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε, διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Τότε ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του καὶ τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— « Κύριε, ἔχε ὑπομονὴν καὶ μὴ μὲ καταστρέψῃς. Θὰ τὰ ἐπιστρέψω ὅλα ὅσα ὀφείλω, ἂν μοῦ δώσης καιρὸν ».

Ὁ κύριος ἐλυπήθη τότε τὸν δοῦλον αὐτὸν καὶ ὄχι μόνον τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐχάρισε τὰ ὀφειλόμενα.

Αὐτὸς ὅμως, ἀφοῦ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον, ἐπῆγεν ἀμέσως καὶ εὕρισκει ἓνα συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ ὠφείλειν ἑκατὸν δηνάρια, δηλαδὴ ἓνα ἀσήμαντον χρηματικὸν ποσόν.

Τὸν ἔπιασεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τοῦ λέγει :

— « Δώσε μου ὅσα μοῦ χρεωστεῖς ».

Ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— « Λυπήσου με, ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω ».

Ὁ ἄλλος ὅμως δοῦλος δὲν τὸν ἐλυπήθη, ἀλλὰ τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν ἔκλεισεν ἐκεῖ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὅταν εἶδον αὐτὰ ποῦ ἔγιναν οἱ ἄλλοι δοῦλοι, ἐλυπήθησαν πάρα πολὺ. Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ τὰ ἀνέφεραν εἰς τὸν κύριόν των.

Τότε ὁ κύριος ἐκάλεσε τὸν πρῶτον δοῦλον καὶ τοῦ λέγει :

— « Δοῦλε πονηρέ, ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ὅλον τὸ χρέος, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες. Δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῆς τὸν συνάδελφόν σου, καθὼς σὲ ἐλυπήθην καὶ ἐγώ ; »

Γεμάτος ὀργὴν λοιπὸν ὁ κύριος παρέδωσε τὸν κακὸν δοῦλον νὰ τιμωρηθῆ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελειώσε τὴν παραβολὴν αὐτὴν, λέγει εἰς τὸ τέλος ὁ Ἰησοῦς :

— « Ἔτσι ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος θὰ κάμῃ εἰς σᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρήσετε μὲ τὴν καρδίαν σας ὁ καθένας τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων ».

33. Ἡ παραβολὴ τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τῆς ζύμης. (Ματθ. ΙΓ' 31 - 33)

Μὲ μίαν ἄλλην παραβολὴν ὁ Σωτὴρ παρομοιάζει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς κόκκον σινάπεως. Οὗτος εἶναι μικρότατος

σπόρος. "Όταν όμως βλαστήση και αύξηθῆ, γίνεται μεγάλο δένδρον, εἰς τοὺς κλάδους τοῦ ὁποίου ἔρχονται καὶ κάμνουν τὰς φωλεάς των τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ καὶ εὐρίσκει ὀλίγους ὁπαδούς. Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ ἐξαπλοῦται, μέχρις ὅτου ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνθρώπων γίνουσι Χριστιανοί.

Ὁμοιάζει ἐπίσης ἡ βασιλεία τοῦ Κυρίου πρὸς ζύμην, ἡ ὁποία εἶναι μία μικρὰ ποσότης ἀπὸ ἄλευρον καὶ ὕδωρ. "Όταν ὅμως ἀναμειχθῆ μετὰ πολὺ ἄλευρον, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλη ὅλον τὸ ἄλευρον εἰς ζύμην.

"Ἔτσι θὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος μέσα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει μεταβάλλει εἰς χριστιανούς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

¶

34. Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου.

(*Ματθ. ΚΒ' 1-14*)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μετὰ ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του καὶ ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτας του, διὰ νὰ καλέσουν διαφόρους ἀνθρώπους. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐδικαιολογοῦντο, ὅτι δεῖθεν εἶχον διαφόρους ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἠμπόδιζον.

Μερικοὶ μάλιστα ἔδειξαν καὶ κακὴν συμπεριφορὰν καὶ ὕβρισαν τοὺς ὑπηρέτας τοῦ βασιλέως. "Ἄλλοι δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον καὶ νὰ φονεύσουν μάλιστα αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη φοβερὰ καὶ ἔστειλε ὀπλοφόρους του, μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσουν τοὺς ὕβριστὰς καὶ τοὺς φονεῖς καὶ νὰ καύσουν τὰς οἰκίας των. "Ἐπειτα δὲ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐξέλθουν καὶ νὰ καλέσουν ὅσους συναντήσουν εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

Οἱ ὑπηρέται ἐξῆλθον καὶ ἐκάλεσαν ὅσους συνήντησαν, χωρὶς διακρίσιν, καλοὺς καὶ κακοὺς, καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ ἐγέμισεν ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς τότε εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς προσκεκλημένους. Τότε βλέπει ἕνα ἀπὸ αὐτούς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόρει ἔνδυμα γάμου, καθὼς ὄλοι οἱ ἄλλοι.

— « Φίλε », τοῦ λέγει, « πῶς εἰσηλθες ἐδῶ χωρὶς ἔνδυμα γάμου ; »

Καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ διώξουν αὐτὸν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ τὸν ρίψουν ἔξω.

Μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς διδάσκει, ὅτι ὁ Θεός, πρὸς χάριν τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ, ἐκάλεσεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς οὐρανόου βασιλείας πρῶτον τοὺς Ἰσραηλίτας. Αὐτοὶ ὅμως ὄχι μόνον ἠδιαφόρησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ ὕβρισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τότε ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀπέστειλε δὲ τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, διὰ νὰ καλέσουν εἰς τὴν χαρὰν τῆς οὐρανόου βασιλείας ὅλους χωρὶς διακρίσιν.

Ἄν ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀληθινὴν πίστιν, τοῦτον ὁ Θεὸς τὸν διώχνει καὶ τὸν ρίπτει ἔξω, εἰς τὸ σκότος τῆς κολάσεως.

4 35. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος. (Ματθ. Κ' 1-16)

Ἄλλην μεγάλην παραβολὴν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου παρομοιάζεται αὕτη μὲ ἄνθρωπον κτηματίαν.

Ὁ κτηματίας αὐτὸς ἐξῆλθε πρωὶ καὶ ἐμίσθωσεν ἐργάτας, διὰ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸν ἀμπελῶνα του. Συνεφώνησεν αὐτοὺς πρὸς ἕν δηνάριον τὴν ἡμέραν καὶ τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα.

Ἀργότερον ἐξῆλθε πάλιν καὶ εὗρηκεν ἄλλους ἐργάτας ἀργούς καὶ τοὺς λέγει :

— « Πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου καὶ θὰ σὰς πληρώσω ὅ,τι εἶναι δίκαιον ».

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἔργασία, ἦλθον ὅλοι οἱ ἔργαται, διὰ νὰ πληρωθοῦν. Ἦρχισε δὲ ὁ κύριος νὰ πληρώνη πρῶτα ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει τελευταίους τὸ ἀπόγευμα. Ἔδωσε δὲ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ ἓν δηνάριον.

Κατόπιν ἐπλήρωσε τοὺς ἄλλους μὲ ἓν πάλιν δηνάριον καὶ τοιουτοτρόπως ἔδωσε εἰς ὅλους τὴν ἰδίαν πληρωμὴν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του πόσας ὥρας εἰργάσθησαν οἱ μὲν καὶ οἱ δέ.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχον ἐργασθῆ ἀπὸ τὸ πρῶν, ὅταν εἶδον, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἐλάμβανον ἓν δηνάριον, ἐπερίμεναν, ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐλάμβανον περισσότερα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔλαβον, παρεπονοῦντο καὶ ἐγόγγυζον ἐναντίον τοῦ οἰκοδεσπότη. Οὗτος δέ, ὅταν ἤκουσε τὰ παράπονά των, εἶπε:

— « Φίλοι μου, δὲν σὰς ἀδίκησα. Ὅ,τι σὰς συνεφώνησα, ἐλάβατε. Ἐάν θέλω νὰ δώσω καὶ εἰς τοὺς τελευταίους ἀπὸ ἓν δηνάριον, ὅπως ἐπήρατε καὶ σεῖς, δὲν ἔχω δικαίωμα; »

Ἡθέλησε δὲ ὁ Σωτὴρ μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν νὰ διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι τόσον ἐκεῖνοι ποὺ ἔγιναν πρῶτοι χριστιανοί, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔγιναν ἄργά, ἐξ ἴσου θὰ εἶναι δεκτοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

36. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

(Λουκ. Ι' 25-37)

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἰησοῦν ἓνας νομικός, δηλαδὴ ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώριζε τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ λέγει εἰς αὐτὸν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ:

— « Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν; »

Ἁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει:

— « Τί γράφει ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως; »

» Σὺ ποὺ γνωρίζεις περὶ αὐτοῦ, τί ἐννοεῖς, ὅταν τὸν ἀναγινώσκῃς; »

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη:

— «Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν πλησίον μας καθὼς τὸν ἑαυτὸν μας».

Ἦσους τότε τοῦ λέγει :

— «Ὁρθῶς ἀπεκρίθης. Κάμε αὐτὰ καὶ θὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνιον ζωὴν».

Ἦ νομικὸς ὅμως ἐπέμενε καὶ πάλιν καὶ ἠρώτησε :



Ἦ καλὸς Σαμαρεῖτης.

— « Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον ; »

Ἦσους τότε, ἀντὶ ἀπαντήσεως, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

« Ἐνας Ἰουδαῖος μετέβαιεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχώ. Εἰς τὸν δρόμον τὸν συνέλαβον λησταί, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ τοῦ ἀφῆρασαν ὅ,τι ἔφερε μαζὶ τοῦ, τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένον καὶ ἔφυγαν.

»Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας ἱερεὺς.

»Αὐτός, ἂν καὶ εἶδε τὸν δυστυχεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, δὲν ἐνδιεφέρθη καθόλου, ἀλλ' ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρόμον του.

»Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐπέρασεν ἓνας λευίτης καὶ ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον μὲ τὸν ἱερέα.

»Κατόπιν ἐφάνη νὰ ἔρχεται ἓνας Σαμαρείτης. Οὗτος καθὼς εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἀμέσως κατέβη ἀπὸ τὸ ζῶον του καὶ ἤρχισε νὰ περιποιητῆται αὐτόν. Δὲν ἐξήτασεν ἂν ὁ πληγωμένος ἦτο Ἰουδαῖος, δηλαδὴ ἐχθρὸς του, ἀλλ' ἐλυπήθη αὐτὸν ὡς ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ εἶχε κακοπαθήσει.

»Ἀφοῦ λοιπὸν ἔδωσε τὰ τραύματά του, τὸν ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς ἓνα πανδοχεῖον.

» Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάλεσε τὸν πανδοχέα, τοῦ ἔδωσε δύο δηνάρια καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιποιηθῆ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅ,τι δαπανήσῃ ἀκόμη, θὰ τὰ πληρώσῃ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ.

»Ἐπειτα ἀνεχώρησεν ὁ Σαμαρείτης».

Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, ἠρώτησε τὸν νομικόν:

— «Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, ὅτι ἐδείχθη πλησίον εἰς τὸν πληγωμένον;»

Ὁ νομικὸς ἀπεκρίθη, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐπεριποιήθη.

Τότε εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς:

— «Λοιπὸν καὶ σὺ ὁμοίως κάθε ἄνθρωπον νὰ θεωρῆς ὡς πλησίον σου».

37. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

(Λουκ. ΙΒ' 13 - 21)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐδίδασκεν ὅπως συνήθως.

Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὴν δικαιοσύνην. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖνος εἶχε μίαν κληρονομικὴν διαφορὰν μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἐζήτη τὴν μεσολάβησιν τοῦ Χριστοῦ, θὰ εὕρισκε τὸ δίκαιόν του.

Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ

μεισιτεύση εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὥστε νὰ γίνῃ δικαία διανομὴ τῆς κληρονομίας.

Ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι αὐτὸ ποῦ τοῦ ἐζήτηι, ἦτο μία ἀτομικὴ του ὑπόθεσις, ἄσχετος ὀλωσδιόλου μὲ τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἀπεκρίθη:

— « Ἄνθρωπέ μου, ποῖος μὲ διώρισε δικαστὴν, ὥστε νὰ λύω τὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων; »

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἤρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέχουν καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν τὴν πλεονεξίαν νὰ καταλαμβάνῃ τὰς ψυχὰς των.

— « Δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν τὰ μεγάλα πλούτη », ἔλεγε, « διότι ὁ ἄνθρωπος ὅσα πολλὰ χρήματα καὶ ἂν ἔχη, δὲν ἤμπορεῖ νὰ μακρύνῃ τὴν ζωὴν του ».

Καὶ διὰ νὰ κάμῃ ζωηροτέραν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν:

« Ἐνὸς πλουσίου ἀνθρώπου τὰ κτήματα εἶχον μεγάλην εὐφορίαν καὶ ἔδωσαν πολλὰ εισοδήματα. Τότε ἐσυλλογίσθη:

» Τί νὰ κάμω; αἱ ἀποθήκαι μου δὲν χωροῦν πλέον. Ποῦ θὰ συνάξω τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐσοδεῖάν μου; »

» Ἀφοῦ ἠγρύπνησε καὶ ἐβασάνισε τὸν νοῦν του, τέλος ἀπέφασινεν.

» Ἴδου τί θὰ κάμω », εἶπε: « θὰ κρημνίσω τὰς ἀποθήκας μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλας μεγαλυτέρας. Ἐκεῖ θὰ συνάξω ὅλα τὰ εισοδήματά μου καὶ θὰ εἶπω τότε εἰς τὴν ψυχὴν μου:

» Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια σοῦ φθάνουν νὰ ζήσης πολλὰ ἔτη. Ἀναπαύσου λοιπόν, τρῶγε, πίνε καὶ εὐφραίνου ».

Ὁ Θεὸς τότε λέγει πρὸς τὸν πλούσιον:

— « Ἀνόητε, αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ ἀποθάνῃς καὶ ὅσα ἔχεις ἐτοιμάσει εἰς ποῖον θὰ ἀνήκουν; »

» Ἐτσι παθαίνουν », προσέθεσεν ὁ Σωτὴρ, « ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ θησαυρίζουν θησαυροὺς ὑλικοὺς διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν των καὶ δὲν σκέπτονται καθόλου διὰ τὸν ψυχικὸν των πλοῦτον ».

6 38. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.
(Λουκ. ΙΕ' 11-32)

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ πόσον ὁ Θεὸς εἶναι φιλεῦσπλαγχνος καὶ συγχωρεῖ ἐκείνους ποὺ μετανοοῦν, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ὁ νεώτερος ἀπὸ αὐτοὺς ἐζήτησε μίαν ἡμέραν τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν περιουσίαν. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη καὶ διεμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς.

»Κατόπιν ὁ νεώτερος, ἀφοῦ παρέλαβεν ὅ,τι τοῦ ἀνῆκεν, ἀνεχώρησε. Μετέβη δὲ εἰς μίαν χώραν μακρινήν, ὅπου ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀσωτίαν καὶ ἐσπατάλησεν ὅλα του τὰ χρήματα.

»Ἐπειτα, διὰ νὰ ζήσει, κατήντησε νὰ γίνῃ δοῦλος εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλεν εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ βόσκη χοίρους. Ἐκεῖ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ χοῖροι.

»Μίαν ἡμέραν, καθὼς ἐσκέπτετο τὴν ἀθλίαν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε φθάσει, ἦλθεν ἕξαφνα εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ἐσυλλογίσθη τὴν ζωὴν, ποὺ εἶχεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του καὶ λέγει :

— «Οἱ ὑπηρέται τοῦ πατρὸς μου χορταίνουν τὸν ἄρτον καὶ περισσεύει εἰς αὐτούς. Ἐγὼ δὲ ἐδῶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ ἐπιστρέψω. Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς μου καὶ θὰ εἶπω εἰς αὐτόν : Πατέρα, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐσένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Πάρε με, λοιπόν, ὡς ὑπηρέτην σου.

»Μόλις ἔκαμε τὴν σκέψιν αὐτὴν, ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πατέρα του.

»Ὁ πατέρας του, μόλις εἶδεν αὐτόν ἀπὸ μακρὰν νὰ ἔρχεται, ἔσπευσε νὰ τὸν δεχθῇ μὲ μεγάλην χαράν. Τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν κατεφίλει.

»Ἐνῶ δὲ ὁ μετανοημένος υἱὸς ἔλεγε : «Πατέρα, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι υἱὸς σου», ὁ πατὴρ ἐφώνησεν εἰς τοὺς δούλους του :

— «Φέρετε τὴν καλύτεραν στολὴν καὶ ἐνδύσατε αὐτόν. Βάλετε εἰς τοὺς πόδας τοῦ καινουργῆ ὑποδήματα καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ δακτυλίδι. Σφάξατε δὲ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, διὰ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ εὐχαριστηθῶμεν. Διότι ὁ υἱός μου οὗτος νεκρὸς ἦτο καὶ ἀνεστηθήθη, χαμένος ἦτο καὶ εὐρέθη».

»Καὶ ἔγιναν ὄλα, καθὼς διέταξεν. Ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τρῶγουν καὶ νὰ διασκεδάζουιν.

»Ὁ μεγαλύτερος υἱός, ὁ ὁποῖος ἔλειπεν ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς, τὴν ἑσπέραν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον.

»Καθὼς ἤρχετο, ἤκουσεν ἀπὸ μακρὰν τὸν εὐθυμον θόρυβον ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τὰ χορευτικὰ ἄσματα. Ἄφου δὲ ἐπλησίασε καὶ ἔμαθεν ἀπὸ ἕνα δούλον τὰ ὅσα συνέβησαν, δυσηρεστήθη καὶ δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

»Τότε ὁ πατὴρ τοῦ ἐξῆλθε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκεῖνος δὲ παρεπονέθη εἰς τὸν πατέρα τοῦ καὶ τοῦ λέγει :

— «Ἴδου ἐγὼ σὲ δουλεύω τόσα ἔτη μὲ ὑπακοὴν καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἕνα ἐρίφιον, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ υἱός σου αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν τοῦ εἰς διασκεδάσεις, ἐθυσίασες πρὸς χάριν τοῦ καὶ αὐτὸν τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν!»

»Τότε ὁ πατὴρ τοῦ εἶπε :

— «Τέκνον μου, ἀδίκως παραπονεῖσαι. Σὺ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου καὶ ὀλόκληρος ἡ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει. Καὶ σὺ λοιπὸν ὀφείλεις νὰ χαρῆς, διότι ὁ ἀδελφός σου ἦτο νεκρὸς καὶ ἀνέζησε καὶ ἦτο χαμένος καὶ εὐρέθη».

Μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ὁ Σωτὴρ παρουσιάζει καθαρῶτατα καὶ ζωηρότατα τὴν μεγάλην σημασίαν, ποῦ ἔχει εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἢ μετάνοια. Διδάσκει ἐπίσης διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης τὰ ἀκόλουθα : Ὅτι ὅπως ἕνας πατέρας ἐξασφαλίζει μέσα εἰς τὸν οἶκον τοῦ κάθε εὐτυχίαν εἰς τοὺς υἱούς τοῦ, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἐξασφαλίζει ἐκείνους, ποῦ μένουιν πλησίον τοῦ, δηλ. ποῦ φυλάττουιν τὰς ἐντολάς τοῦ.

Ἐπιπλέον ὅπως ἕνας ἀγαθὸς πατὴρ δὲν δυσκολεύεται νὰ δώσῃ

εἰς τοὺς υἱοὺς του τὰ μερίδιά των ἐκ τῆς περιουσίας του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς δίδει εὐχαρίστως διάφορα προτερήματα καὶ καλὰς ιδιότητας εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἀκόμη ἀφήνει αὐτοὺς ἐλευθέρους νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν προτερημάτων αὐτῶν εἰς τὸν βίον των.

Ὅτι, ὅπως ἓνας ἄσωτος σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν του καὶ καταντᾷ εἰς μεγάλην ἀθλιότητα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ποὺ δὲν κάμνει χρῆσιν τῶν προτερημάτων του, ἀλλὰ ἀφήνεται νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὑποφέρει καὶ πάσχει ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς.

Τέλος, ὅπως ὁ πατὴρ δέχεται μὲ μεγάλην χαρὰν τὸν υἱόν του, ποὺ ἐπιστρέφει μετανοημένος, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποὺ μετανοοῦν εἰλικρινῶς.

39. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου.

(Λουκ. ΙΕ' 3-7)

Ἔλεγε πάλιν ὁ Ἰησοῦς :

«Ποῖος ἄνθρωπος ἀπὸ σᾶς, ἐὰν ἔχη ἑκατὸν πρόβατα καὶ χάσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτά, δὲν ἀφήνει τὰ ἐνενηντα ἑννέα ἔρημα καὶ πηγαίνει καὶ ψάχνει διὰ τὸ πρόβατον, ποὺ ἐχάθη, ἕως νὰ τὸ εὔρῃ; Καὶ ὅταν τὸ εὔρῃ, τὸ βάζει ἐπάνω εἰς τοὺς ὠμούς του γεμάτος χαρὰν· καὶ ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον του, προσκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς :

— «Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε μαζί μου, διότι εὔρηκα τὸ πρόβατον, ποὺ εἶχα χάσει».

»Λοιπὸν σᾶς λέγω», ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι τοιαύτη χαρὰ γίνεται εἰς τὸν οὐρανὸν δι' ἓνα ἁμαρτωλόν, ποὺ μετανοεῖ, παρὰ δι' ἐνενηντα ἑννέα δικαίους, ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκην μετανοίας».

40. Ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς ποὺ ἐχάθη.

(Λουκ. ΙΕ' 6-10)

Συνεχίζων ὁ Ἰησοῦς, μετὰ τὴν προηγουμένην παραβολήν, εἶπε πάλιν :

«Καὶ ποία γυναίκα, ποὺ εἶχε δέκα δραχμὰς καὶ ἔχασε μίαν, δὲν ἀνάπτει τὸν λύχνον τῆς καὶ δὲν σαρώνει τὴν καλύβην τῆς καὶ δὲν ψάχνει προσεκτικὰ ἕως ὅτου τὴν εὔρη;

»Καὶ ἀφοῦ τὴν εὔρη, φωνάζει γεμάτη χαρὰν εἰς τὰς φίλας καὶ τοὺς γείτονας καὶ λέγει :

»Χαρήτε μαζί μου, διότι εὔρηκα τὴν δραχμὴν, ποὺ ἔχασα».

»Τοιαύτη χαρὰ γίνεται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ δι' ἓνα ἁμαρτωλόν, ποὺ μετανοεῖ». ΑΒΒ

41. Ἡ παραβολὴ τῆς μετανοούσης ἁμαρτωλῆς.

(Λουκ. Ζ' 37 - 48)

Ὅσον περισσότερο ἁμαρτωλὸς εἶναι κανεὶς, τόσο περισσότερο χαίρει, ὅταν μετανοῇ καὶ σωθῇ καὶ τόσο περισσότερο ἀγαπᾷ τὸν Σωτῆρα.

Τοῦτο ἐφάνη μίαν ἡμέραν, ὅτε μία γυναίκα πολὺ ἁμαρτωλὴ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ποὺ ἔτυχε νὰ εὑρίσκεται ὁ Ἰησοῦς. Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος καὶ τὰ δάκρυά τῆς κατέβρεχον αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐσπόγγιζε μὲ τὰ μαλλιά τῆς καὶ τοὺς ἤλειφε μὲ μύρον.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους εἶπε τότε :

— «Ξεύρει ἄραγε ὁ διδάσκαλος πόσον ἁμαρτωλὴ εἶναι αὐτὴ, ποὺ τὴν ἀφήνει νὰ τὸν ἐγγίζη;»

Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτόν :

— «Θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι νὰ μοῦ ἀποκριθῆς. Κάποιος εἶχε δα-
νεῖσει δύο ἄλλους, εἰς τὸν ἓνα πενήντα καὶ εἰς τὸν ἄλλον πεντα-
κόσια δηνάρια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τὰ ἐ-
χάρισε καὶ εἰς τοὺς δύο. Ποῖος θὰ ἀγαπήσῃ περισσότερο αὐτόν;»

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε :

— «Νομίζω, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο αὐτός, ποὺ τοῦ ἐχάρισε τὰ περισσότερα».

— «Ὅρθῶς ἀπεκρίθης», εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς. «Λοιπὸν καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ δεικνύει πρὸς ἐμὲ πολλὴν ἀγάπην, διότι πολλαὶ ἁμαρτίαι τῆς συγχωροῦνται».

42. Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκάροπου συκῆς.

(Λουκ. ΙΓ' 6 - 10)

Κάποτε εἶπον εἰς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀπορίαν τῶν, διατί πολλοὶ μὲν ἀμαρτωλοὶ τιμωροῦνται καὶ καταστρέφονται, ἄλλοι ὅμως ὄχι.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς περιμένει πάντοτε τὴν μετάνοιαν, πρὶν τιμωρήσῃ καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ ὁμοιάζουν μὲ μίαν συκὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάποιος εἰς τὸν ἀμπελῶνα του.

Ἦλθεν αὐτὸς καὶ ἐζητοῦσε καρπὸν ἀπὸ αὐτῆν, ἀλλὰ δὲν εὗρηκε. Τότε εἶπεν εἰς τὸν ἀμπελουργόν :

— «Νὰ τώρα, τρία ἔτη ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν εἰς τὴν συκὴν αὐτῆν καὶ δὲν εὗρίσκω. Κόψε τὴν λοιπόν, διότι κρατεῖ ἄχρηστον τὸ μέρος τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ ὅποιον τρέφεται».

Ὁ δὲ ἀμπελουργὸς ἀπεκρίθη καὶ λέγει :

— «Κύριε, ἄφησέ τὴν καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος, νὰ σκάψω γύρω εἰς τὴν ρίζαν τῆς καὶ νὰ βάλω λίπασμα καὶ ἂν κάμῃ τότε καρπὸν, καλῶς, εἰδεμὴ νὰ τὴν κόψῃς ἔπειτα».

43. Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

(Λουκ. ΙΓ' 19 - 31)

Ἐξοῦσε κάποτε ἓνας πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πολυτελῆ φορέματα καὶ κάθε ἡμέραν ἔτρωγε καὶ ἔπινεν εἰς πλουσίαν τράπεζαν καὶ ἠυφραίνετο.

Ἐξοῦσε καὶ ἓνας πτωχός, ποῦ ὠνομάζετο Λάζαρος. Οὗτος ἤρχετο εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ πλουσίου καὶ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψιχία, ποῦ ἔπιπτον ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίου. Οἱ δὲ κύνες τὸν ἐτριγύριζον καὶ ἔγλιφον τὰς πληγὰς του. Ὁ Λάζαρος μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ἔφερε τὴν ἀθλίαν ζωὴν του, ἐνῶ ὁ πλούσιος δὲν κατεδέχετο νὰ ρίψῃ ἐπάνω του οὔτε ἓνα βλέμμα συμπαθείας.

Ἦλθεν ὅμως ἡ ὥρα, ποῦ ἀπέθανον καὶ οἱ δύο. Τὸν μὲν πτωχὸν ἔφεραν οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ πλούσιος ὅμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσπλαγχνίας του, ἐρρίφη εἰς τὸν Ἅδην.

Ἐνῶ δὲ ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπει τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Τότε ἀναφωνεῖ :

— «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον, διὰ νὰ βυθίσῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δροσίῃ τὴν γλῶσσαν μου, διότι βασανίζομαι εἰς αὐτάς τὰς φλόγας».

Ὁ Ἀβραάμ ὅμως ἀπεκρίθη εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἶπε :

— «Τέκνον, ἐνθυμήσου, ὅτι σὺ εἶχες ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸν βίον σου, ὁ δὲ Λάζαρος ὅλα τὰ κακὰ. Τώρα λοιπὸν αὐτὸς μὲν ἀπολαμβάνει, σὺ δὲ ὑποφέρεις.

»Ἐκτὸς τούτου ὅμως ὑπάρχει καὶ μέγα χάσμα, πού μᾶς χωρίζει, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ οὐδεμία συγκοινωνία μεταξύ μας».

Τότε ὁ πλούσιος παρακαλεῖ τὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ λέγει :

— «Πάτερ Ἀβραάμ, τουλάχιστον ἄς εἰδοποιηθοῦν οἱ πέντε ἀδελφοί μου, πού ζοῦν εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἀλλάξουν ζωὴν, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου».

Ἀλλὰ πάλιν ἀποκρίνεται ὁ Ἀβραάμ καὶ λέγει :

— «Ἐχουν ἐκεῖνοι τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ τοὺς λόγους τῶν προφητῶν. Ἄς ὑπακούσουν λοιπὸν εἰς αὐτούς».

Ὁ πλούσιος ὅμως ἐπιμένει :

— «Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἂν μεταβῆ κάποιος ἐκ τῶν νεκρῶν πρὸς αὐτούς, τότε μόνον θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ μετανοήσουν».

Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ τέλος τοῦ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν :

— «Ἐάν δὲν ἀκούσουν τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας, οὔτε ἐκεῖνον, πού θ' ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν θὰ ἀκούσουν».

Ἀπὸ τὴν παραβολὴν αὐτὴν διδάσκεται κάθε χριστιανός, ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος καὶ νὰ γνωρίζῃ, ὅτι εἰς τὸν Ἄδην δὲν ὑπάρχει πλέον μετάνοια.

44. Ὁ ἀληθὴς πιστός.

(Ματθ. ΚΑ' 28-31)

Διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς ποῖος εἶναι ἀληθὴς πιστός, διότι ἐκτελεῖ πραγματικῶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ἦλθεν εἰς τὸν πρῶτον καὶ τοῦ λέγει :

— «Παιδί μου, πήγαινε σήμερα να εργασθῆς εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου».

» Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— «Δὲν θέλω».

» Ὑστερον ὅμως μετενόησε καὶ ἐπήγε.

» Ἐπειτα ὁ πατὴρ ἦλθεν εἰς τὸν δεύτερον υἱὸν του καὶ εἶπε καὶ εἰς αὐτὸν νὰ μεταβῆ εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Ἐκεῖνος δὲ μὲ προθυμίαν ἀπεκρίθη :

— «Πηγαίνω ἀμέσως».

» Δὲν ἐπήγεν ὅμως καθόλου.

» Λοιπὸν, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς του ; βεβαίως ὁ πρῶτος.

» Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς χριστιανούς. Διότι πολλοὶ ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τὴν ἀποκρούουν καὶ μένουν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἕως ὅτου ἔρχεται ἡ ὥρα καὶ μετανοοῦν εἰλικρινῶς. Αὐτοὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ».

45. Ἡ παραβολὴ τῶν τάλαντων.

(*Ματθ. ΚΕ' 14-30*)

Ὁ Σωτὴρ ἠθέλησε νὰ διδάξῃ, ὅτι τὰς καλὰς ἰδιότητας, τὰς ὁποίας ἔχει λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸν κάθε ἄνθρωπος, πρέπει νὰ τὰς καλλιεργῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.

Πρὸς τοῦτο εἶπε τὴν κατωτέρω παραβολὴν :

« Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν του. Ἐδωκεν εἰς ἄλλον μὲν πέντε τάλαντα, εἰς ἄλλον δύο καὶ εἰς ἄλλον ἓν, ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος, ποῦ εἶχεν ὁ καθείς.

» Παρήγγειλε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐμπορευθοῦν τὰ τάλαντα καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν.

» Ἐκεῖνος, ποῦ ἔλαβε τὰ πέντε τάλαντα, τὰ ἐμπορεύθη καὶ κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ ἄλλα πέντε. Ἐπίσης καὶ ἐκεῖνος, ποῦ ἔλαβε τὰ δύο, ἐκέρδισεν ἄλλα τόσα. Ἐκεῖνος ὅμως, ποῦ ἔλαβε τὸ ἓν, ἔσκαψεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔκρυψε τὸ τάλαντον ἐκεῖ.

»Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς δούλους του λογαριασμόν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος δοῦλος παρέδωκεν εἰς τὸν κύριόν του τὰ δέκα τάλαντα καὶ εἶπε :

— «Κύριε, πέντε τάλαντα παρέδωκες εἰς ἐμέ. Ἴδου, ἐκέρδισα μὲ αὐτὰ ἄλλα πέντε».

»Ὁ δὲ κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν :

— «Ἐὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἰς ὀλίγα ἐφάνης πιστός, εἰς πολλὰ θὰ σὲ καταστήσω».

»Τὰ ἴδια εἶπε καὶ εἰς τὸν δεύτερον δοῦλον, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν ἐπίσης εἰς τὸν κύριόν του διπλάσια τάλαντα ἀπὸ ὅσα εἶχε παραλάβει.

»Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ τρίτος, λέγει :

— «Κύριε, ἐγνώρισα, ὅτι εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι θερίζεις, ὅπου δὲν ἔσπειρες καὶ συναθροίζεις ἐκεῖ, πού δὲν ἐσκόρπισες. Ἐφοβήθην λοιπὸν καὶ ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν. Ἴδου, λάβε αὐτό».

»Τότε ὁ κύριος ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ δούλου αὐτοῦ καὶ τοῦ λέγει :

— «Δοῦλε ὀκνηρὲ καὶ πονηρὲ, ἤξευρες, ὅτι θερίζω, ὅπου δὲν ἔσπειρα καὶ συναθροίζω, ὅπου δὲν διεσκόρπισα. Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τοποθετήσης τὸ τάλαντον εἰς τὴν τράπεζαν, ὥστε τῶρα νὰ λάβω αὐτὸ μὲ τὸν τόκον του».

»Καὶ ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, διέταξε νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν δοῦλον τοῦτον τὸ τάλαντον καὶ νὰ δώσουν αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, πού εἶχε τὰ δέκα. Νὰ ρίψουν δὲ τὸν πονηρὸν δοῦλον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὅπου εἶναι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων».

7 46. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

(Λουκ. ΙΗ' 9 - 12)

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀνυψώνει, ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια ταπεινώνει τὸν ἄνθρωπον, εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν :

«Δύο ἄνθρωποι μετέβησαν εἰς τὸν Ναόν, διὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦτο Φαρισαῖος, ἀπὸ ἐκείνους δηλαδὴ τοὺς

άνθρωπους, οί όποίοι παρουσιάζοντο μέ ύποκρισίαν εις τόν λαόν, ώς εύσεβεις και δίκαιοι. 'Ο άλλος ήτο Τελώνης, δηλαδή άνθρωπος, που έθεωρείτο άδικος και άμαρτωλός.

»'Αφοϋ λοιπόν εισήλθον εις τόν Ναόν, έστάθησαν ό καθένας χωριστά και ήρχισαν νά προσεύχωνται.

»'Ο Φαρισαίος έστάθη εις τό μέσον του Ναου, ώστε νά



«Ο Τελώνης και ό Φαρισαίος.

τόν βλέπουν όλοι και ήρχισε νά λέγη μέ φωνήν άκουστήν εις όλους:

— «Σέ εύχαριστώ, Θεέ μου, διότι δέν είμαι καθώς οί άλλοι άνθρωποι, άρπαγες, άδικοι, άνήθικοι ή και καθώς αύτός έδω ό Τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τήν έβδομάδα και δίδω τό δέκατον άπό τά εισοδήματά μου εις τούς πτωχούς».

»Ὁ Τελώνης ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἠσθάνετο τὰς ἀμαρτίας του, οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς του δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ, ἀλλὰ ἐκτύπα τὰ στήθη του καὶ προσηύχετο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγεν :

—«Ὁ Θεὸς ἄς μὲ ἐλεήσῃ τὸν ἀμαρτωλόν».

Τώρα ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς ἐκείνους, πού τὸν ἤκουον :

«Σὰς λέγω λοιπόν, ὅτι ὁ Τελώνης μετέβη εἰς τὸν οἶκον του συγχωρημένος, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος δὲν συνεχωρήθη».

Καὶ τέλος εἶπεν ὁ Ἰησοῦς :

«Ἐκεῖνος, πού εἶναι ὑπερήφανος, θὰ ταπεινωθῆ καὶ ἐκεῖνος, πού εἶναι ταπεινόφρων, θὰ ὑψωθῆ».

47. Ἡ παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν.

(Ματθ. ΚΑ' 33 - 45).

Ὁ Σωτὴρ ἠθέλε νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν πραγματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ. Διότι ὄχι μόνον ἐκακοποίησαν τοὺς προφήτας, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιον τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολήν :

«Ἕνας ἄνθρωπος ἦτο οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν ἓνα ἀμπελῶνα, τὸν περιέφραξεν, ἔκτισε ληνὸν καὶ πύργον καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμίσθωσεν εἰς γεωργοὺς, ἀνεχώρησεν εἰς ξένον τόπον.

»Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, ἔστειλε τοὺς δούλους του, διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς του. Ἄλλ' οἱ γεωργοὶ συνέλαβον τοὺς δούλους καὶ ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον ἐφόνευσαν καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Ὁ οἰκοδεσπότης τότε ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους, πρὸς τοὺς ὁποίους ὅμως οἱ γεωργοὶ ἔκαμαν τὰ ἴδια.

»Ὑστερον ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του καὶ εἶπε : —«Θὰ ἐντραποῦν τὸν υἱόν μου».

»Ἐκεῖνοι ὅμως, καθὼς εἶδον αὐτόν, εἶπον ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐλάτε νὰ τὸν φονεύσωμεν καὶ νὰ λάβωμεν τὴν κληρονομίαν ἡμεῖς».

»Τὸν συνέλαβον λοιπὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ τὸν ἀμπελῶνα, τὸν ἐθανάτωσαν».

Τώρα ὁ Σωτὴρ λέγει πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του :

— «Ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κάμῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς αὐτοῦς ; »

Λέγουν πρὸς αὐτόν :

— «Ἐπειδὴ ἐφάνησαν κακοί, θὰ τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρά. Τὸν δὲ ἀμπελῶνα θὰ μισθώσῃ εἰς ἄλλους γεωργοὺς, οἱ ὅποιοι θὰ δίδουν εἰς αὐτὸν τοὺς καρπούς του».

— «Σὰς λέγω λοιπόν», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοὺς κακοὺς Ἰσραηλίτας ἢ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἔθνος, τὸ ὅποῖον θὰ τὴν ἐννοήσῃ».

Ἐξ αἰτίας τῆς παραβολῆς αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς κατηγόρησε φανερά τοὺς Φαρισαίους, οὗτοι ἐσυλλογίζοντο νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν τὸ ἔπραξαν ὅμως τότε, διότι ἐφοβοῦντο τὸν λαόν, ὁ ὅποῖος ἦτο γεμάτος ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

44

48. Ἡ μέλλουσα κρίσις.

(Ματθ. ΚΕ' 1-13).

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως οἱ πιστοὶ θὰ κριθοῦν συμφώνως πρὸς τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν ἔργα, εἶπε τὰ ἑξῆς διὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν :

«Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου με ὄλην τὴν δόξαν του καὶ με ὄλους τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ θὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης αὐτοῦ.

»Θὰ συναχθοῦν τότε ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Θὰ στήσῃ δὲ τὰ μὲν πρόβατα εἰς τὰ δεξιὰ του, τὰ δ' ἐρίφια εἰς τ' ἀριστερά του.

»Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῇ εἰς ἐκείνους, ποὺ θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ δεξιὰ του καὶ θὰ εἴπῃ εἰς αὐτούς :

— «Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἑτοιμασμένην διὰ σὰς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Διότι ἐπείνασα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ με ἔπο-

τίσατε, ξένος ἤμην καὶ με ἐφιλοξενήσατε, γυμνός καὶ με ἐνεδύσατε, ἡσθένησα καὶ με ἐπεσκέφθητε, εἰς φυλακὴν ἤμην καὶ ἤλθατε πρὸς ἐμέ.

»Οἱ δίκαιοι θ' ἀποκριθῶν τότε :

— «Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπεινας καὶ σὲ ἐθρέψαμεν καὶ ἐδίψας καὶ σὲ ἐποτίσαμεν ; Πότε δὲ σὲ εἶδομεν γυμνὸν καὶ σὲ ἐνεδύσαμεν ἢ ἀσθενῆ καὶ εἰς φυλακὴν καὶ σὲ ἐπεσκέφθημεν ; »

»Ὁ δὲ Κύριος θ' ἀποκριθῆ εἰς αὐτούς :

— «Λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐπράξατε τοῦτο εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτῶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, τοῦ ἐλαχίστου, εἰς ἐμὲ τὸ ἐπράξατε».

»Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῆ πρὸς ἐκείνους, ποῦ θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ ἀριστερά του καὶ θὰ εἶπῃ πρὸς αὐτούς :

— «Φύγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἐτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ. Διότι ἐπεινάσα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν με ἐποτίσατε, ξένος ἤμην καὶ δὲν με ἐφιλοξενήσατε, γυμνός καὶ δὲν με ἐνεδύσατε, ἀσθενῆς καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν με ἐπεσκέφθητε».

»Τότε καὶ αὐτοὶ θὰ εἶπουν εἰς τὸν Κύριον :

— «Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπεινας καὶ ἐδίψας ἢ ξένον καὶ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ εἰς φυλακὴν καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν ; »

»Καὶ θὰ ἀποκριθῆ εἰς αὐτούς ὁ Κύριος :

— «Λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐπράξατε ταῦτα εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτῶν τοῦ ἐλαχίστου, οὐδὲ εἰς ἐμὲ τὸ ἐπράξατε».

Καὶ θὰ σταλοῦν οἱ μὲν δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ ἄδικοι εἰς κόλασιν αἰώνιον.

15 49. Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως.
(Ματθ. ΚΔ' 3-14, 36-45)

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησαν πότε θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς :

«Ὁ ἄνθρωπος ὁ φείλει νὰ εἶναι ἕτοι-

μος εἰς κάθε στιγμήν, διότι κανεῖς δὲν γνωρίζει πότε θὰ γίνῃ ἡ κρίσις. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, πού θὰ παρουσιασθοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ καθένας θὰ λέγῃ:

— «Ίδου ἦλθεν ἡ δευτέρα παρουσία, ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός».

»Πολλοὶ τότε θὰ πλανηθοῦν. Σεῖς ὅμως προσέξατε νὰ μὴ πλανηθῆτε.

»Ἐπίσης ὅταν ἀκούσετε, ὅτι γίνονται πόλεμοι, ὅτι τὸ ἔν ἔθνος πολεμεῖ τὸ ἄλλο καὶ οἱ λαοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ πείναν καὶ ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, οὔτε τότε νὰ νομίζετε, ὅτι εἶναι ἡ κρίσις. Αὐτὰ θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ ἄλλων χειροτέρων κακῶν.

»Τότε οἱ πιστοὶ θὰ παραδοθοῦν εἰς μαρτύρια καὶ θὰ θανατώνωνται. Θὰ μισοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ἐξ αἰτίας τῆς πίστεώς των.

»Ἐκεῖνος ὅμως, πού θὰ ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῆ. Τότε θὰ κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος.

»Κανεῖς ὅμως δὲν γνωρίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰμὴ μόνον ὁ Πατὴρ μου. Καὶ καθὼς ἔγινε μὲ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ τότε. Διότι ὅπως δὲν προεμάντευσε κανεῖς τὸν κατακλυσμὸν, ἀλλ' ὅλοι ἔτρωγον καὶ ἔπινον ἀμέριμοι, ἕως ὅτου ὁ Νῶε εἰσηλθεν εἰς τὴν Κιβωτὸν καὶ ἠνοιξαν οἱ καταρράκται, ἔτσι δὲν ἔμπορουν νὰ προμαντεύσουν τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀγρυπνήτε, διότι δὲν ἔξεύρετε ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριος. Εὐτυχῆς θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, θὰ εἶναι ἕτοιμος, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος».

Εἰς μίαν ἄλλην περίστασιν εἶπε πάλιν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητὰς του.

«Ἕνας ἄνθρωπος ἀνεχώρησεν εἰς ταξίδιον καὶ ἔδωσεν εἰς τοὺς δούλους του ὠρισμένας παραγγελίας καὶ εἰς τὸν θυρωρὸν του εἶπε νὰ ἀγρυπνῆ.

»Ἀγρυπνεῖτε λοιπὸν καὶ σεῖς, διότι δὲν γνωρίζετε πότε θὰ

ἔλθη ὁ Κύριος, τὴν ἑσπέραν ἢ τὰ μεσάνυκτα ἢ τὸ πρωί. Μήπως ἔλθη ἔξαφνα καὶ σᾶς εὕρη νὰ κοιμᾶσθε.

»Δι' αὐτὸ σᾶς λέγω: Ἄγρυπνεῖτε».

8 50. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

(Ματθ. ΚΕ' 1-13)

Τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως, καθὼς καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν, μεζωρητότατον τρόπον παρουσιάζει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν τῶν δέκα παρθένων.

«Κατὰ τὴν ὥραν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου οἱ ἄνθρωποι θὰ ὁμοιάζουν πρὸς δέκα παρθέτους, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὰς λαμπάδας τῶν καὶ ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν τοῦ νυμφίου.

»Αἱ πέντε ἀπὸ αὐτὰς ἦσαν φρόνιμοι, αἱ ἄλλαι ὅμως ἦσαν μωραὶ. Καὶ αἱ μὲν φρόνιμοι εἶχον λάβει μαζί τῶν ἀρκετὸν ἔλαιον διὰ τὰς λαμπάδας τῶν, ὥστε καὶ ἂν ἐβράδυνεν ὁ νυμφίος, νὰ μὴ μείνουν χωρὶς φῶς. Αἱ μωραὶ ὅμως δὲν εἶχον προνοήσει διὰ τοῦτο.

»Ἐπειδὴ δὲ ὁ νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθη, ἐνύσταξαν ὅλαι καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

»Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη μία φωνή, ποῦ ἔλεγεν:

— «Ἴδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέλθετε εἰς προὔπαντησί του».

»Τότε ἐξύπησαν ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ ἠτοίμαζον τὰς λαμπάδας τῶν.

»Λέγουν δὲ αἱ μωραὶ πρὸς τὰς φρονίμους:

— «Δώσατε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας ἔλαιον, διότι αἱ λαμπάδες μας σβήνουν».

»Ἀπεκρίθησαν δὲ εἰς αὐτὰς αἱ φρόνιμοι:

— «Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν, μήπως δὲν φθάσῃ οὔτε δι' ἡμᾶς οὔτε διὰ σᾶς· καλύτερον λοιπὸν εἶναι νὰ μεταβῆτε εἰς τοὺς πωλητὰς καὶ νὰ ἀγοράσετε».

»Ἐνῶ δὲ ἐκεῖναι ἔφυγον, διὰ νὰ ἀγοράσουν ἔλαιον, ἔφθασεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἕτοιμοι παρθένοι εἰσῆλθον μετὰ ἀναμμένας

τάς λαμπάδας των εις τοὺς γάμους καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

» Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι καὶ ἐφώναζον ἀπ' ἔξω :

— «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας».

» Ἐκεῖνος ὅμως ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν τὰς γνωρίζει.

» Λοιπὸν, γρηγορεῖτε καὶ νὰ εἰσθε πάντοτε ἔτοιμοι», εἶπεν ὁ Σωτὴρ εἰς ὅσους τὸν ἤκουον, «διότι δὲν γνωρίζετε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται».

ΠΑΘΗ, ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Τὸ πολύτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας.

(Ματθ. ΚΤ' 6-16 καὶ Ἰωάν. ΙΒ' 3-8)

Αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ποῦ ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, ἓνας ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν, ὁ Ἰούδας, ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ τὸν διδάσκαλόν του εἰς τὰς χεῖρας τῶν θανασίμων ἐχθρῶν του Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Ἐκινήθη δὲ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν του.

Ἐπειδὴ εἶδε τὴν Μαρίαν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου, νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μὲ μύρον πολύτιμον, δυσηρεστήθη καὶ εἶπε :

— «Τὸ μύρον τοῦτο ἠδύνατο νὰ πωληθῇ καὶ τὸ ἀντίτιμόν του νὰ μαιρασθῇ εἰς τοὺς πτωχοὺς».

Εἶπε δὲ τοῦτο, διότι αὐτὸς ἐκράτει τὰ χρήματα.

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς αὐτόν :

— «Ἄφες αὐτήν. Τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε, ἐμὲ ὅμως ὄχι».

Τόσον ἐχολώθη ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ὁ Ἰούδας, ὥστε τὴν ἐπαύριον μετέβη κρυφίως καὶ συνήνησε τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ἀντὶ τριάκοντα δὲ ἀργυρίων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρ' αὐτῶν, ὑπεσχέθη νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦν, μόλις εὔρισκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν.

2. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

(Ματθ. ΚΑ' 1-11)

Ἐπλησίαζεν ἤδη τὸ Πάσχα. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑβδομάδος ὁ Κύριος ἐπορεύθη πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Όταν διήρχετο από το χωρίον Βηθφαγή πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, λέγει εἰς δύο μαθητάς του :

— «Πηγαίνετε εἰς τὸ ἀπέναντι χωρίον καὶ ἐκεῖ θὰ εὑρετε μίαν ὄνον μετὰ τοῦ πώλου αὐτῆς. Λάβετε τὸν πῶλον καὶ ἐὰν σὰς ἐρωτήσῃ κανεῖς, εἶπατε, ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ».

Οἱ μαθηταὶ μετέβησαν καὶ εὑρήκαν πραγματικῶς εἰς τὸ χωρίον τὸν πῶλον, τὸν ὁποῖον ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἔθεσαν ἐπάνω εἰς τὸν πῶλον τὰ φορέματά των, ἀνέβη δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔτσι ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν :

« Εἶπατε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών: Ἴδου ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται εἰς σέ, καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου ».

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ὅσοι εἶχον ἐκεῖ συρρεῦσαι, χάριν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὅταν ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ἐξῆλθον, διὰ νὰ τὸν προὔπαντήσουν.

Ἄλλοι ἐκράτουν βία, ἦτοι κλάδους φοινίκων, ἄλλοι ἔστρωσαν εἰς τὸν δρόμον ἐνδύματα καὶ κλάδους δένδρων, ὅλοι δὲ με μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔκραζον :

— « Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις ».

Τοιοιτοτρόπως ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους αὐτοῦ, ποῦ ἐφώναζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν, εἰσηλθε με δόξαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὅσοι δὲν ἐγνώριζον, ἐμάνθανον τότε, ὅτι ἦτο ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ναζαρετ καὶ ὁ ὁποῖος μόλις χθὲς εἶχεν ἀναστήσει τὸν Λάζαρον. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς με βίαν ἐκράτουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν φθόνον των, ποῦ ἔβλεπον αὐτά. Δὲν ἤμποροῦσαν δὲ νὰ ἀνεχθοῦν τὰ παιδιὰ, ποῦ ἐκραύγαζον τὸ « Ὡσαννά ».

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἔλεγε :

— « Δὲν ἀνεγνώσατε, ὅτι ἀπὸ τὰ στόμα-



Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

τα τῶν μικρῶν παιδίων θὰ ἀκουσθοῦν ὕμνοι πρὸς τὸν Χριστόν;»

Ἐπορεύθη δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Ναόν καὶ ἐξεδίωξε διὰ δευτέραν φοράν τοὺς ἐμπόρους ἐξ αὐτοῦ, ἐνῶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς:

— «Ἐκάματε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, ἀντὶ οἴκου προσευχῆς, σπήλαιον ληστῶν».

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς δὲν ἤμποροῦσαν πλέον νὰ κρατήσουν τὴν μανίαν τῶν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν συλλάβουν τὴν ἰδίαν νύκτα. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἐδίδαξεν εἰς τὸν Ναόν, τὴν ἐσπέραν ἀνεχώρησε μὲ τοὺς μαθητάς του εἰς Βηθανίαν, ὅπου διενυκτέρευσε.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πανηγυρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν, μίαν Κυριακὴν πρὸ τοῦ Πάσχα, ὅτε διανέμονται βάρια εἰς τοὺς χριστιανούς. Ψάλλεται τότε καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀπολυτίκιον:

Ἀπολυτίκιον

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν: Ὁσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἐδόξημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

3. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.

(Ματθ. ΚϚ' 17 - 29)

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχιζεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ποῦ ἦτο ἡ Πέμπτη τῆς ἰδικῆς μας ἐβδομάδος τῶν Παθῶν, ἠρώτησαν οἱ μαθηταὶ τὸν Ἰησοῦν, ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δεῖπνον τοῦ Πάσχα.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς:

— «Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ συναντήσετε ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ θὰ κρατῇ μίαν ὕδριαν. Ἀκολουθήσατε αὐτὸν εἰς τὴν

οικίαν, εις τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃ. Εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας αὐτῆς εἶπατε νὰ σὰς δείξῃ τὸ μέρος, ὅπου θὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνον».

Μετέβησαν λοιπὸν δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔπραξαν σύμφωνα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰησοῦ.

Εὗρηκαν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν ὑδρίαν, καθὼς καὶ τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν εἰσηλθεν. Ἠρώτησαν αὐτὸν διὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐκεῖνος ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας, πού ἦτο ἐστρωμένον καὶ ἔτοιμον. Τότε οἱ δύο μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσι ὅ,τι ἐχρειάζετο ἀκόμη διὰ τὸ δεῖπνον.

Τὴν ἑσπέραν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἄλλους μαθητάς καὶ ἐκάθισαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθη ὁ Χριστὸς καὶ ἤρχισε νὰ νίπτῃ κατὰ σειρὰν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του. Μὲ τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ ἴδιος παράδειγμα ταπεινοφροσύνης. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ τρώγουσι.

Αἴφνης ὁ Ἰησοῦς εἶπε μὲ ταραχήν :

— «Ἐνας ἀπὸ σὰς θὰ μὲ προδώσῃ».

Ὅλοι κατεταράχθησαν, καθὼς ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἠρώτων τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶναι. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὁ πλέον ἀγαπημένος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, ἔκλινεν εἰς τὸ στήθος τοῦ διδασκάλου καὶ τὸν ἠρώτα ποῖος ἦτο ὁ προδότης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν :

— «Εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ δώσω ἄρτον, ἀφοῦ ἐμβάψω αὐτὸν εἰς τὸ πινάκιον».

Καὶ προσέφερε τὸν ἄρτον εἰς τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτην, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔλεγεν :

— «Ὅ,τι μέλλεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ ταχύτερον».

Ὁ δὲ Ἰούδας ἀμέσως ἐξῆλθεν.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Ἰούδας, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε καὶ ἠλόγησε τὸν ἄρτον, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητάς καὶ εἶπε :

— «Λάβετε, φάγετε· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου».

Ἔπειτα ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἀφοῦ ἠὺχαρίστησεν, ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ εἶπε :

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου, τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν».

Συνέστησε δὲ νὰ κάμνουν ὁμοίως πάντοτε πρὸς ἀνάμνησιν του καὶ τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς σήμερον τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἀπολυτίκιον

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ Μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογήσω, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

4. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Σωτήρος πρὸς τοὺς μαθητὰς του. (Ματθ. ΚΤ' 31 - 38)

Εἰς τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου ὁ Σωτὴρ ἤρχισε νὰ δίδῃ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰς τελευταίας νουθεσίας καὶ διδασκαλίας του, ἀφοῦ ἐπλησίαζεν ἤδη ὁ θάνατός του.

Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτούς :

— «Μετ' ὀλίγον ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὸν πατέρα μου τὸν οὐράνιον. Ἄφήνω ὁμῶς εἰς σᾶς μίαν νέαν καὶ σπουδαιοτάτην ἐντολήν: νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὅπως ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, οὕτω καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ ἀγαπᾶσθε μεταξὺ σας. Μόνον οὕτω θὰ διακρίνεσθε, ὅτι εἶσθε μαθηταί μου.

»Ἐκεῖ πού ἐγὼ ὑπάγω, βεβαίως δὲν ἠμπορεῖτε νὰ με ἀκολουθήσετε. Μὴ λυπεῖσθε ὁμῶς, διότι δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Μὴ ταραχθῆτε. Πιστεύετε εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν Θεόν.

»Ὅταν τηρῆτε τὰς παραγγελίας μου, ἐγὼ θὰ παρακαλέσω

τὸν πατέρα μου νὰ στείλῃ εἰς σὰς τὸν **Παράκλητον**, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ μὲνῃ πάντοτε πλησίον σας καὶ θὰ σὰς βοηθῇ εἰς κάθε περίστασιν».

Ἐποὶ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ δεῖπνον καὶ μαζί του ὄλοι οἱ μαθηταί.

Ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον, ποὺ ἀπειλοῦσε τὸν διδάσκαλόν του, ἐφώνασε:—
«Κύριε, ἐγὼ θὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ σέ».

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη:

— «Λοιπόν, Πέτρε, ἀπόψε σὺ θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές, πρὶν ὁ ἀλέκτωρ λαλήσῃ».

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ διδῇ διαφόρους συμβουλὰς καὶ θάρρος εἰς τοὺς μαθητάς του, ἐνῶ συγχρόνως ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ δεῖπνου.

5. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γεθσημανῆ. Σύλληψις αὐτοῦ.

(*Ματθ. 5' 36-56*)

Ἐπροχώρουν ἤδη, ὁ Σωτὴρ μὲ τοὺς μαθητάς καὶ ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ κήπος **Γεθσημανῆ**, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνήθιζε νὰ πηγαίνει μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ νὰ προσεύχεται.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε μαζί του τοὺς τρεῖς περισσότερον ἀγαπημένους μαθητάς, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ εἰσηλθε βαθύτερον εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς αὐτούς:

— «Περίλυπος εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου».

Καὶ ἐπρόσθεσεν:

— «Ἄγρυπνεῖτε μαζί μὲ ἐμέ».

Ἐπειτα ἐπροχώρησεν ἀκόμη μόνος καὶ ἀφοῦ ἔπεισε μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, ἤρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ:

— «Πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς περάσῃ ἀπὸ ἐμὲ τὸ ποτήριον τοῦτο. Πλὴν ἄς γίνῃ ὄχι ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὅπως θέλεις σὺ».

Μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψεν ἐκεῖ, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τοὺς μα-

θητάς του. Εύρηκεν ὅμως αὐτοὺς νὰ κοιμῶνται καὶ λέγει :
 — «Δὲν ἠδυνήθητε οὔτε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε μαζί μου ; ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴ ἔρχεται εἰς σᾶς ὁ πειρασμός. Ἡ μ ἔ ν ψ υ χ ῆ ε ἶ ν α ι π ρ ὀ θ υ μ ο ς , ἀ λ λ ἄ τ ὸ σ ῶ μ α ἀ σ θ ε ν ἔ ς ».

Ἐπιστρέφει καὶ προσεύχεται μόνος του πάλιν καὶ ἔπειτα ἐπανέρχεται καὶ εὐρίσκει τοὺς μαθητάς νὰ κοιμῶνται ἀκόμη.

Διὰ τρίτην φορὰν προσηυχῆθη καὶ ὅταν ἐπέστρεψε καὶ εὐρήκε πάλιν τοὺς μαθητάς νὰ κοιμῶνται, λέγει εἰς αὐτοὺς :

— «Κοιμᾶσθε λοιπόν ! Ἴδου ἔφθασεν ἡ ὥρα καὶ παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Σηκωθῆτε, ὥς πηγαίνωμεν. Ἴδου ἔρχεται ἐκεῖνος, ποὺ θὰ μὲ παραδώσῃ».

Καὶ πραγματικῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν φῶτα καὶ ἄνθρωποι πολλοὶ ἤρχοντο μὲ θόρυβον. Ἦσαν ἄνθρωποι τῶν ἀρχιερέων, ποὺ συνωδεύοντο ἀπὸ Ῥωμαίους στρατιώτας, τοὺς ὁποίους ὠδήγει ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἔρωτᾷ :

— «Ποῖον ζητεῖτε ;»

Λέγουν :

— «Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται :

— «Ἐγὼ εἶμαι».

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐπροχώρησεν ὁ Ἰούδας καὶ ἐφίλησε τὸν διδάσκαλόν του. Τὸ φίλημα αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Ἰησοῦν.

Τότε ἐπροχώρησαν οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἄλλοι καὶ συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν.

Οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη ἐξυπνήσει, ἔβλεπον τὰ γινόμενα φοβισμένοι καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν. Ὁ Πέτρος ὅμως ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν διδάσκαλόν του καὶ ἔκοψε τὸ οὖς ἑνὸς ὑπηρέτου τοῦ ἀρχιερέως, ποὺ ὠνομάζετο Μάλχος.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸν Πέτρον καὶ τοῦ λέγει :

— «Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θῆκην».

Ἐπειτα ἐθεράπευσε τὸ οὖς τοῦ δούλου καὶ ἠκολούθησε χωρὶς ἀντίστασιν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν συνέλαβον.

Ἀπὸ ὅλους δὲ τοὺς μαθητὰς μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἠκολούθησαν, ἀνακατευμένοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς συνοδείας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐκρύβησαν.

6. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα.
(Ἰωάν. ΙΗ' 11-28)

Δέσμιον τῶρα τὸν Ἰησοῦν ἔφεραν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἄνναν. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ παρελθόντος ἔτους, πενθερὸς δὲ τοῦ Καϊάφα, ποὺ ἦτο ἀρχιερεὺς τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Ὁ Ἄννας ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, ὅτι πάντοτε ἐκήρυττε δημοσίως καὶ οὐδέποτε κρυφά. Ἐπομένως ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ἐρωτοῦσαν, θὰ ἀπήντα περὶ τῆς διδασκαλίας του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀρχιερέως ἐρράπισε τότε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ λέγει :

— «Τοιουτοτρόπως ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν Ἀρχιερέα ; »

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν :

— «Ἐὰν κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησε περὶ τοῦ κακοῦ, ἐὰν δὲ καλῶς, διατί μὲ δέρεις ; »

Ὁ Ἄννας, ἀφοῦ προανέκρινε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Καϊάφαν, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου.

7. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου.
(Ματθ. ΚΓ' 57-68)

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα εἶχε συγκληθῆ ἤδη τὸ Συνέδριον, τὸ ὅποῖον ἀπετέλουν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι. Ἐφεραν λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τούτου τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ διατυπώσουν μίαν κατηγορίαν ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν.

Διάφοροι ψευδομάρτυρες παρουσιάσθησαν, ἀλλ' αἱ κατηγορίαι, τὰς ὁποίας εἶπον, δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ φέρουν

τὴν καταδίκην. Ἐπὶ τέλους παρουσιάσθησαν δύο, οἱ ὅποιοι εἶπον :

«Ἐκούσαμεν νὰ λέγῃ οὗτος, ὅτι δύναται νὰ κρημνίσῃ τὸν Ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ».

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἀληθινὰ εἶχεν εἶπει ὁ Σωτὴρ, ἀλλ' ἐνόει μὲ αὐτὴν τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ ἀνάστασίν του, πρᾶγμα τὸ ὅποιον οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐνόησαν.

Ὁ Καϊάφας λέγει τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— «Ἀκούεις πῶς σὲ κατηγοροῦν; τί ἀπαντᾷς;»

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίνετο.

Τότε ὁ Καϊάφας, ἐπειδὴ ἤθελεν ὅπωςδήποτε νὰ καταδικάσῃ τὸν Ἰησοῦν, λέγει εἰς αὐτόν :

— «Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰπέ μας, εἶσαι σὺ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— «Ναί, ἐγὼ εἶμιαι».

Τώρα πλέον ὁ Καϊάφας ἔδειξε μεγάλην ἀγανάκτησιν ἐμπρὸς εἰς ὅλους, ἔσχισε τὸ φόρεμά του καὶ ἀνεφώνησε :

— «Ποίαν ἀνάγκην ἔχομεν ἀπὸ μάρτυρας; ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβλασφήμησεν. Ἐκούσατε ὅλοι τὴν φοβερὰν βλασφημίαν του, ποῦ εἶπεν, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ γνώμη σας;»

Ὅλοι τότε ἀπεκρίθησαν :

— «Εἶναι ἔνοχος θανάτου!»

Ὁ Ἰησοῦς τοιοῦτοτρόπως εἶχε πλέον καταδικασθῆ νομίμως. Ἦρχισαν τότε οἱ παριστάμενοι νὰ κακόμεταχειρίζονται τὸν ἀθῶον κατάδικον. Τὸν ἔπτουον, τὸν ἐκτύπων, τὸν ἐνέπαιζον καὶ τοῦ ἔλεγον :

— «Προφήτευσε, Χριστέ, ποῖος σὲ ἐκτύπησε».

Ἐνῶ δὲ αὐτὰ ἐγίνοντο ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν αὐλὴν εἶχαν μείνει πολλοὶ ἀπὸ τὴν συνοδείαν καὶ ἐθερμαίνοντο ἐμπρὸς εἰς μίαν πυράν. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἦσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ἦτο γνωστός εἰς τὴν θυρωρόν, εἰσῆλθε, παρεκάλεσε δὲ αὐτὴν νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Πέτρον νὰ εἰσέλθῃ.

Τότε ἡ θυρωρὸς ἠρώτησε τὸν Πέτρον :

— «Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;»

Ὁ δὲ Πέτρος ἠρνῆθη.

Κατόπιν ἠρώτησεν ἄλλος πάλιν τὸν Πέτρον, ἂν ἦτο μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, πάλιν δὲ αὐτὸς ἠρνῆθη.

Διὰ τρίτην δὲ φορὰν τὸν ἠρώτησαν καὶ ἠρνῆθη. Τότε ἐλάλησεν ὁ ἀλέκτωρ.

Ὁ Πέτρος μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος καὶ ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου του, ἐξῆλθεν ἔξω καὶ ἔκλαυσε πικρῶς.

Ὁ Ἰούδας, πού ἐπρόδωσε τὸν Ἰησοῦν, μόλις ἔμαθε τὴν καταδίκην του, μετενόησε. Ἔτρεξε τότε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἐπέστρεψε τὰ ἀργύρια.

Εἶπε δὲ εἰς αὐτούς :

— «Ἠμάρτησα. Σὰς παρέδωσα ἓνα ἀθῶον».

Ἔπειτα μετέβη καὶ ἠτοκτόνησε.

8. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου.

(*Ματθ. ΚΖ' 11-32*)

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἔγκρισις τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος τῆς Ἰουδαίας. Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ διοικητήριον, ὅπου διέμενον ὁ ἡγεμὼν καὶ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο Πραιτώριον.

Ἡγεμὼν ἦτο τότε ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ἦτο ἡδη πρῶτα τῆς Παρασκευῆς, ἐβιάζοντο δὲ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ νὰ θανατωθῇ οὗτος πρὸ τοῦ Σαββάτου, διότι τὸ Σάββατον ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε τοιαῦτα ἔργα. Ἄλλ' ὁ Πιλάτος, ὅταν ἤκουσε τὴν κατηγορίαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐβλασφήμει, διότι ἔλεγεν, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνη καὶ νὰ διατάξῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅταν ἀντελήφθησαν τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, κατηγορήσαν τώρα τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Πιλάτον, ὅτι ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του βασιλέα τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Πιλάτος τότε ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν :

— «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;»

Ἦ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀπεκρίθη:

— «Δὲν εἶμαι βασιλεὺς, ὡς οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Διότι τότε οἱ ἄνθρωποι μου θὰ ἠγωνίζοντο νὰ μὲ ἀπελευθερώσουν. Ἐγὼ ἤλθον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν.»

Ἦ Πιλάτος ἀντελήφθη, ὅτι εἶχεν ἐμπρὸς τοῦ ἕνα ἄθῳν, τὸν ὁποῖον κατεδίωκον οἱ ἀρχιερεῖς διὰ προσωπικοὺς λόγους. Ἦ Εσκέφθη λοιπὸν νὰ εὔρη τρόπον, ὅπως τὸν ἀπελευθερώσῃ.

Ἦ Επειδὴ ὑπῆρχε συνήθεια κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα νὰ δίδεται ἡ ἐλευθερία εἰς ἕνα Ἑβραῖον κατάδικον, ὁ Πιλάτος ἠρώτησε τὸν ὄχλον ποῖον ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολύσῃ, τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββᾶν. Ἦ Ἦτο δὲ ὁ Βαραββᾶς ἕνας κακοῦργος τόσον ἀποτρόπαιος, ὥστε ὁ Πιλάτος ἠλπίζεν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολυθῇ ὁ Ἰησοῦς.

Ἦ Ἐν τούτοις ὁμῶς ὁ ὄχλος ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Βαραββᾶ.

— «Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦν;» ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος.

— «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!» ἔκραζον τῶρα οἱ ὄχλοι σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἀρχιερέων.

Τότε ὁ Πιλάτος, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔδιδε κάποιαν διέξοδόν εἰς τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου, διέταξε νὰ μαστιγωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Μετὰ τὴν μαστίγωσιν οἱ στρατιῶται ἐνέδυσαν τὸν Ἰησοῦν μὲ πορφύραν καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέφανον ἐξ ἀκανθῶν. Ἦ Ἦτσι παρουσίασαν αὐτὸν εἰς τὸν ὄχλον, ὁ δὲ Πιλάτος λέγει:

— «Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος.»

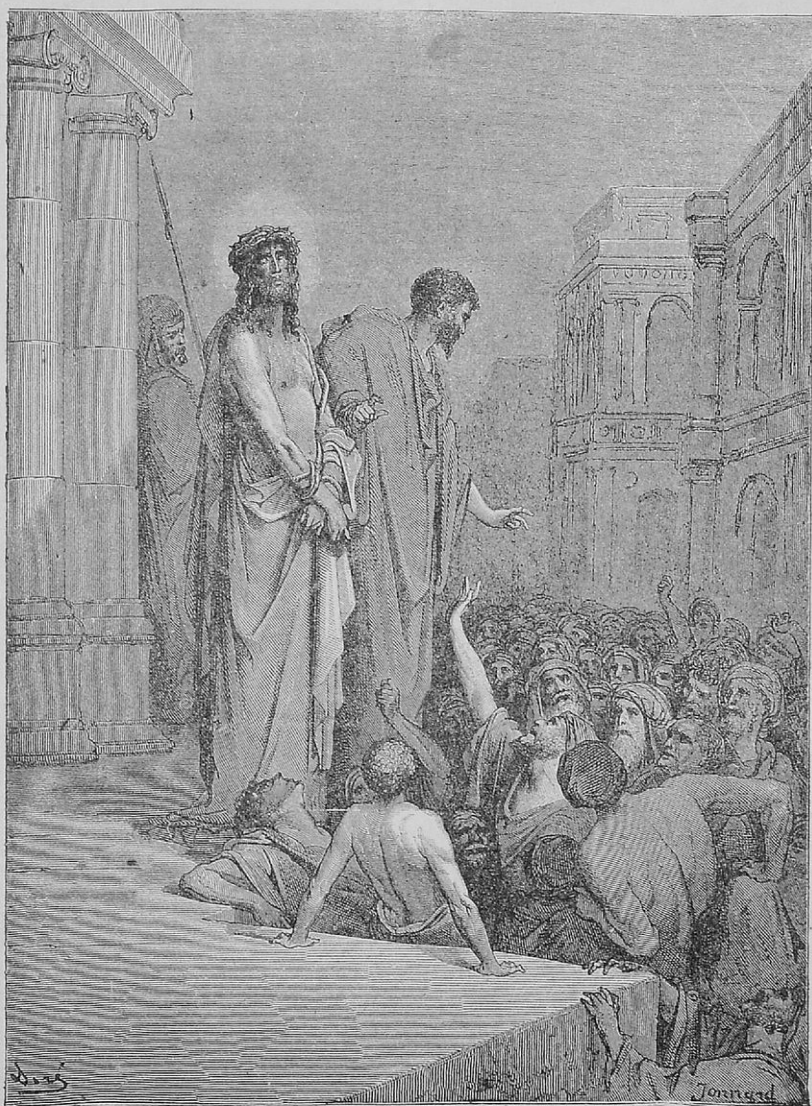
Ἦ Ἦλπιζε τοιοῦτοτρόπως ὁ Πιλάτος, ὅτι θὰ ἔκαμνε τόσον γελοῖαν τὴν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἀπαιτήσουν πλέον τὴν σταύρωσίν του.

Ἦ Ἦ Ἄλλ' οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔπαυον νὰ φωνάζουν:

— «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!»

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπον τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πιλάτου, τὸν ἠπειλήσαν τῶρα, ὅτι ἂν δὲν θανατώσῃ τὸν Ἰησοῦν, ποὺ ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του βασιλέα, θὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.

Τοῦτο ἐφόβισε τὸν Πιλάτον. Ἦ Ἦτο δυνατὸν πράγματι νὰ



«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.»

κατηγορηθῆ εἰς τὴν Ρώμην, ὅτι ὑπεστήριζεν ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔλεγεν, ὅτι ἦτο βασιλεὺς καὶ τότε θά ἐκινδύνευεν.

Ἔκαμεν ἐν τούτοις μίαν ἀκόμη προσπάθειαν. Παρουσίασε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν ὄχλον καὶ τὸν ἠρώτησε πάλιν, ἐὰν θέλῃ τὴν σταύρωσίν του. «Ὅταν δὲ καὶ πάλιν αὐτοὶ ἐφώναξαν «*ἄ ρ ο ν, ἄ ρ ο ν, σ τ α ῦ ρ ω σ ο ν α ὑ τ ὄ ν!*», εἶδεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντισταθῇ.

Ἐνιψε τότε τὰς χεῖρας του καὶ εἶπεν: «Ἄθῳος εἶμαι ἀπὸ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνοι».

Ὁ δὲ λαὸς τῶν Ἑβραίων ἐφώναξε:

— «Τὸ αἷμα του ἐπάνω μας καὶ εἰς τὰ παιδιὰ μας».

Καὶ τότε ὁ Πιλάτος τὸν μὲν Βαραββᾶν ἀπέλυσε, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

9. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ.

(*Ματθ. ΚΖ' 33-56*).

Παρέλαβον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται καὶ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς ἕνα τόπον, ποῦ ὠνομάζετο **Γολγοθᾶς**, ἤτοι **Κρανίου Τόπος**. Ἐκεῖ ἐγίνοντο συνήθως αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις.

Ἐβάσταζε δὲ ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ τὸν σταυρὸν του εἰς τὸν δρόμον, μέχρις οὗ ἐκουράσθη καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φέρῃ αὐτόν. Τότε ἠγγάρευσαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ σταυροῦ ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ὠνομάζετο **Σίμων** καὶ ἦτο ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

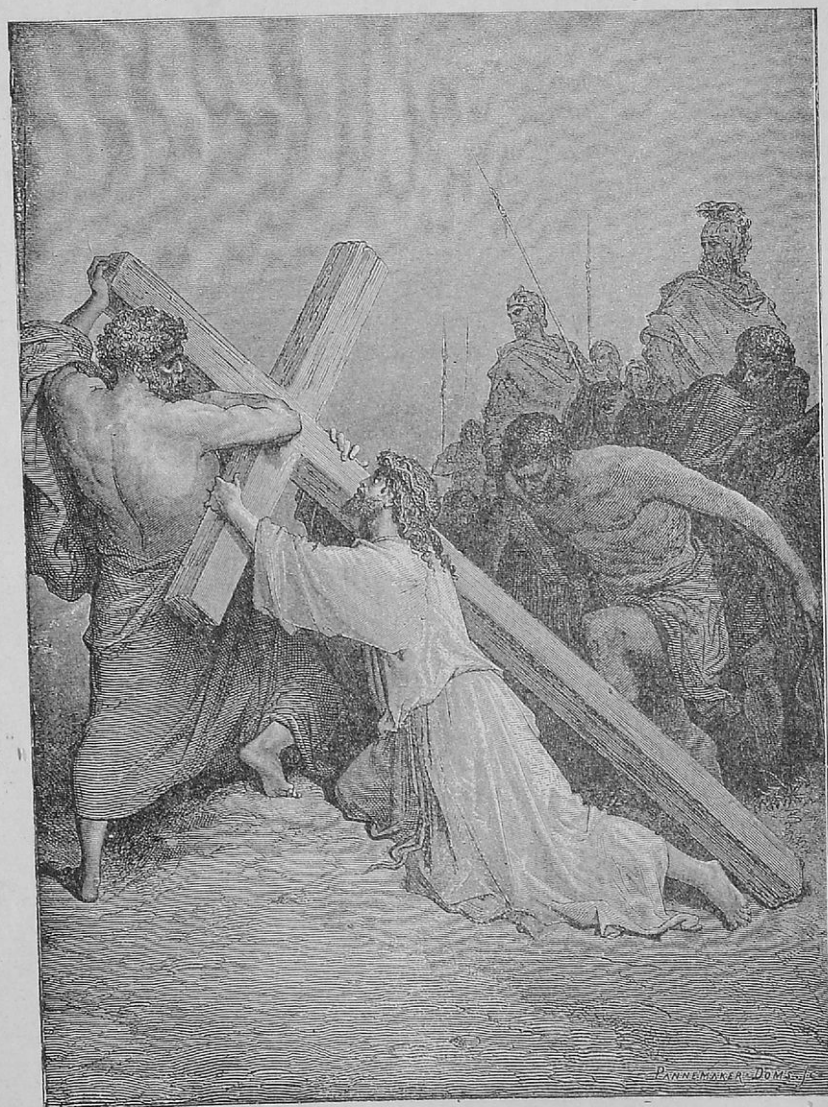
Ἦτο τώρα μεσημβρία Παρασκευῆς, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ δύο ἄλλους κακούργους. Καὶ ἔστησαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ληστῶν.

Τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰησοῦ ἐμοίρασαν μεταξὺ τῶν οἱ στρατιῶται.

Ἔθεσαν δὲ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν μίαν ἐπιγραφὴν, ποῦ ἐφανέρωνε λακωνικῶς τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης:

«*Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων*».

Πολλοὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον, ποῦ παρηκολούθησαν καὶ ἔβλεπον τῶρα, περιέπαιζαν τὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἔλεγον:



Ὁ Χριστὸς γονατίζει ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ.

— «Σύ, πού δύνασαι νά κρημνίσης καί ν' άνοικοδομήσης τόν ναόν εἰς τρεῖς ἡμέρας, κατέβα ἀπό τοῦ σταυροῦ».

Ἔλλοι δέ ἔλεγον :

— «Ἄλλους ἔσωσες, τόν ἑαυτόν σου δέν ἠμπορεῖς νά τόν σώσης ; ἂν εἶσαι υἱός τοῦ Θεοῦ, ἄς σέ σώσῃ λοιπόν ὁ Θεός».

Ὁ Σωτήρ ὅμως ἔλεγε :

— « Πάτερ, συγχώρησον αὐτούς, διότι δέν γνωρίζουν τί κάμνουν ».

Ἐπίσης καί ὁ ἕνας ἀπό τοὺς ληστὰς ἠθέλησε νά περιπαίξῃ τόν Σωτήρα καί εἶπεν :

— «Ἐάν εἶσαι ὁ Χριστός, σώσε καί τόν ἑαυτόν σου καί ἡμᾶς».

Ὁ ἄλλος ὅμως ληστής τόν ἐπέπληξε καί τοῦ λέγει :

— «Δέν φοβεῖσαι τόν Θεόν σὺ ὁ ἔνοχος, ἀλλά περιπαίζεις καί βλασφημεῖς τόν ἄθῶνον ;»

Ἐπειδὴ δέ εἶχεν ἤδη πιστεύσει οὗτος εἰς τόν Ἰησοῦν, εἶπε πρὸς αὐτόν :

— «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*».

Ὁ δέ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τόν κακοῦργον, πού ἐπίστευσε :

— «Ἀληθῶς σοῦ λέγω, ὅτι σήμερον θά εἶσαι μαζί μου εἰς τόν παράδεισον».

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἔμενεν ὀρθία πλησίον τοῦ σταυροῦ, μαζί μὲ τόν ἀγαπητόν του μαθητὴν Ἰωάννην καί λέγει :

— «Μῆτερ, ἰδοὺ ὁ υἱός σου».

Καί εἰς τόν Ἰωάννην :

— «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου».

Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης παρέλαβε τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἂν καί ὁ ἥλιος ἔμεσουράνει ἀκόμη, σκότος βαθύ ἐπῆλθεν. Ἐκράτησε δὲ τὸ σκότος τοῦτο τρεῖς ὥρας.

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν :

— «*Ἥλι, Ἥλί, λαμὰ σαβαχθανί !*» τὸ ὁποῖον σημαίνει : «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μὲ ἐγκατέλειψες ; »

Μερικοί ἀπὸ αὐτοῦς, πού ἤκουσαν, εἶπον μεταξύ των :

— « Τὸν Ἥλιαν καλεῖ εἰς βοήθειαν ».

Ἔπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— « Δ ι ψ ῶ ».

Ἔσπευσε δὲ κάποιος καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν χολὴν ἀνακατευμένην μὲ ὄξος. Ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασε καὶ δὲν ἔπιεν. Ἐκλίνε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέπνευσεν, ἐνῶ ἔλεγε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους :

— « Τετέλεσται. Πάτερ, εἰς χειῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου ».

Τὴν ἴδιαν στιγμήν ἕνας μέγας σεισμὸς ἐκλόνησε τὴν γῆν, βράχοι ἐσχίσθησαν, τάφοι ἠνοιχθήσαν καὶ τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη εἰς δύο.

Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο ἐκεῖ, ὡς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικόν, πού ἐφρουροῦσαν τοὺς ἐσταυρωμένους, κατετρόμαξαν. Ἔλεγον δέ :

— « Ἀληθῶς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Θεοῦ υἱός ».

Ἐπειδὴ ἡ ἄλλη ἡμέρα ἦτο Σάββατον, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτον οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτησαν νὰ θανατωθοῦν οἱ τρεῖς ἐσταυρωμένοι. Ἐπίσης ἐζήτησαν νὰ καταβιβασθοῦν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν διαταγὴν καὶ ἐφόνευσαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοὺς δύο ληστές. Τὸν Ἰησοῦν ὅμως, ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι εἶχεν ἀποθάνει, δὲν ἐπείραξαν. Μόνον ἕνας ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐκέντησε τὴν πλευράν του μὲ τὴν λόγχην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Ἐξῆλθε δὲ ἀπὸ τὴν πληγὴν αἷμα καὶ ὕδωρ.

10. Ἡ Ἀποκαθήλωσις καὶ ἡ Ταφὴ τοῦ Σωτήρος.

(Ἰωάν. ΙΘ' 31-42)

Ἐνῶ εἰς τὸν Γολγοθᾶν συνέβαινον αὐτά, παρουσιάσθη εἰς τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ θάψῃ τὸν Ἰησοῦν. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, ἦτο

ἐπίσημος Ἰουδαῖος βουλευτής, μέλος τοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Ἰωσήφ νὰ παραλάβῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ ἦλθε καὶ ὁ Νικόδημος, καὶ οὗτος βουλευτὴς καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος ἔφερε μαζί του ἀρώματα, σμύρναν καὶ ἀλόην διὰ τὸν ἐνταφιασμόν.

Ἀφοῦ κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ (ἀποκαθήλωσαν) τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐτύλιξαν τὸ σεπτὸν σῶμα μὲ σινδόνην, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἔβρεξαν μὲ τὰς ἀρωματικὰς ὕλας, ἠτοίμασαν αὐτό.

Ἐπειτα τὸ ἔφερον εἰς ἓνα κήπον, ἐκεῖ πλησίον, ὅπου ὑπῆρχεν ἓνα μνημεῖον σκαλισμένον εἰς τὸν βράχον καὶ τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε κατασκευασθῆ. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔπειτα ἐκύλισαν ἓνα μέγαλον λίθον καὶ ἔφραξαν τὴν εἴσοδον.

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι, διὰ νὰ σταματήσῃ πλέον κάθε κίνησις γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐπιθεωρηθῆ καὶ νὰ κλεισθῆ καλῶς ὁ τάφος. Ἐπίσης ἐζήτησαν νὰ τεθῆ φρουρὰ ἔξω ἀπὸ αὐτόν. Διότι ἔλεγον, ὅτι «ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐνόσω ἔζη εἶπεν, ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἤθελεν ἐγερθῆ».

Ἐφοβοῦντο λοιπὸν μήπως οἱ μαθηταὶ τοῦ κλέψουν τὴν νύκτα τὸ σῶμα καὶ διαδώσουν κατόπιν, ὅτι ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔφερον ἀντίρρησην, ἀλλ' εἶπεν εἰς αὐτούς: — «Ὑπάγετε καὶ κλείσατε τὸν τάφον, ὅπως γνωρίζετε».

Διέταξε δὲ νὰ τοποθετηθῆ φρουρὰ εἰς τὸν τάφον.

Ἐπῆγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπεθεώρησαν καὶ ἐσφράγισαν τὸν τάφον καὶ ἀφοῦ εἶδον καὶ τὴν φρουρὰν εἰς τὴν θέσιν της, ἀνεχώρησαν ἡσυχοί.

Ἀπολυτίκιον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἀχραντὸν σου σῶμα, σινδόνη καθαρᾶ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδέύσας ἀπέθετο.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

13 1. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. (Μάρκ. ΙΓ' 1-8)

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, τὴν χαραυγὴν, αἱ γυναῖκες Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἦλθον εἰς τὸν τάφον, διὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος με ἀρώματα.

Αἱ μυροφόροι, καθὼς ἤρχοντο πρὸς τὸν τάφον, ἔλεγον μεταξὺ των :

— « Ποῖος θὰ ἀποκυλίση τὸν λίθον τοῦ μνημείου ; »

Διότι ὁ λίθος οὗτος ἦτο βαρύτατος.

Ὅταν ἐπλησίασαν, εἶδον με ἀπορίαν των, ὅτι ὁ μὲν λίθος εἶχεν ἀποκυλισθῆ, οἱ δὲ φρουροὶ τοῦ τάφου εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἑδάφους κατὰτρομοι.

Ἐπάνω εἰς τὸν λίθον ἦτο ἓνας ἄγγελος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταβῆ ἐξ οὐρανοῦ καὶ εἶχεν ἀποκυλίσει τὸν λίθον.

Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος οὗτος εἰς τὰς γυναῖκας :

— « Μὴ φοβῆσθε. Ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν πού ἐσταυρώθη ; δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀνεστήθη. Ἴδετε, ὁ τάφος, ὅπου τὸν ἐνεταφίασαν, εἶναι κενός. Ὑπάγετε λοιπὸν ταχέως καὶ εἶπατε τοῦτο εἰς τοὺς μαθητάς του ».

Αἱ μυροφόροι ἔτρεξαν ἀμέσως, διὰ νὰ ἀναζητήσουν τοὺς μαθητάς καὶ τοὺς ἀναγγείλουν τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν.

Εἰς τὸν δρόμον των συνήντησαν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος τὰς ἐχαίρητησεν. Αὐταί, καθὼς τὸν εἶδον, ἔπεσαν καὶ τὸν προσεκύνησαν.



Αἱ μυροφόροι.

Λέγει δὲ εἰς αὐτάς ὁ Κύριος :

— « Εἶπατε εἰς τοὺς μαθητάς νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπου θὰ ἐμφανισθῶ εἰς αὐτούς ».

Αἱ γυναῖκες εὗρηκαν τοὺς μαθητάς καὶ ἀνήγγειλαν εἰς αὐτοὺς ὅ,τι εἶδον. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐπίστευον.

Ἐκ τῶν μαθητῶν ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου πραγματικῶς εὗρηκαν τὸν τάφον ἀνοικτόν, εἰσῆλθον καὶ εἶδον τὴν νεκρικὴν σινδόνην. Τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε λοιπὸν ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν, καθὼς προεῖπε, κατήργησε τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου καὶ ἐχάρισεν εἰς τοὺς νεκρούς τὴν ζωὴν, ὅπως λέγει καὶ τὸ τροπάριον τῆς Ἀναστάσεως :

« Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος ».

2. Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου.

(Λουκ. ΚΔ' 13-49 καὶ Ἰωάν. Κ' 19-29 καὶ ΚΑ' 1-23)

Δύο ἄλλοι μαθηταὶ συνέβη νὰ μεταβαίνουν εἰς μίαν πόλιν πλησίον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρὸ τὴν ὠνόμαζον Ἐμμαούς.

Ἐνῶ εὕρισκοντο εἰς τὸν δρόμον καὶ συνωμίλουν διὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, παρουσιάσθη αἴφνης ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῆ μαζί των. Ἐλαβε δὲ καὶ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ κατηγόρησε τοὺς μαθητάς, διότι εἶχον ἀμβολίαν διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Λέγει δὲ εἰς αὐτούς :

— « Ὅλα ὅσα συνέβησαν, προελέχθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ ἔπρεπε νὰ συμβοῦν. Πῶς δὲν τὰ πιστεῦετε; »

Ἀφοῦ ἔφθασαν οἱ ὁδοιπόροι εἰς τὴν πόλιν Ἐμμαούς, οἱ δύο μαθηταὶ παρεκάλεσαν τὸν ἄγνωστον συνοδοιπόρον των νὰ δεχθῆ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ἐκεῖνος δὲ ἐδέχθη.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸν ἄρτον, τὸν ἠύλόγησε καὶ ἔπειτα

ἔκοψε καὶ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς ἄλλους. Τότε οἱ μαθηταὶ ἀνεγνώρισαν τὸν διδάσκαλόν των. Ἐκεῖνος ὅμως εὐθὺς ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς των.

Ἐσηκώθησαν τότε καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ εὗρήκαν καὶ τοὺς ἄλλους μαθητάς συγκεντρωμένους εἰς μίαν οἰκίαν. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ διηγοῦνται τὸ συμβάν εἰς αὐτούς. Ἄλλοι μὲν ἐπίστευον, πλεόν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, ἄλλοι δὲ ἀκόμῃ ἐδυσπίστουν.

Ἐνῶ δὲ συνωμίλουν μέσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἦτο κλειστή, παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει :

— « *Εἰρήνη ὑμῖν* ».

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μαθηταὶ κατετρόμαξαν εἰς τὸ ὄραμα, λέγει ὁ Ἰησοῦς :

— « Διατί φοβεῖσθε; ἐγὼ εἶμαι, ἴδου, ἐγγίσατέ με καὶ ἰδέτε τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν μου, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε ».

Τότε οἱ μαθηταὶ κατεχάρησαν καὶ προσεκύνησαν τὸν διδάσκαλόν των. Οὗτος δὲ λέγει πάλιν εἰς αὐτούς :

— « *Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς μὲ ἀπέστειλεν ὁ πατήρ, στέλλω καὶ ἐγὼ σᾶς εἰς τὸν κόσμον. Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ὅσων συγχωρήσετε τὰς ἁμαρτίας, ἄς εἶναι συγχωρημένοι, ὅσων δὲ δὲν συγχωρήσετε τὰς ἁμαρτίας, ἄς μὴ εἶναι συγχωρημένοι* ».

Ἐνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητάς, ὁ Θωμᾶς, ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν. Ὅταν λοιπὸν εἶδον αὐτὸν οἱ μαθηταί, λέγουν :

— « *Εἶδομεν τὸν Κύριον* ».

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἀπεκρίθη :

— « *Ἐάν δὲν ἀντιληφθῶ μὲ τὰ χέρια μου τὰ σημάδια τῶν καρφίων καὶ δὲν βάλω τὸν δάκτυλό μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, δὲν θὰ πιστεύσω* ».

Ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἐνῶ ἦσαν πάλιν συνηθροισμένοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί των,

ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀφοῦ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, εἶπε πάλιν:

— «*Εἰρήνη ὑμῖν*».

Πρὸς δὲ τὸν Θωμᾶν:

— «*Φέρε τὸν δάκτυλόν σου εἰς τὴν πλευράν μου καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου καὶ μὴ εἶσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός*».

Ὁ δὲ Θωμᾶς προσεκύνησεν αὐτὸν καὶ ἀπεκρίθη:

— «*Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου*».

Λέγει τότε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς:

— «*Θωμᾶ, μὲ εἶδες καὶ ἐπίστευσες. Μακάριοι ὅσοι δὲν μὲ εἶδαν καὶ ἐπίστευσαν*».

Ἐπειτα ἀπὸ μερικᾶς ἡμέρας, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ, συνεκεντρώθησαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ ἦλθεν ὁ Σωτὴρ καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς:

— «*Σᾶς ἀποστέλλω νὰ διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη. Πηγαίνετε καὶ φωτίσατε τοὺς λαούς. Βαπτίζετε αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκετε τὰς ἐντολάς μου*».

113. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ.

(Λουκ. ΚΔ' 50-53)

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς ἐφανερῶντο εἰς τοὺς μαθητάς του.

Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐμφανίσεις του εὗρηκεν ἑπτὰ μαθητάς, ποὺ ἐψάρευον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ πιάσουν τίποτε.

Λέγει τότε ὁ Ἰησοῦς:

— «*Ρίψατε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου*».

Οἱ μαθηταὶ ὑπήκουσαν καὶ τότε συνέλαβον πλῆθος πολὺ ἀπὸ ἰχθῶς. Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισαν καὶ λέγουν μεταξύ των: «Ὁ Κύριος εἶναι!» καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν πρὸς τὸν διδάσκαλον περιχαρεῖς.



Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεώς του ἐφανερώθη πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ ἦλθε μαζί των εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς τελευταίας ἐντολάς καὶ παρήγγειλε νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτούς.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς του, θὰ ἐκήρυττον τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν ἐσήκωσε τὰς χεῖρας ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς ἠλόγησεν. Ἐνῶ δ' ἔκαμνε τοῦτο, σιγὰ σιγὰ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μία νεφέλη τὸν ἀπέκρυπεν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του.

Ἐνῶ δὲ ἔβλεπον ὅλοι πρὸς τὰ ἄνω, δύο ἄγγελοι μὲ λευκὰ ἐνδύματα παρουσιάσθησαν καὶ λέγουν πρὸς αὐτούς :

— « Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε εἰς τὸν οὐρανόν; μήπως ὁ Ἰησοῦς ποῦ ἀνελήφθη, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον; »

Οἱ μαθηταὶ γεμάτοι χαρὰν τώρα ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εὐλογοῦσαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Κύριον.

Τὴν μνήμην τῆς Ἀναλήψεως ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, ὅποτε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΕΞΩΦΛΗΘΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ γέννησις καὶ ἡ παιδικὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ.

	Σελίς
1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ	5
2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	6
3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισάβετ	8
4. Ἡ γέννησις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου	9
5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ	10
6. Ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου	13
7. Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων	15
8. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαριάμ καὶ τὸ παιδίον φεύγουν εἰς Αἴγυπτον	17
9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος	19

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πράξεις καὶ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ.

1. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου	22
2. Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ	23
3. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου	26
4. Ἡ ἐκλογὴ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων	26
5. Ὁδηγίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους	28
6. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.	29

7.	‘Ο Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά	31
8.	‘Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	32
9.	Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ — ὁ ἐν Κανᾶ γάμος	33
10.	‘Ο Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμίαν	35
11.	Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι χορταίνουσι μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς	36
12.	‘Ο Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης	37
13.	‘Ο Ἰησοῦς ξηραίνει τὴν συκὴν μὲ ἓνα λόγον του	38
14.	Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κάμνουσι πλούσιον ψάρευμα	38
15.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον εἰς Ἱερουσαλήμ	42
16.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον εἰς Καπερναοῦμ	43
17.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δέκα λεπρούς	44
18.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸν εἰς Ἱεριχώ	45
19.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν	46
20.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου	49
21.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δαιμονιζομένους	50
22.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δαιμονιζόμενον κωφόν	50
23.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν δαιμονιζομένην κόρην	51
24.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον	52
25.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον	53
26.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν ραχιτικὴν	54
27.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει ἓνα ὑδρωπικόν	54
28.	‘Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν υἱὸν ἑνὸς αὐλικοῦ	55
29.	Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαεῖρου	56
30.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας εἰς Ναΐν	59
31.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	60
32.	Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος	63

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος.

1.	Αἱ παρομοιώσεις καὶ αἱ παραβολαὶ τοῦ Σωτῆρος	66
2.	‘Ο Ἰησοῦς παρομοιάζει τὴν διδασκαλίαν του μὲ λύχνον	66

3.	‘Ο διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν πλούσιον νεανίσκον . . .	67
4.	‘Ο ὀβολός τῆς χήρας	68
5.	‘Ο Ἰησοῦς καί ἡ Σαμαρεΐτις	69
6.	‘Ομιλία τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν Νικόδημον	73
7.	‘Η ἐπί τοῦ ὄρουσ ὀμιλία	74
8.	‘Ο Ἰησοῦς λέγει ποῖοι θά κληρονομήσουν τήν βασι- λείαν τῶν οὐρανῶν	75
9.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ διά τήν ἀξίαν τῶν μαθητῶν του . . .	76
10.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ διά τήν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊ- κοῦ νόμου	77
11.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ διά τās ἀφορμάς τοῦ φόνου	77
12.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ὄρκου	78
13.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἀνεξικακίας	79
14.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς.	80
15.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἐλεημοσύνης.	81
16.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί προσευχῆς	81
17.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί νηστείας	85
18.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ διά τόν πνευματικόν θησαυρόν	85
19.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί θείας προνοίας	86
20.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί κατακρίσεως.	86
21.	‘Ο Ἰησοῦς λέγει πῶς πρέπει νά ζητῶμεν τὰ ἀγαθὰ	87
22.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἀρετῆς καί κακίας.	87
23.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί τῆς ἀξίας τῶν ἔργων.	88
24.	‘Ο Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί τῆς σταθερᾶς πίστεως	88
25.	Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ ἐπί τοῦ ὄρουσ ὀμιλία	89
26.	‘Η παραβολή τοῦ σπορέως	89
27.	‘Η παραβολή τῶν ζιζανίων.	90
28.	‘Η βασιλεία τῶν οὐρανῶν	91
29.	‘Ο κεκρυμμένος θησαυρός	91
30.	‘Ο πολῦτιμος μαργαρίτης	91
31.	‘Η παραβολή τῆς σαγῆνης	92
32.	‘Η παραβολή τοῦ καλοῦ βασιλέως καί τοῦ πονηροῦ δούλου	92
33.	‘Η παραβολή τοῦ κόκκου σινάπεως καί τῆς ζύμης	93

34.	Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου	94
35.	Ἡ παραβολὴ τῶν ἔργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος	95
36.	Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου	96
37.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου	98
38.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ	100
39.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπολωλότος προβάτου	102
40.	Ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς ποῦ ἐχάθη	102
41.	Ἡ παραβολὴ τῆς μετανουόσης ἀμαρτωλῆς	103
42.	Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκάρπου συκῆς	104
43.	Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου	104
44.	Ὁ ἀληθὴς πιστὸς	105
45.	Ἡ παραβολὴ τῶν ταλάντων	106
46.	Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου	107
47.	Ἡ παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν	109
48.	Ἡ μέλλουσα κρίσις	110
49.	Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως	111
50.	Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων	113

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Πάθη, σταύρωσις καὶ ταφή τοῦ Κυρίου.

1.	Τὸ πολῦτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας	115
2.	Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα	115
3.	Ὁ μυστικὸς δεῖπνος	118
4.	Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μαθητάς του	120
5.	Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γεθσημανῆ. Σύλληψις αὐτοῦ	121
6.	Ὁ Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα	123
7.	Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου	123
8.	Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου	125
9.	Ἡ Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ	128
10.	Ἡ ἀποκαθήλωσις καὶ ἡ ταφή τοῦ Σωτῆρος	131

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐνάστασις, ἐμφανίσεις καὶ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.

	Σελίς
1. Ἡ Ἐνάστασις τοῦ Χριστοῦ	133
2. Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου	135
3. Ἡ Ἐνάληψις τοῦ Χριστοῦ	137

B

2-AB

2-AB

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΞΟΦΛΗΘΗ